Η Σελίδα του Χιούμορ

ΓΙΑ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Ἡ Μόδα

Πολὺ θὰ φορεθοῦν ἐφέτος τὰ τσίτια καὶ τὸ παρδαλὸ μπουχασί. Ἤδη ὁ οἶκος Κάτσα-Ρόλλ στὸ Παρίσι ἐλανσάρισε ὡραιότατες βραδυνὲς τουαλέττες, μὲ πολὺ τολμηρὸ ντεκολτέ, ἀπὸ παρδαλὸ μπουχασί, μὲ διάφορες φανταστικὲς γαρνιτοῦρες. Λόγου χάριν, ἡ ζώνη μπορεῖ ν' ἀποτελῆται ἀπὸ ἀχιβάδες, τρυπημένες στὴ μέση καὶ περασμένες σὲ σπάγγο. Ὡς ἀγκραφ μιὰ λεμονόκουπα στριμμένη πηγαίνει πολύ. Ἐπίσης μπορεῖ ἡ ζώνη νὰ ἔχη ἀπὸ πίσω μιὰ χαριτωμένη φούστα ἀπὸ τρίχες οὐρᾶς γκρίζου γαϊδάρου.

—Τὰ καπέλλα μικρά. Πολὺ μικρά. Ἡ περίφημος ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου Μοῦριλεν Ντητρίχια παρουσιάσθηκε τελευταῖα στὶς ἱπποδρομίες τοῦ Λονσὰν μὲ ἕνα γραμματόσημο στὸ κούτελο ἀντὶ καπέλλου. Φυσικὰ τὸ πρᾶγμα ἔκαμε αἴσθησι καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὰ ταχυδρομεῖα τοῦ Παρισιοῦ ἐπώλησαν πολλὲς χιλιάδες γραμματόσημα. Ἕξη παλαιοὶ καπελλάδες (παλαιοκάπηλοι) αὐτοκτόνησαν.

—Τὰ ντεσσοῦ πρέπει νὰ γίνωνται ἀπὸ χοντρὸ γυαλόχαρτο. Βέβαια αὐτὸ ἐμποδίζει λιγάκι, ἀλλὰ 'μπρὸς στὰ κάλλη τί εἶναι ὁ πόνος;

—Οἱ φοῦστες συνηθίζονται ἀπὸ ψιλὸ ταρλατὰν μὲ γαρνιτοῦρες ἀπὸ ἀποτσίγαρα. Γι' αὐτὸ μὴν πετᾶτε ποτὲ τὰ ἀποτσίγαρα. Ἔτσι πραγματοποιεῖτε μιὰ σημαντικὴ οἰκονομία στὸ ντύσιμο.

—Τὸ γενικὸ σύνθημα ἐφέτος στὸ Παρίσι εἶνε κάτω τὰ μαῦρα καὶ τὰ ξανθὰ μαλλιά. Ὅλες οἱ σὶκ Παριζιάνες κυκλοφοροῦν μὲ μαλλιὰ πράσινα, σὰν σέσκουλα.

ΝΤΕΜΙ-ΜΟΝΤΑΙΝ

* * *

Τρεῖς συμβουλὲς τὴν ἑβδομάδα

Μὴ σχίζετε ποτὲ τὰ χιλιάδικα. Ἔρχεται μέρα ποὺ μπορεῖ νὰ σᾶς χρειαστοῦν. Ἄνθρωποι εἴμαστε.

ΑΛΦΡΕΔ ΝΤΕ ΜΥΣΣΕ

Μία γυναῖκα ποὺ φοράει νυχτικὸ εἶναι κάτι τὸ ἀκατονόμαστο. Νὰ προτιμᾶτε τὴ νύχτα νὰ τυλίγεσθε μὲ παληὲς ἐφημερίδες. Εἶνε πολὺ πιὸ ὑγιεινό.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΣΑΝΔΗ

Μὴ μεταχειρίζεσθε ποτὲ αὐτὰ τὰ ἀνθυγιεινὰ ἐργαλεῖα τῆς μανικύρ. Τὸ σύνθημά σας νὰ εἶναι: κάτω τὰ ψαλλιδάκια, τὰ τσιμπιδάκια καὶ τὰ πολυσουάρ. Ὅταν μεγαλώνουν πολὺ τὰ νύχια μπορεῖτε νὰ τὰ κάβετε μὲ τὰ δόντια σας λιγάκι. Ἡ ὑγεία πρὸ παντός!

ΑΒΔΟΥΛ ΧΑΜΙΤ

* * *

Συμβουλὲς στὰς συζύγους

Ὅταν ὁ ἄνδρας σας ἔρχεται κουρασμένος ἀπὸ τὴν ἐργασία του, τοῦ ἀρέσει πολὺ ἡ γκρίνια! Χωρὶς νὰ τὸν ἐρωτήσετε πετᾶξτε του μιὰ κατσαρόλα στὸ κεφάλι. Εἶναι μία διασκέδασις ποὺ δὲν τὴν βρίσκει στὸ γραφεῖο του!

—Μὴ βρέχετε ποτὲ τὴ σκούπα ὅταν σκουπίζετε καὶ εἶναι ὁ ἄνδρας σας μπροστά. Διότι μὲ τὸ βρέξιμο τῆς σκούπας ἡ σκόνη θὰ γίνη λάσπη. Ἐνῶ μὲ σκούπα στεγνὴ ἡ σκόνη γίνεται σύννεφο, περιβάλλει τὸν ἄνδρα σας καὶ εἶναι εὐτυχισμένος γιατὶ θαρρεῖ ὅτι βρίσκεται στὸν ἕβδομο οὐρανό.

— Μὴ ρίχνετε πολὺ ἁλάτι στὸ φαγητὸ ὅταν ὁ ἄνδρας σας εἶναι ἀρθριτικός. Τὸ καλύτερο ἀπ' ὅλα εἶναι νὰ τοῦ ρίξετε μιὰ καλὴ δόσι ποντικοφάρμακο, ὁπότε ὁ ἄνθρωπος γλυτώνει μιὰ καὶ καλὴ καὶ ἀπὸ τὸν ἀρθριτισμό.

Κινηματογραφικὰ

Λιγάκι ἂς ἀνακρίνωμε τὰ γυναικεῖα γοῦστα:
Ποιὸς μᾶς ἀρέσει πιὸ πολὺ ὡς τύπος ἀνδρικός ;
Ποιὸς ἄνδρας ἆρά γε τραβᾶ τὴ γυναικεία φούστα,
Κι' ἂν θέτε νὰ μιλήσωμε ὀλίγον «εἰδικῶς»,
Ἀπὸ τοὺς τύπους τῶν ἀνδρῶν ποὺ βγαίνουν στὴν ὀθόνη,
Ποιὸς μᾶς ἀρέσει πιὸ πολύ, καὶ ποιὸς κατορθώνει,
Ν' ἀφήνει γύρω θύματα, χωρὶς κἂν νὰ τὸ ξέρη ;
Καὶ ποιὸς μπορεῖ στὰ γοῦστα μας, συγκίνησι νὰ φέρη ;

Δὲν ξέρω. Συνηθίσαμε κι' ἀλλοιώτικα δὲν ζοῦμε.
Παρ' ἂν δὲν δοῦμε κάποιον «στὰρ» γιὰ νὰ συγκινηθοῦμε.
Καὶ βλέπομε τὸν Μπουαγιὲ, ἀπάνω στὸ πανὶ,
Καὶ μόνο ποὺ τὸν βλέπομε, αὐτὸ μᾶς συγκινεῖ...
Περνάει ὁ Ρόμπερτ Τέϋλορ, κι' ἀπὸ χαρὰ πετᾶμε
Κι' ὅλες ξελιγωνόμαστε μόνο ποὺ τὸν κυττᾶμε...
Καὶ ὅμως τὶ τὰ θέλετε ; Ἂν καλοξετάσετε
Αὐτοὺς τοὺς ἄσσους τοῦ Φακοῦ, πρέπει ν' ἀηδιάσετε :
Ὁ Μπουαγιὲ ; Τὰ γάλια του. Καὶ μ' ὅλη του τὴ χάρι
Δὲν ξέρω, τὸν φαντάζομαι σαχλὸ καὶ κιτρινιάρη...
Θὰ εἶναι κιτρινόμαυρος, καὶ ἂν δὲν ἐπιμένετε
Πολὺ χαζὸς κι' ἠλίθιος ὁ Μπουαγιὲ μοῦ φαίνεται...
Ὁ Μιοῦνι ὁ Πώλ, θαυμάζεται φαντάζομαι ἀδίκως.
Τὸν εἴδαμε κι' ἀπὸ κοντὰ καὶ φαίνεται ἀγροῖκος.
Τὸ φουντωμένο του μαλλὶ, ποὺ τό 'χει γιὰ μεράκι
Τὸν κάνει, σᾶς ὁρκίζομαι σὰν νἆναι...μπαρμπεράκι
Κουρείου συνοικιακοῦ. Ὁ Πιὲρ Μπλανσὰρ, ὁ ἄλλος
Ποὺ εἶναι τάχα ἠθοποιὸς, σπουδαῖος καὶ μεγάλος
Σὰν ἐμποροϋπάλληλος, μοῦ φαίνεται, φτωχὸς
Κι' ἂν ἴσως τὸν ἐθαύμαζα μὲ ἔρωτα μεγάλον
Ἀλλὰ γνώμη ὁλοταχῶς
Καὶ ψάχνω ναὖρω ἄλλον !...

* * *

Λιγάκι ὁ Ρόμπερτ Τέϋλορ μ' ἀρέσει φυσικὰ
Μὰ ἔχει... κοριτσίστικα χαρακτηριστικὰ
Καὶ μ' ὅλο ποὺ τὸν ἐκτιμῶ, δὲν θὰ προσποιηθῶ
Ἐὰν σᾶς πῶ πὼς δὲν μπορῶ νὰ τὸν ἐρωτευθῶ...
Ὁ Γούσταβ Φραΐλιχ ; Καὶ αὐτὸς, χωρὶς καμμιὰ κακία
Ἔχει θαρρῶ τὰ μοῦτρα του, λιγάκι... γυναικεῖα.
Ὁ Βίλλυ Φρίτς; Ἀφῆστε τον τὸν δόλιο κατὰ μέρος.
Τώρα ἡ μπογιά του πέρασε. Δὲν κάνει. Εἶναι γέρος...
Μπορεῖ νὰ τοὺς θαυμάζετε, αὐτοὺς ὅλους ποὺ γράφω
Μὰ εἶναι μοναχὰ καλοὶ γιὰ κινηματογράφο...
Καὶ ἴσως κάτω ἀπ' τὸ πανὶ θὰ φαίνωνται γελοῖοι
Καὶ ἀφαντάστως κρύοι !....

Ἔτσι λοιπὸν, ἂν θέλετε καὶ μία συμβουλὴ
Ἀφῆστε κάθε θαυμασμὸ, ποὺ δὲν μᾶς ὠφελεῖ
Πάψτε νὰ ἐρωτεύεσθε ἀστέρας τοῦ φακοῦ
Γιατ' εἶναι προτιμότερον πολύ, καλοῦ - κακοῦ
Νὰ βροῦμε μὲ χαρά μας,
Τὸν ἰδεώδη ἐραστὴ, ἐδῶ... ὁλόγυρά μας !...
Ἀκοῦστε αὐτὴ τὴ συμβουλή. Τὴν λέω κι' ἐπιμένω :
Παποῦτσι ἀπὸ τὸν τόπο μας κι' ἂς εἶναι μπαλωμένο !...

Η ΣΟΥΦΡΑΖΕΤΤΑ

Η ἀλληλογραφία τῆς Σουφραζέττας

Δεσποινίδα Καρμάϊκαελ, ἠθοποιὸν τοῦ ἀγγλικοῦ θιάσου. Γιές, ἀγαπητὴ μίς, οἱ Δὸν Ζουὰν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος εἶναι οἱ κ. κ. Τοτὸς Μυρὰτ καὶ Γεώργιος Παπᾶς, εἰδικευμένοι στὶς ἀπαγωγές. Γιές!... Ἐκτὸς ἂν ἐρωτευθῆτε τὸν κ. Ἄγγελον Δόξαν, ὁ ὁποῖος ὅμως ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν εὐκαιρεῖ.

Κύριον Περικλῆν Γαβριηλίδην, κρονόληρον, ἐνταῦθα.— Ἀφῆστε τὶς Ἀγγλίδες θεατρίνες ἥσυχες. Δὲν εἶναι γιὰ τὰ δόντια σας. Ἄλλως τε ξέρουν ὅτι ὑπήρξατε ἐραστὴς τῆς Μαρίας Στούαρτ καὶ τῆς Ἐλισσάβετ!...

Κυρίαν Σοφίαν Σπανούδη, ἐνταῦθα. Ὥστε ἔτσι; Σᾶς ἐρώτησαν οἱ ξεραγκιανὲς θεατρίνες τοῦ ἀγγλικοῦ θιάσου τί τρῶτε καὶ παχαίνετε; Νὰ μὴ τοὺς πῆτε. Κρατῆστε το μυστικὸ, γιὰ νὰ μὴ χάση ἡ Ἑλλὰς τὸ ρεκὸρ ποὺ ἔχει!

Κύριον Χίλτον Ἔντουαρντς, ἠθοποιὸν τοῦ ἀγγλικοῦ θιάσου, ἐνταῦθα. Ἀναστατώσατε τὴν μικρή μας Ἀθήνα. Τί εἶν' αὐτά; Νὰ λόγου χάριν ἡ σουμπρέττα δ. Νίνα Ἀφεντάκη, ἡ ὁποία ἀπέσυρε τὴν εὔνοιά της ἀπὸ τὸν Σάρλ Μπουαγιὲ καὶ τὴν μετέφερε σὲ σᾶς! Δὲν γυρίζετε καλλίτερα πίσω στὴν Ἀγγλία;

Δεσποινίδας Καλουτᾶ, ἐνταῦθα. Ἔχετε δίκαιο. Εἰς τὸν θίασον Κοκκίνη—Μαυρέα θὰ ἀναγκασθῆτε ν' ἀφήσετε τὰς παλαιὰς μεθόδους τοῦ Μοντιάλ. Τί νὰ γίνῃ; Θὰ συνηθίσετε!

Η ΣΟΥΦΡΑΖΕΤΤΑ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΣ

Ἕνα ἐκλεκτὸ πιάτο

Κροκόδειλος στιφάδο. Σ' ἕνα ἐπίσημο γεῦμα ἕνα σπάνιο φαγητὸ δείχνει πῶς ἡ νοικοκυρὰ ξέρει νὰ περιποιηθῆ τοὺς καλεσμένους της.

Ἔτσι, ἂν ἀφήσωμε τὰ πολὺ συνηθισμένα φαγητὰ, γαλοποῦλες, συναγρίδες, τὰ διάφορα ὠγκιρατὲν καὶ τὰ λοιπὰ, ἕνα σπάνιο πραγματικὰ πιάτο εἶναι ὁ κροκόδειλος στιφάδο.

Παίρνομε ἕνα μικρὸ κροκόδειλο τοῦ γάλακτος, ἀφοῦ κυττάξωμε νὰ μὴν ἔχῃ βγάλει ἀκόμα ὅλα του τὰ δόντια, καὶ ἀφοῦ τὸν ἀφήσωμε νὰ βράση καλὰ σὲ ἐλαφρὰ διάλυσι φαινικοῦ ὀξέος, τὸν σουρώνομε καὶ τὸν τεμαχίζομε ὅπως μᾶς ἀρέσει, ἐκτὸς ἂν προλάβῃ νὰ μᾶς τεμαχίσῃ αὐτὸς πρὶν βράση. Τότε ἑτοιμάζομε τὴ σάλτσα τοῦ στιφάδου ὡς ἑξῆς: Τσιγαρίζομε σὲ μιὰ φαρδειὰ σκάφη δύο ὀκάδες τριαντάφυλλα, χωρὶς τὰ ἀγκάθια τους, μὲ ἄφθονο πετιμέζι καὶ μιὰ δόσι ἐλατόπισσας. Προσθέτομε τὸ ἀνάλογο ἁλατοπίπερο καὶ μουστάρδα ἀπὸ συναπισμοὺς μεταχειρισμένους.

Μόλις τελειώση ἡ σάλτσα τοῦ στιφάδου ρίχνομε στὴ σκάφη ἕνα ἕνα τὰ κομμάτια τοῦ κροκοδείλου καὶ τὸν ἀφίνομε νὰ πάρῃ μιάμιση ὥρα βράσιμο. Κατόπιν τὰ βγάζομε καὶ πρὶν ἀκόμα τὸν σερβίρομε τηλεφωνοῦμε στὸ σταθμὸ πρώτων βοηθειῶν, γιὰ νὰ βρίσκεται τὸ αὐτοκίνητο φορεῖο του ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι μας, καλοῦ κακοῦ!

Ο ΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

* * *

Εὔθυμοι διάλογοι

—Νἄξερες, Γιῶργο, πόσο συχάθηκα τὴ ζωή.
—Γιατί;
—Γιατὶ ἡ ὑπηρέτρια τοῦ γιατροῦ ἀπέναντι ἔχει ἀπαράλλακτο καπέλλο σὰν τὸ δικό μου!...

ΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΧΡΟΝΟΥ

—Ἔρχεσθε συχνὰ στὰς Ἀθήνας;
—Ἔρχομαι κάθε ἑβδομάδα...
—Καὶ πόσο μένετε;
—Μὰ... ἴσαμε δέκα πέντε μέρες κάθε φορά!

ΝΑ ΛΗΦΘΗ ΥΠ' ΟΨΙΝ

Δύο διαρρῆκται προσπαθοῦν νὰ «τρυπήσουν» ἕνα χρηματοκιβώτιο σὲ κάποιο μέγαρο. Μιὰ στιγμὴ λέει ὁ ἕνας:

—Ἂν ἤξεραν οἱ δικασταὶ πόσο τυραννιόμαστε σ' αὐτὴ τὴ δουλειά, θὰ ἦταν πιὸ ἐπιεικεῖς!...

ΜΟΝΤΕΡΝΕΣ ΥΠΗΡΕΤΡΙΕΣ

—Τί γίνεται ἡ νέα σας ὑπηρέτρια;
—Εἴμαστε τυχεροί. Μοῦ φαίνεται ὅτι τῆς ἀρέσωμε!

ΑΙΤΗΣΙΣ ΓΑΜΟΥ

—Λοιπὸν θὰ μοῦ δώσετε τὴν χεῖρα τῆς κόρης σας;
—Τὴν χεῖρα ναί. Τίποτε ὅμως μέσα!...

ΜΙΑ ΠΡΟΣΒΟΛΗ

—Ὁ φίλος σου ὁ Νίκος σοῦ προσέφερε χθὲς μπροστά μου μία μπύρα. Ἀφοῦ τὸ ξέρεις πὼς δὲν θέλω νὰ πίνῃς, αὐτὸ ποὺ ἔκαμε ἦταν προσβολὴ γιὰ μένα.
—Καὶ βέβαια.
—Καὶ σὺ τί ἔκαμες;
—Τί νὰ κάνω; Κατάπια τὴν προσβολή!...

Π
9

Η Γυναίκα

ΣΕΛΙΔΕΣ 24
Δραχμαὶ 3

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

Η ΗΧΩ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
1
ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1938
ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 72

Γραφεῖα: Πατησίων 8

Τυπογραφεῖα: Παλαμήδου 4

Συνδρομαί:
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ:
Ἐτησία .... Δραχ. 150
Ἑξάμηνος .... » 80
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:
Ἐτησία Λίραι Ἀγγλίας 1
Ἑξάμηνος Σελλίνια 10

ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗΝ
Ἐτησία .. .. Δολλάρια 5
Ἑξάμηνος .. .. » 3
Τιμὴ ἑκάστου τεύχους 10 σέντς.
Γενικὸς ἀντιπρόσωπός μας δι' ὅλην τὴν Ἀμερικὴν εἶναι ὁ κ. Κωνσταντῖνος Ι. Νικολόπουλος.
Δ)σις: People's Printing Co
656 6th Avenue
New—York City

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΚΑΤΟΙΚΙΔΙΑ...ΘΗΡΙΑ!

Ἡ τελευταία μόδα ποὺ μᾶς ἔρχεται—ἀπὸ ποῦ ἀλλοῦ—ἀπὸ τὸ Παρίσι, εἶναι τὰ κατοικίδια θηρία!...

Χωρὶς νὰ γελᾶτε, μάλιστα! Ἡ κομψὴ Παριζιάνα δὲν θεωρεῖται πλέον κομψὴ καὶ ἀπ-τοῦ-ντέϊτ, ἄν δὲν ἔχῃ στὸ σπίτι της ἕνα μικρὸ πανθηράκι, ἕνα λεονταράκι, ἕνα κροκοδειλάκι. Πολλές, οἱ πιὸ φοβιτσιάρες βέβαια, ἀρκοῦνται σὲ μικρὲς χαριτωμένες(;) μαϊμουδίτσες. Ἀλλὰ αὐτὸ εἶναι πλέον ἀναχρονισμός, ὅπως ἀναχρονισμός, καὶ γελοῖος μάλιστα, εἶναι νὰ σέρνῃ μιὰ κυρία πίσω της ἕνα οἰονδήποτε σκυλί.

Μιὰ ἀρκουδίτσα; Μάλιστα.

Αὐτὰ μᾶς κάνει ἡ Μόδα!

Ἡ ὁποία δὲν χορταίνει μὲ τὸ νὰ κάνῃ τὶς γυναῖκες ν' ἀλλάζουνε κάθε τόσο φάτσα, μαλλιά, σῶμα, νύχια, φρύδια. Ἔβαλε χέρι καὶ εἰς τὰ κατοικίδια καὶ τὰ θέλει τοῦ γούστου της.

Τί ἔχετε σπίτι; Γάτα; Αἶσχος!...

Ἕνας μικρὸς χαριτωμένος ἱπποπόταμος θὰ ἐταίριαζε πολὺ καλύτερα!...

Τί ἔχετε σπίτι; Σκυλιά; Ντροπή! Πάρτε ἕνα ζευγάρι φείδια νὰ κυκλοφοροῦν κάτω ἀπὸ τὰ ἔπιπλά σας.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὁ κόσμος ἐτρελλάθηκε γιὰ καλά. Ἡ τελευταία μόδα τὸ ἀποδεικνύει. Σιγὰ-σιγὰ θὰ δοῦμε καὶ στὴν Ἀθήνα τέτοια θεάματα. Ἡ κομψὴ Ἀθηναία θὰ βγαίνῃ στὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ νὰ ψωνίσῃ καὶ θὰ φορτώνῃ τὰ ψώνια της σ' ἕνα χαριτωμένο ἐλεφαντάκι ποὺ θὰ τὴν ἀκολουθῇ σὰν πιστὸ φὸξ-τεργιέ.

Στὰ σαλόνια θὰ γίνωνται σχετικὲς συζητήσεις.

—Ξέρετε; Ἐγέννησε χθὲς ἡ λεοπάρδαλίς μας!..

—Ἀλήθεια; Σαρμάν!...

—Ἔκανε τρία λεοπαρδαλάκια χαριτωμένα.

—Θὰ μοῦ φυλάξετε ἕνα;

—Εὐχαρίστως!

—Καὶ μένα!...

—Καὶ μένα!...

Ἐπίσης πολὺ συχνὰ ἡ ὡραία κυρία θὰ παίρνῃ στὸ τηλέφωνο τὸν τακτικό της κτηνίατρο.

—Ἀλλό! Ἀλλό! Γιατρέ μου!...

—Τί τρέχει κυρία μου;

—Τὸ ὑαινάκι μου εἶναι ἄρρωστο! Δὲν πίνει γάλα!

—Γάλα δίνετε στὸ ὑαινάκι σας;

—Τί νὰ τοῦ δώσω, γιατρέ μου;

—Μά... θνησιμαῖα...

—Τί, σημαία;

—Ὄχι σημαία, θνησιμαῖα, μαντάμ, ψοφήμια δηλαδή...

— Ὤ!... Τερρίμπλ!.. Ψοφήμια τὸ ὑαινάκι μου!...

Ἀγαπητοί μου, ἐὰν ἐπικρατήσῃ ἡ μόδα αὐτή, θὰ ἐπαληθεύσῃ καὶ τὸ ρητόν: Θὰ ἔρθουνε τὰ ἄγρια νὰ διώξουνε τὰ ἥμερα!..

Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΠΕΡΙΦΗΜΑ ΖΕΥΓΑΡΙΑ

Ὁ Ναπολέων ΙΙΙ καὶ ἡ Εὐγενία

Δὲν ὑπάρχουν πολλὰ παραδείγματα, εἰς τὴν ἱστορίαν, βασιλέων, ποὺ νὰ πῆραν τσοπανοποῦλες. Βέβαια ἡ Εὐγενία—Μαρία ντὲ Μοντίχο ντὲ Γκοῦθμαν δὲν ἦταν τσοπανοποῦλα· ἦταν κόρη εὐγενῶν, κόρη ἑνὸς «Grand d' Espagne», συνταγματάρχου εἰς τὸν στρατὸν τοῦ Ναπολέοντος τοῦ 1ου, ποὺ ἔδρασεν ἰδίως κατὰ τὸ 1814. Ἀλλὰ τίποτε δὲν τῆς προέλεγε ποὺ θ' ἀνέβαινε σὲ θρόνο καὶ ποτὲ δὲν εἶχε συναντήσει, ὅπως ἡ Ἰωσηφίνα ντὲ Μπωαρναί, καμμιὰ μάγισσα, ποὺ νὰ τῆς πῇ τὸ μέλλον της: ὅτι θὰ γινόταν βασίλισσα. Κι' ὅμως ἡ πατρίδα της εἶνε γεμάτη ἀπὸ τσιγγάνες καὶ μάγισσες...

Ἡ Εὐγενία ντὲ Μοντίχο ἦταν ἐξαιρετικὰ ὡραία, οἱ ἀφηγήσεις ὅλων τῶν συγχρόνων της τὸ πιστοποιοῦν, καθὼς καὶ τὰ πορτραῖτα, ποὺ τῆς ἔκαμε ὁ Βαϊντερχάλτερ. Ἦταν μορφωμένη: ὁ Προσπὲρ Μεριμέ, οἰκογενειακὸς φίλος, τὴν εἶχε μυήσει εἰς τὴν γαλλικὴν λογοτεχνίαν. Εἶχε ταξειδεύσει λίγο, γιατὶ ἡ μητέρα της, λίγο πλουσία, ἔτρεχε σ' ἀναζήτησι γαμβρῶν γιὰ τὶς κόρες της, τόσο στὴ Μαδρίτη, ὅσο καὶ στὸ Λονδῖνο ἢ στὸ Παρίσι.

Ὁ Ναπολέων ὁ ΙΙΙ εἶχεν ἀνακηρυχθῆ αὐτοκράτωρ τῶν Γάλλων τὴν 7ην Νοεμβρίου 1852 καὶ οἱ διπλωμάται του ἀναζητοῦσαν στὴν Εὐρώπη ἐπειγόντως μιὰ σύζυγο, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν συνέχισι τῆς δυναστείας. Πραγματικά, στὶς διάφορες Αὐλὲς δὲν πίστευαν ποτὲ στὴν σταθερότητα τῆς νέας αὐτοκρατορίας, γιατὶ ἡ Γαλλία, σὲ διάστημα πενῆντα χρόνων, εἶχεν ἀλλάξει τόσες φορὲς πολιτικὴν μορφήν. Τὸ συνοικέσιον καθίστατο δύσκολον, ὅταν παρουσίασαν εἰς τὸν αὐτοκράτορα τὴν οἰκογένεια Μοντίχο. Ἀμέσως ὁ Ναπολέων ἐρωτεύθηκε δυνατὰ τὴν Εὐγενία. Εἶπε τὰ σχέδιά του στοὺς δικούς του καὶ ὕστερα, ἀπότομα, ἀπεφάσισε τὸν γάμον — ἦταν στὰ 1853 — ποὺ ἀνήγγειλε εἰς τὸ Κοινοβούλιον καὶ εἰς τὸν γαλλικὸν Λαόν.

Δὲν φάνηκε ἄσχημο στοὺς δημοκρατικοὺς Γάλλους ν' ἀποκτήσουν μιὰ αὐτοκράτειρα, ποὺ νὰ μὴν εἶνε κόρη βασιλέως, ποὺ ἦταν πολὺ εὔμορφη καὶ ποὺ παντρευόταν μὲ τὸν μονάρχη τους ὑπὸ τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Ἔρωτος.

Ἔτσι ἡ χάρις καὶ ἡ καλλονὴ τῆς Εὐγενίας ντὲ Μοντίχο κατέκτησε τὴν Αὐλὴ καὶ τὸ λαὸ τοῦ Παρισιοῦ. Ὅλη ἡ αὐτοκρατορικὴ ἐπισημότης, οἱ γαμήλιες γιορτές, ποὺ προμηνύονταν μεγάλες καὶ πολυήμερες, λόγῳ τῆς εὐδαιμονίας τῆς Γαλλίας, στολίστηκαν ἀπὸ τὸ χαμόγελο τῆς αὐτοκρατείρας.

Ἡ ἁρμονία τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ζεύγους διεταράχθη ἀρκετὲς φορές, λόγῳ τῆς ἀσταθείας τοῦ Ναπολέοντος· ἀλλὰ ἡ Εὐγενία δὲν ἔπαυσε νὰ ἔχῃ δοσμένη στὸν ἄνδρα της ὅλη τὴν καρδιὰ καὶ τὴν ψυχή της. Τὸ ἀπέδειξε στὶς κακὲς μέρες, μετὰ τὴν πτῶσι τῆς αὐτοκρατορίας, στὴν ἀταξία, στὴν ἐπανάστασι, στὴ φυγή. Στὴν ἐξορία, στὴν Ἀγγλία, μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Ναπολέοντος, μετέφερε ὅλη της τὴν ἀγάπη στὸ παιδί της, τὸν πρίγκηπα Ναπολέοντα, ποὺ δολοφονήθηκε σκληρὰ ἀπὸ τοὺς Ζουλοὺ κατὰ τὴν διάρκεια μιᾶς ἀγγλικῆς ἐκστρατείας στὴ Νότιο Ἀφρική.

Ἀπὸ τότε, ἡ πρώτη αὐτοκράτειρα, δὲν ἦταν παρὰ μιὰ φτωχὴ γρηὰ κυρία περιπλανωμένη, περνῶντας τὶς μέρες της στὴν Ἀγγλία, στὴν Κυανὴ Ἀκτὴ τῆς Γαλλίας καὶ στὸ Παρίσι, ὅπου πήγαινε τακτικὰ γιὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Κομπιένης, τὸ Φοντενεμπλώ, τὸ Σαὶν Κλού, τὰ μέρη ποὺ εἶχε μαγεύσει μὲ τὴν ὡμορφιά της, ὅπου εἶχεν ἀγαπηθῆ κι' εὐτυχήσει, μέσα στὴν αὐτοκρατορική της δόξα. Ἔζησεν ἀρκετὰ γιὰ νὰ παραστῇ στὴ νίκη τῶν Γάλλων κατὰ τῶν Γερμανῶν, ποὺ σαράντα ἑπτὰ χρόνια πρὶν εἶχαν καταστρέψει τὴν ἰσχύ της καὶ τὴν εὐτυχία της.

ΣΚΕΨΕΙΣ

ΠΩΣ ΚΕΡΔΙΖΕΤΑΙ Η ΦΙΛΙΑ

Πολλοὶ καλῆς πίστεως ἄνθρωποι ἐκπλήττονται ποὺ δὲν ἔχουν φίλους παρ' ὅλη τὴν καλωσύνη καὶ τὴν θέρμη τῆς καρδιᾶς τους.

Ἡ καλὴ καὶ ζεστὴ καρδιά, δυστυχῶς δὲν φτάνει γιὰ νὰ μᾶς ἐξασφαλίσῃ φίλους. Χρειάζεται καὶ τάκτ, καὶ ἐπιδεξιότης γιὰ νὰ κερδίσῃ κανεὶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην τους.

Ὁ Σενέκας εἶπε: «Εἶναι ἀδύνατο νὰ ἔχετε ὅλο τὸν κόσμο φίλο σας, φτάνει νὰ μὴν ἔχετε ἐχθρούς». Αὐτὴ εἶναι μιὰ μεγάλη ἀλήθεια ὅσο κι' ἂν δὲν εἶναι ἐνθουσιαστική.

Ἡ τέχνη νὰ ζῇ κανεὶς ἁρμονικὰ μὲ τοὺς φίλους καὶ γείτονάς του εἶναι πολὺ πολύτιμη, ὥστε νὰ μὴν διδάσκεται. Ὑπάρχουν ὅμως μερικὲς κεντρικὲς ὁδηγίες ἁπλὲς ποὺ ἐξασφαλίζουν κάποια βάσι γιὰ τὴν φιλία καὶ τὴν καλὴ συνεννόησι.

Καὶ πρῶτα, πρῶτα, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ προσπαθοῦμε νὰ φτιάξωμε τοὺς φίλους μας κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσι τοῦ ἑαυτοῦ μας, δὲν εἶναι ἀνάνκη νὰ τοὺς ἐπιβάλωμε τὰ γοῦστα καὶ τὰς ἀντιλήψεις μας. Ἐὰν αὐτοὶ ἐνθουσιάζονται γιὰ τὴν μοντέρνα μουσικὴ καὶ γιὰ τὴν ζωγραφικὴ τῆς αὔριο, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τοὺς ποῦμε πὼς μόνο οἱ κλασσικοὶ ἀξίζουν καὶ μόνοι αὐτοὶ θὰ ζήσουν. Ἐὰν ἀγαποῦν τὴν ἐλαφρὴ μουσικὴ μὴν τοὺς πᾶτε στὴν ὄπερα, ἐὰν βαριοῦνται τὰ δράματα μὴν τοὺς μιλᾶτε μόνο γι' αὐτά.

Ἐὰν προσκαλεῖτε γιὰ πρώτη φορὰ ἀνθρώπους ποὺ σᾶς ἀρέσουν σπίτι σας, μὴν καταπιάνεσθε ν' ἀνοίξετε εὐθὺς ἀμέσως τὴν καρδιὰ καὶ τὸ νοῦ σας. Ἀφίσετε πρῶτα νὰ δῆτε, τί ἀγαποῦν καὶ τί πιστεύουν αὐτοί. Ἐπίσης ἀποφεύγετε κάθε ἐκκεντρικότητα στὴν διακόσμησι καὶ στὰ φαγητὰ ποὺ θὰ τοὺς παρουσιάσετε. Μὴν ἐπιμένετε ποτὲ νὰ σερβίρῃ ὁ προσκεκλημένος σας κάτι γιὰ δεύτερη φορά, ὅσο ὑπέροχο κι' ἂν εἶναι, ὅταν δὲν τὸ ἔφαγε τὴν πρώτη. Ἐπίσης ἐὰν δῆτε πὼς ἄφισε ἀνέγγιχτο ἕνα ποτό, μὴν κάνετε θόρυβο καὶ ἐκθέτετε τὸν ἄλλον.

Ἄλλοι πάλι δὲν ἀγαποῦν τοὺς σκύλους καὶ τοὺς γάτους. Ὅσο κι' ἂν ἐσεῖς καμαρώνετε γιὰ τὰ κατοικίδια ζῶα σας, μὴν τὰ φέρνετε ἐμπρὸς στοὺς ξένους, μὴν διηγῆσθε τὶς ἱστορίες τους ποὺ γιὰ τοὺς ἄλλους μπορεῖ νὰ εἶναι ἀνιαρές. Οἱ γάτοι σας ἢ οἱ σκύλοι σας δὲν θὰ σᾶς θυμώσουν γιατὶ δὲν τοὺς ἐμφανίσατε, οἱ φίλοι σας ὅμως θὰ προσέξουν τὴν λεπτότητά σας.

Ξέρετε πὼς ὁ καφὲς βλάπτει τὴν γηραιὰ κυρία καὶ ἐπιμένετε σώνει καὶ καλὰ νὰ πάρῃ. Ἡ τὴν βλάπτει μέν, ἀλλὰ θὰ ἤθελε ἐκείνη τὴν στιγμὴ νὰ πάρῃ. Ἐσεῖς δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ τσακίζεσθε νὰ τῆς τὸν ἀρνηθῆτε. Καὶ ἡ μία καὶ ἡ ἄλλη στάσις σας δὲν εἶναι φιλική.

Ἐπίσης μὴν γελοιοποιεῖτε τὶς προλήψεις καὶ τὶς ἀδυναμίες τῶν ἄλλων. Μὴν τοὺς ἀναγκάζετε νὰ κάνουν κάτι ποὺ τοὺς δυσαρεστεῖ, καὶ γιὰ τὸ ὁποῖο θὰ μετανοιώσουν ἀργότερα.

Καὶ γιὰ νὰ συμπεράνωμε, γιὰ νὰ ἔχῃ κανεὶς φίλους πρέπει νὰ ἔχῃ, καρδιά, πολὺ τάκτ, ἀρκετὴ εὐγένεια, λίγο πνεῦμα, μιὰ ἐλαφρὰ εἰρωνεία καὶ κάμποσην ἐπιδεξιότητα. Μὲ τέτοια ἐφόδια μπορεῖ κανεὶς νὰ εἶναι ἂν ὄχι φίλος μὲ ὅλους, τοὐλάχιστον, συμπαθὴς καὶ ἀγαπητός.

Γιὰ νὰ κρατήσῃ κανεὶς μιὰ φιλία ἕνα πρᾶγμα χρειάζεται κι' αὐτὸ τὰ ἐμπνέει ὅλα: ἡ ἀγάπη.

ΦΡΑΝΚ ΚΡΑΝ.

Δρᾶμα ζηλοτυπίας εἰς τοὺς αἰθέρας

ΟΙ ΕΝΟΡΚΟΙ τοῦ Λονδίνου—καθὼς γράφει ἐκεῖθεν ὁ ἀνταποκριτὴς τῆς «Ν. Ἐφημερίδος τῆς Βιέννης»—καλοῦνται νὰ δικάσουν μίαν τραγικὴν ὑπόθεσιν δολοφονίας, γιὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ ὑποψιασθῇ ὅτι ἐφευρέθη ἀπὸ κανένα κατασκευαστὴν «σεναρίων» τοῦ κινηματογράφου.

Τὸ θέρος τοῦ παρελθόντος ἔτους ὁ νεαρὸς πιλότος Φρὲδ Χάρρισον εἶχε γνωρισθῆ εἰς μίαν χορευτικὴν ἑορτὴν μὲ μίαν ὡραιοτάτην νέαν. Μεταξὺ τῶν δύο ἐγεννήθη κεραυνοβόλος ἔρως καί, μετὰ δεκατέσσαρας ἡμέρας, οἱ δύο νέοι συνεφώνησαν ὅτι ὁ Φρὲδ τὴν ἐπομένην Κυριακὴν θὰ ἔκαμνε τὴν πρώτην ἐπίσκεψίν του εἰς τοὺς γονεῖς τῆς Γκβενδολίνης Μάκφερσον, ἡ ὁποία θὰ τὸν παρουσίαζεν ὡς μνηστῆρα της.

Τὴν Πέμπτην τὸ βράδυ ὁ Φρὲδ διέσχιζε μίαν ἐρημικὴν δενδροστοιχίαν τοῦ Χάϊδ - Πάρκ. Ἦταν πλημμυρισμένος ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἔρωτός του καὶ αἱ σκέψεις του ἐπετοῦσαν πρὸς τὴν Γκβενδολίνην.

Ἔξαφνα, ὀλίγα βήματα ἐμπρός του, ἀντελήφθη ἕνα ζεῦγος ἐρωτευμένων, ποὺ ἐπροχωροῦσαν ἀγκαλιασμένοι. Ὅταν οἱ δύο αὐτοὶ ἔκαμαν μεταβολήν, ὁ πιλότος ἀπεσύρθη μὲ διακριτικότητα εἰς τὸ σκοτάδι, πίσω ἀπὸ ἕνα μεγάλο δένδρον, γιὰ νὰ μὴ ἐνοχλήσῃ τὸ ζευγάρι. Πρὸς μεγάλην του ἔκπληξιν ἀνεγνώρισε τότε εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνδρὸς τὸν καλλίτερον φίλον του Ροβέρτον Λιούϊς, ὅταν δὲ ἔρριψε ἕνα βλέμμα πρὸς τὴν νέαν, μὲ δυσκολίαν συνεκράτησε μίαν κραυγὴν τρόμου, ποὺ ἀνέβη εἰς τὰ χείλη του. Ἡ νέα αὐτὴ ἦταν ἡ Γκβενδολίνη!

Χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρεται πλέον νὰ κρυφθῇ, ἔκαμεν ἕνα βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρός, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ καλλίτερα. Ἀλλὰ ὄχι! Δὲν εἶχε κάμει λάθος! Ἡ νέα ἦτο ἡ Γκβενδολίνη.

Ὁ Φρὲδ ἦταν σὰν νὰ εἶχε πέσει διὰ μιᾶς ἀπὸ τὸν οὐρανόν. Ὅλη ἡ εὐτυχία του εἶχε καταστραφῆ, καὶ μάλιστα ἀπὸ τὸν καλλίτερον φίλον του. Ἡ ζωὴ δὲν εἶχε πλέον κανένα νόημα γι' αὐτὸν καὶ τὸν ἐκυρίευσεν ἡ ἰδέα τῆς αὐτοκτονίας.

Τὴν ἐπομένην Κυριακὴν ἡ Γκβενδολίνη εἰς μάτην ἐπερίμενε τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ μνηστῆρος της. Ὅταν ὁ Φρὲδ μετ' ὀλίγας ἑβδομάδας ἔλαβε μίαν πρόσκλησιν εἰς τοὺς γάμους τοῦ φίλου του Ροβέρτου ἐπέταξε τὸ προσκλητήριον εἰς τὴν φωτιάν.

Ὁ Ροβέρτος ἐφαίνετο πολὺ εὐτυχὴς σύζυγος. Ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον καιρόν, ἐχρειάσθη νὰ ταξειδεύσῃ γιὰ ὑποθέσεις του εἰς τὸ Παρίσι καὶ ἀπεφάσισε νὰ χρησιμοποιήσῃ ἕνα ἀεροπλάνον τῆς γραμμῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπηρετοῦσε ὡς πιλότος ὁ παλαιὸς φίλος του Φρέδ. Ἡ τύχη ἠθέλησεν ὥστε ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν ἐκείνην νὰ εἶναι τῆς ὑπηρεσίας ὁ Φρὲδ καὶ ὁ Ροβέρτος νὰ εἶναι ὁ μοναδικὸς ἐπιβάτης του. Ὁ Ροβέρτος ἐπλησίασε, περιχαρὴς τὸν παλαιὸν φίλον του, γιὰ νὰ τὸν χαιρετίσῃ, αὐτὸς ὅμως ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπόν του, χωρὶς νὰ πῇ λέξιν. Σιωπηλοὶ ἀνέβηκαν καὶ οἱ δύο εἰς τὸ ἀεροπλάνον.

Μὲ τὸ βλέμμα του ἀπλανές, καρφωμένον ἐμπρός του, ὁ Φρὲδ ἐπῆρεν εἰς τὰ χέρια του τὸ τιμόνι, τὸ ἀεροπλάνον ἐξεκίνησε καὶ μετ' ὀλίγον οἱ δύο πρώην φίλοι εὑρίσκοντο ὁλομόναχοι εἰς τὸν ἀέρα. Μετ' ὀλίγην ὥραν εἶχαν περάσει τὴν ξηρὰν καὶ ἔπειτα βαθειὰ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια των ἁπλώνετο ἡ ἀπέραντη θάλασσα.

Ἔξαφνα ὁ Φρέδ, τοῦ ὁποίου ἡ ὄψις εἶχεν ἐξακολουθήσει νὰ γίνεται ὁλοένα πιὸ σκυθρωπὴ καὶ ἀπαισία, ἐπίεσε μερικοὺς μοχλοὺς καὶ διὰ μιᾶς ὁ κρότος τοῦ κινητῆρος ἔπαυσε νὰ ἀκούεται. Μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα τὸ ἀεροπλάνον, ποὺ ἔμεινε ἀκυβέρνητον, ἐβυθίσθη πρὸς τὰ κάτω.

Πλησίον ὅμως τοῦ σημείου, ὅπου τὸ ἐπιβατικὸν ἀεροπλάνον Λονδίνου — Παρισίων ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν, ἔτυχε νὰ εὑρίσκεται ἕνα ἀτμόπλοιον. Ἐρρίφθησαν ἀμέσως ναυαγοσωστικαὶ λέμβοι εἰς τὴν θάλασσαν, παρ' ὅλας ὅμως τὰς προσπαθείας, μόνον ὁ ἕνας ἐκ τῶν δύο ναυαγῶν διεσώθη. Ὁ διασωθεὶς ἦταν ὁ πιλότος, σοβαρῶς τραυματισμένος καὶ ἀναίσθητος, ἐνῷ ὁ μοναδικὸς ἐπιβάτης του ἐπνίγη.

Ὅταν ὁ Φρὲδ ἀνέκτησε τὰς αἰσθήσεις του ἄρχισε νὰ φωνάζῃ σὰν τρελλός, ὅτι δὲν ἤθελε νὰ ζήσῃ, ἀφοῦ εἶχεν ἐπιζητήσει ἑκουσίως τὸν θάνατον, γιὰ τὸν ἑαυτόν του καὶ τὸν ἄπιστον φίλον του. Ἔτσι ἀπεκαλύφθη ὅτι δὲν ἐπρόκειτο περὶ τυχαίου δυστυχήματος, ἀλλὰ περὶ ἐγκλήματος. Ὁ Φρὲδ μετεφέρθη εἰς τὸ Λονδῖνον καὶ ὅταν τὸ ἐπέτρεψεν ἡ κατάστασις τῆς ὑγείας του ὑπεβλήθη εἰς κανονικὴν ἀστυνομικὴν ἀνάκρισιν καὶ ὡμολόγησε πλήρως τὴν φοβερὰν πρᾶξιν του καὶ τὰ ἐλατήριά της.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας τοῦ ἀνηγγέλθη ὅτι ἡ χήρα τοῦ φίλου του εἶχεν ἔλθει νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ. Ὁ πιλότος δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἰδῇ, ἀλλὰ καθὼς ἦταν ξαπλωμένος ἀκόμη εἰς τὸ κρεββάτι, δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἐμποδίσῃ τὴν συνάντησιν αὐτήν. Καὶ ἡ ἐπισκέπτρια ἐμπῆκε εἰς τὸν θάλαμον μὲ βαρὺ πένθος... Μαζύ της ὅμως ἐμπῆκε καὶ μία ἄλλη γυναῖκα—ἡ δίδυμη ἀδελφὴ τῆς Γκβενδολίνη, ποὺ τῆς ἔμοιαζε καταπληκτικά.

Ὁ Φρὲδ ἔμεινε κεραυνόπληκτος καὶ δὲν ἠμποροῦσε νὰ προφέρῃ οὔτε λέξιν. Ὅταν ἐπείσθη ἀπολύτως ὅτι ἡ νέα ἐκείνη, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἰδῆ μαζὺ μὲ τὸν Ροβέρτον τὴν μοιραίαν ἐκείνην νύκτα εἰς τὸ Χάϊδ Πάρκ, ἦταν ἡ ἀδελφὴ τῆς Γκβενδολίνης καὶ ὄχι ἡ ἰδία, ἦταν πλέον πολὺ ἀργά... Δὲν ἠμποροῦσε πλέον νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ ἔγκλημά του...

ΕΚΔΟΤΗΣ
ΑΝΩΝΥΜ. ΕΤΑΙΡΙΑ
ΤΑ "ΓΡΑΜΜΑΤΑ,,
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 72

ΓΡΑΦΕΙΑ:
ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ἀρ. 8
Τηλέφωνον 30.461
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ:
ΠΑΛΑΜΗΔΟΥ, ἀρ. 4
Τηλέφωνον 30.297

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Ἡ Γυναίκα

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΙΣ: ΕΛΕΝΗ ΣΙΦΝΑΙΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ
ΕΤΟΣ Β
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ
— ΔΡΑΧΜΑΙ 3

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
1
ΑΠΡΙΛΙΟΥ
1938

ΚΕΝΤΡΟΝ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΤΙ ΕΙΔΑ ΚΑΙ ΤΙ ΑΚΟΥΣΑ ΣΤΗΝ ΠΡΑΓΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΤΣΕΧΟΣΛΟΒΑΚΙΑΣ

ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΔΟΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΥ **ΦΕΡΝΑΝΤ ΦΕΡΟΝ**

(Σήμερα, ποὺ τὰ βλέμματα ὅλης τῆς Εὐρώπης εἶνε ἐστραμμένα πρὸς τὴν Τσεχοσλοβακία, οἱ ἀναγνῶσταί μας θὰ διάβαζαν μὲ εὐχαρίστησι καὶ περιέργεια ποιὰ εἶνε αὐτὴ ἡ χώρα τῶν πλέον τολμηρῶν, μοντέρνων πραγματοποιήσεων, ποὺ ἀνακατεύονται μὲ τὰ πιὸ ἀρχαϊκὰ καὶ ὀπισθοδρομικὰ ἔθιμα. Τὸ ἄρθρο αὐτὸ δίνει μιὰ πλήρη εἰκόνα τῆς χώρας αὐτῆς, τῶν γυναικῶν της, τῶν ἐθίμων της, τοῦ πολιτισμοῦ της).

ΤΟ ἕνα πελώριο ποτῆρι μπύρας, τὸ διαδέχονταν ἄλλο καὶ ἄλλο καὶ ἄλλο μὲ μιὰ περίεργη εὐκολία.

Μοῦ ἦταν ἀδύνατον νὰ συναγωνιστῶ τοὺς Τσέχους στὸ ἐπίπεδο αὐτό.

— Πᾶμε στὸ σπίτι, μοῦ εἶπε ἕνας δημοσιογράφος. Ἐκεῖ θὰ δῆτε τὸ ἥσυχο τσέχικο περιβάλλον.

Θὰ ἦταν περίπου ἕνδεκα τὸ βράδυ.

Μερικοὶ φίλοι βιάστηκαν νὰ πᾶνε γιὰ προμήθεια γλυκῶν καὶ κρασιοῦ.

Μέσα στὸ μικρὸ χαριτωμένο διαμέρισμα ἡ συζήτησις ἦταν εὔθυμη. Κανεὶς δὲν μάντευε τὰ σύννεφα καὶ τὶς ἀνησυχίες ποὺ σήμερα συνταράσσουν τὶς ψυχὲς τῶν Τσεχοσλοβάκων.

— Ξέρετε τὸν ἐθνικό μας ὕμνο; μὲ ρώτησε ὁ φίλος μου.

— Ὄχι.

— Θὰ ἤθελα νὰ σᾶς τὸν παίξω στὸ πιάνο, δυστυχῶς ὅμως εἶνε ἀργὰ καὶ οἱ γειτόνοι κοιμοῦνται. Μποροῦμε ὅμως νὰ τὸν τραγουδήσωμε.

Ὅλοι οἱ ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἔπαψαν τὴν εὔθυμη φλυαρία καὶ μὲ σοβαρότητα βάλθηκαν νὰ ψάλλουν ἕνα περίεργο, μελαγχολικὸ καὶ ὡραῖο τραγοῦδι. Οἱ περισσότεροι ἐθνικοὶ ὕμνοι εἶνε στρατιωτικοὶ καὶ μιλοῦν γιὰ αἷμα. Αὐτὸς ἐδῶ εἶχε μιὰ τέτοια ἀκατανίκητη γλύκα, λὲς κι' ἦταν βουκολικὸ τραγοῦδι. Ζήτησα νὰ μοῦ μεταφράσουν λίγο, τί ἔλεγε:

«Ἀγαπημένη μου χώρα πατρίδα μου,
Τὰ νερά σου μουρμουρίζουν στοὺς ἀγρούς
Τὰ δάση σου ὑψώνονται ὡς τὸν οὐρανὸ
Στοὺς κήπους λάμπουν τῆς ἄνοιξης τὰ
(λούλουδα.
Κ' εἶσαι ἕνας παράδεισος γιὰ τὸ μάτι.
Ὥμορφη χώρα τῶν Τσέχων».

Δὲν φαντάζομαι σ' ἐμᾶς τοὺς Γάλλους νὰ ἐρχόντανε ποτὲ ἡ ἰδέα νὰ τραγουδήσωμε σὲ ξένους τὴν Μαρσεγιέζ. Ὁ πατριωτισμὸς ὅμως τῶν Τσεχοσλοβάκων εἶνε μεγάλος καὶ ὑπάρχει ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια, ὅταν ἔγινε ἡ Δημοκρατία τους καὶ ἀπελευθερώθηκεν ἀπὸ τὰ ξένα δεσμά.

ΤΗΝ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ ΣΤΟΥΣ ΚΗΠΟΥΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΙΝ

— Ποῦ πᾶς, Μαρένκα καὶ ντύθηκες τόσο ὥμορφα σήμερα;

Ἡ Μαρένκα ἦταν πάντοτε χαριτωμένη καὶ σπορτίβ. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὅμως στὸ κομψό της ταγιὲρ ἔμοιαζε νὰ ἀπασχολῆται μὲ κάτι ἄλλο παρὰ γιὰ σπόρ.

— Ποῦ πηγαίνω; Μαντέψετε.

— Δὲν ξέρω.

—Σήμερα εἶνε Πρωτομαγιὰ καὶ πάω στὸ Πέτριν.

Τὸ Πέτριν εἶνε ἕνας δασωμένος λόφος, ποὺ δεσπόζει τῆς Πράγας. Τὴν συνώδευσα.

Ἀνεβήκαμε ἕως τὸν «τοῖχο τῆς πείνας», ποὺ χτίστηκε ἀπὸ ἀνέργους τὸν 17ον αἰῶνα, τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ χώρα ἦταν σὲ πόλεμο μὲ τοὺς Σουηδούς.

Στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου ἡ Μαρένκα μὲ ὡδήγησε σ' ἕνα χαριτωμένο ρεστωράν, ὅπου μὲ μύησε στὶς ὡραῖες τσέχικες σοῦπες μὲ μανιτάρια καὶ λουκάνικα.

— Σὲ λίγο, μοῦ λέει ἡ Μαρένκα, θὰ ἔρθῃ ὁ Ροῦντι νὰ μὲ πάρῃ. Ἐλᾶτε μαζί μας. Τὸ μόνο ἄσχημο εἶνε ποὺ δὲν ἔχετε καὶ σεῖς ἕνα φίλο.

— Εἶνε ἀπαραίτητο;

— Γιὰ νὰ πᾶτε γιὰ τὸ Μάη στὸ Πέτριν; Ἀπαραίτητος, εἶπε γελῶντας. Ὡς τόσο ἐλᾶτε.

Ὁ Ροῦντι εἶνε ψηλός, ἀθλητικὸς ἂν καὶ φοιτητής. Ἔρχεται μὲ ἄνθη στὰ χέρια. Δὲν τὰ πρόσφερε ὅμως στὴν Μαρένκα...

Ἀργότερα κατάλαβα γιατί.

Ὁ κῆπος τοῦ Πέτριν εἶνε γεμᾶτος ζευγάρια ποὺ κρατοῦν ἄνθη στὰ χέρια. Καὶ δὲν διασκορπίζονται, ἀλλὰ κάνουν γραμμὴ καὶ ὅλοι μαζὶ πηγαίνουν ἐμπρὸς σ' ἕνα ἄγαλμα καὶ ρίχνουν τὰ ἄνθη.

— Ἐδῶ εἶνε, μοῦ ἐξηγεῖ ὁ Ροῦντι, τὸ ἄγαλμα τοῦ μεγάλου μας ποιητῆ Μάσα, τοῦ Τσέχου Μυσσέ, ποὺ τραγούδησε τὸν Μάη καὶ τὸν Ἔρωτα.

Ὁ Ροῦντι ἄρχισε τώρα νὰ ψιθυρίζῃ:

Ὤ, νύχτα τοῦ Μάη, ἐρώτων νύχτα...

Γύρω μου ὅλα τὰ ζευγάρια ἔκαναν τὸ ἴδιο: ἔλεγαν στίχους τοῦ Μάσα.

Η ΠΡΩΤΗ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΣΣΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Σήμερα οἱ Ἑβραῖοι τῆς Τσεχοσλοβακίας ζοῦν ἐλεύθεροι. Στὸ κοιμητήριο ὅμως βρίσκονται ἀκόμη ἑκατοντάδες ἀπὸ θύματα τῶν παλαιῶν πογκρόμ.

Ἀνάμεσα στοὺς τάφους ἀνεκάλυψαν τὸ μνῆμα τῆς πρώτης γυναίκας τραπεζίτισσας τοῦ κόσμου.

Στὰ 1628 ἡ γυναίκα αὐτὴ δάνεισε τὸ κράτος τῶν Τσέχων τόσα λεφτά, ποὺ μπόρεσαν νὰ ἀντιμετωπίσουν τὰ ἔξοδα τοῦ πολέμου μὲ τοὺς Σουηδούς. Γιὰ ἀνταμοιβὴ τῆς ἐδόθη ὁ τίτλος τῆς βαρώνης.

Ἡ φίλη μου Ἐρζίκα, μιὰ χαριτωμένη Σλοβάκα...

ΣΟΒΑΡΗ ΣΥΖΗΤΗΣΙ ΕΜΠΡΟΣ ΣΤΑ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΑ

Ἐπεσκέφθηκα τὴν παλαιὰ πόλι καὶ τοὺς πύργους τῶν βασιληάδων τῆς Βοημίας, ἕναν περίεργο δρόμο ὅπου ζοῦσαν οἱ πιὸ φανατικοὶ ἀλχημισταί, ἐργαζόμενοι γιὰ νὰ μεταβάλουν τὰ μέταλλα σὲ χρυσό.

Ἡ Μαρένκα ἦρθε καὶ μὲ ἀντάμωσε:

— Πᾶμε τώρα καὶ στὴν μοντέρνα Πράγα, μοῦ λέει. Ἕνα ταξὶ καὶ σὲ λίγο βρισκόμαστε στὶς πελώριες λεωφόρους τοῦ Βακλαβοκέ. Τὰ μέγαρα εἶνε καλλίγραμμα καὶ μοντέρνα, ἐνῷ στοὺς δρόμους κυκλοφοροῦν χωρικὲς μὲ τὶς ποικιλόχρωμες κεντητὲς στολὲς καὶ πουλοῦν μπλοῦζες, μαντηλοδεμένες καὶ περήφανες.

Στὶς βιτρίνες λαμποκοποῦν τὰ μπιζοῦ, τὰ περίφημα κρύσταλλα τῆς Βοημίας. Παντοῦ ὑπάρχουν αὐτόματα μπὰρ καὶ ζαχαροπλαστεῖα. Ὤ, οἱ τσέχικες πάστες!... Μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ τὶς ὑμνήσω ὅσο πρέπει. Ἐπιβλητικὲς στὸ μέγεθος καὶ γευστικώτατες... Δὲν βαστοῦμε στὸν πειρασμὸ καὶ μπαίνομε σ' ἕνα καφενεῖο.

Ἐκεῖνο ποὺ μοῦ κάνει κατάπληξι εἶνε ἡ εὐγένεια καὶ ἡ καλωσύνη τῶν ἀνθρώπων γύρω. Οἱ γυναῖκες ἔχουν κάτι τὸ ἀπόλυτα ἐλεύθερο καὶ ἀνεξάρτητο.

Ὁ Ροῦντι μοῦ ἐξηγεῖ στὴν τσεχοσλοβακικὴ Δημοκρατία, οἱ γυναῖκες εἶνε ἀπόλυτα ἴσες μὲ τοὺς ἄνδρες.

— Ἔχουν τὰ ἴδια πολιτικὰ δικαιώματα μ' ἐμᾶς: ψηφίζουν ὅταν εἶνε εἴκοσι ἑνὸς ἐτοῦς στὶς βουλευτικὲς ἐκλογὲς καὶ εἴκοσι ἕξη στὶς γερουσιαστικές. Ἐκλέγονται ὑπὸ τοὺς ἴδιους ὅρους μ' ἐμᾶς στὴ Βουλὴ καὶ στὴ Γερουσία. Ἤδη ξέρετε πὼς ἔχουμε πολυάριθμες βουλευτίνες;

— Καὶ κοινωνικά;

— Ἄπειρες γυναῖκες ἐργάζονται, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὶς ἀγρότισσές μας, ἕως τὶς διανοούμενες. Δὲν ὑπάρχει ἐπάγγελμα στὴ χώρα μας ποὺ νὰ ἀπαγορεύεται στὶς γυναῖκες. Ἔχομε γυναῖκες δικαστές. Τὰ μεροκάματα εἶνε ἴσα χωρὶς διάκρισι φύλου.

Χαμογελᾷ ὑπερήφανος γιὰ τὸν πολιτισμὸ τῆς χώρας του καὶ προσθέτει:

— Ὁ πρόεδρός μας Μπένες, εἶνε γυιὸς χωρικοῦ καὶ ὅλοι μας σχεδὸν οἱ ὑπουργοὶ εἶνε παιδιὰ ἐργατῶν καὶ ἀγροτῶν. Ἔχουμε κάνει τοῦ κόσμου τὶς μεταρρυθμίσεις ἀγροτικές, κοινωνικὲς (κοινωνικὲς ἀσφαλίσεις, βοήθεια στὶς μητέρες, ἄδειες πληρωμένες κλπ.) καὶ ὅλα αὐτὰ μὲ γαλήνη καὶ ἡσυχία.

— Ὡς τόσο ἔχετε κ' ἐσεῖς ἕνα μεγάλο πρόβλημα: τῶν μειονοτήτων ἰδίως, τῶν Γερμανῶν Σουδιτῶν.

Τὸ βλέμμα τοῦ Ροῦντι γίνεται σοβαρό:

— Δὲν ὑπάρχει Κυβέρνησις, ποὺ νὰ φέρεται μὲ περισσότερο φιλελευθερισμὸ πρὸς τὶς μειονότητες, ἀπὸ τὴ δική μας. Ἐνῷ ἐμεῖς οἱ Τσέχοι πρὸ τοῦ 1918 εἴμεθα κάτω ἀπὸ τὴν τυραννία τῶν Ἀψβούργων, χωρὶς σχολεῖα, χωρὶς δικαίωμα νὰ μιλοῦμε τὴ γλῶσσα μας καὶ βλέπαμε καθημερινὰ ὅλα τὰ ἔργα τέχνης μας νὰ φεύγουν πρὸς τὴ Βιέννη, ἐμεῖς ποὺ γνωρίσαμε τὴ σκλαβιά, δὲν θελήσαμε νὰ τὴν μιμηθοῦμε γιὰ τὸ καλὸ τοῦ ἴδιου τοῦ τόπου μας.

Οἱ Γερμανοὶ ἔχουν τοὺς βουλευτές των στὴ Βουλή μας, καὶ ὅλες οἱ μειονότητες καὶ οἱ Μαγιάροι καὶ οἱ Πολωνοὶ καὶ οἱ Ἑβραῖοι ὅλοι ἔχουν τὰ σχολεῖα καὶ τὸ δικό τους φυλετικὸ πολιτισμό.

ΕΝΑΣ ΓΑΜΟΣ ΣΤΗ ΣΛΟΒΑΚΙΑ

—Ἔχετε τύχη, μοῦ εἶπε ἡ φίλη μου ἡ Ἐρζίκα, πηγαίνω σ' ἕνα γάμο στὸ Βοζὲ καὶ σᾶς παίρνω, ἐὰν ἔχετε κέφι νὰ δῆτε κοστούμια καὶ ἔθιμα χωρικῶν.

Ἡ Ἐρζίκα εἶνε μελαχροινή, γλυκειά, ζωηρή, σὰν σωστὴ Σλοβάκα, ἐνθουσιώδης σὰν μεσημβρινή, ἀντίθετα ἀπὸ τὴν ξανθὴ ἥσυχη Μαρένκα.

Φύγαμε πρὸς τὸ μικρὸ σλοβάκικο χωριό.

— Ἐδῶ εἶνε, ἂς μποῦμε, μοῦ εἶπε.

Οἱ χαιρετοῦρες καταφθάνουν ἀπ' ὅλες τὶς πλευρές.

Ἐδῶ μιλοῦν σλοβάκικα (ἡ διαφορὰ μὲ τὰ τσέχικα δὲν εἶνε μεγάλη). Στὴ γωνιὰ τοῦ δωματίου ὑπάρχει ἕνα πελώριο τζάκι ἀπὸ λευκὴ φαγιάνς, ὅπως σὲ ὅλα τὰ σπίτια τῶν χωρικῶν.

Στοὺς τοίχους φαντάζουν εἰκόνες καὶ ζωγραφισμένα πουλιὰ καὶ λουλούδια σὲ τόνους καταπληκτικὰ ὡραίους.

— Τὴν ζωγραφικὴ αὐτὴ τὴν ἔκανε ἡ Λουντμίλα, ἡ νέα ποὺ παντρεύεται σήμερα, μοῦ εἶπε ἡ Ἐρζίκα. Οἱ χωρικοί μας γεννιοῦνται καλλιτέχνες. Ὅλοι ζωγραφίζουν τοὺς τοίχους των καὶ καμμιὰ φορὰ εἶνε ἀληθινὰ ἀριστοτεχνικοί.

Τὸ τραπέζι εἶνε στρωμένο μ' ἕνα κεντητὸ τραπεζομάντηλο ποὺ θὰ θαύμαζε καὶ ἡ πιὸ κοσμικὴ Παριζιάνα. Ἐπάνω ἔχει μαῦρο ψωμὶ καὶ κρασί.

Νά καὶ ἡ ἀρραβωνιασμένη Λουντμίλα μὲ δυὸ παράνυμφες. Τὸ φουστάνι της εἶνε ἀπίστευτα ὡραῖο. Διάφορες φουντίτσες τοποθετημένες ἡ μιὰ ἐπάνω στὴν ἄλλη. Καὶ κεντήματα, κεντήματα! Μὲ χρώματα χτυπητὰ καὶ ἁρμονικά. Φορεῖ ψηλὲς δερμάτινες μπόττες μαῦρες. Στὸ κεφάλι φέρνει μιὰ ἀγροτικὴ κορώνα ἀπὸ στάχυα, ποὺ πίσω της κρέμονται μυριόχρωμες κορδέλλες.

Φθάνει καὶ ὁ γαμπρὸς μὲ συνοδεία νέων καὶ κοριτσιῶν. Ὅλες οἱ στολὲς δὲν εἶναι ὁμοιόμορφες, γιατὶ οἱ προσκαλεσμένοι ἔρχονται ἀπὸ πολλὰ χωριά. Ἄλλοι νέοι φοροῦν ἄσπρα στενὰ κεντημένα παντελόνια, ἄλλοι κοντὲς κυλόττες καὶ μπόττες. Ὅλοι σχεδὸν φοροῦν φαρδειὰ σακκάκια καὶ πουκάμισσα κεντημένα. Τὰ καπέλλα τους ἔχουν φτερὰ φασιανῶν καὶ φυσικὰ λουλούδια. Ὁ γαμπρὸς φορεῖ ἕνα στεφάνι ἀπὸ χορτάρια.

Οἱ τσιγγάνοι μουσικοὶ περιμένουν ἐκεῖ μὲ τὰ βιολιά. Προσφέρουν ψωμί, τυρὶ καὶ κρασὶ στοὺς καλεσμένους. Δίνουν ἀκόμη κοκτέϊλ μὲ πάπρικα, βούτυρο, ἁλάτι, κρεμμύδι περασμένο, μπύρα, μουστάρδα, καὶ κύμινο, κάτι ποὺ τὸ ἀσυνήθιστο στόμα διαμαρτύρεται ὅταν τὸ γευθῇ.

Ἀρχίζουν τὰ τραγούδια, τραγούδια μελωδικὰ ποὺ θὰ μποροῦσαν κάλλιστα νὰ τὰ τραγουδήσουν καὶ ἀπὸ σκηνῆς.

— Οἱ Σλοβάκοι, μοῦ λέει ἡ Ἐρζίκα, εἶνε περίφημοι τραγουδισταί. Φαντασθῆτε πὼς μόνο ἀπὸ τὴν περιφέρειά μου μάζεψαν καὶ κατέγραψαν 30.000 τραγούδια. Δὲν ξέρετε πόσο τραγουδεῖ ὁ κόσμος στὸν τόπο μας καὶ ὅλοι μαθαίνουν μουσική. Ἀπὸ τὸ πρωῒ ἕως τὸ βράδυ οἱ Σλοβάκοι τραγουδοῦν καὶ χορεύουν.

»Ἡ γῆ μας, ἐξηκολούθησε, εἶνε φτωχή. Δὲν ἔχομε σιτάρι, μόνο καλαμπόκι καὶ κριθάρι. Εἴδατε τί μαῦρο ψωμὶ τρῶμε; Οἱ πατάτες καὶ τὰ λάχανα ξυδάτα τρέφουν τοὺς χωρικούς μας τὸ χειμῶνα. Ὡς τόσο ἡ εὐθυμία εἶνε ἀκράτητη. Θὰ δῆτε μετὰ τὴν τέλεσι τοῦ γάμου νὰ χορεύουν Τσάρντας.

Μετὰ τὴν ἐκκλησία, εἶδα τὶς νέες νὰ περικυκλώνουν τὴν νεόνυμφη καὶ νὰ προσποιοῦνται δῆθεν πὼς θὰ τῆς βγάλουν τὸ στεφάνι. Ἕνας ξυλοκόπος κινεῖ τὸ δρεπάνι του. Καὶ τέλος ἡ παντρεμμένη ὑποκύπτει καὶ βγάζει τὸ βαρύ της διάδημα. Ἡ ἐφήμερη βασιλεία της τέλειωσε. Τώρα τῆς βάζουν ἕνα σκοῦφο, ὅπως φοροῦν ὅλες οἱ παντρεμένες.

Ὅλοι οἱ προσκαλεσμένοι σηκώνονται καὶ τραγουδοῦν ἕνα τρυφερὸ καὶ θλιμμένο τραγοῦδι.

— Εἶνε τὸ πιὸ μελαγχολικό μας τραγοῦδι, μοῦ ἐξηγεῖ ἡ Ἐρζίκα:

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΠΑΝΤΡΕΜΕΝΗΣ

Περιγράφει τὴ δύσκολη ζωή της καὶ λέει τὰ καλὰ τῆς λεύτερης κόρης ποὺ:

Ζῆ ἐλεύθερη σὰν τὰ ψάρια
στὸ καθάριο νερό.

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 10ην ΣΕΛΙΔΑ)

ΚΕΝΤΡΟΝ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1. Τήρα
ΗΜΕΡΟΜ. 16-6-85
ΑΡΙΘ. 38576

ΜΙΑ ΠΕΡΙΦΗΜΗ ΠΑΛΗΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΓΕΝΝΗΜΕΝΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Γιὰ λίγες μόνο ἑβδομάδες, μιὰ τρυφερὴ ἀγάπη ζέστανε τὴν τραγικὴ ζωὴ τῆς Μαρίας τῆς Σκωτίας... Ὕστερα ἡ σκληρὴ ζήλεια τῆς ἀφήρεσε τὸν μόνο φίλο ποὺ γνώρισε ποτέ, τὸν Ντάβιντ Ρίτζιο.

ΕΑΝ ὑπάρχει μιὰ γυναῖκα στὴν ἱστορία ποὺ ἡ ἀγάπη δὲν τῆς ἔφερε ἄλλο ἀπὸ καταστροφὲς καὶ δυστυχία, αὐτὴ εἶναι ἡ βασίλισσα τῆς Σκωτίας. Ὅλες της οἱ ἀγάπες καὶ οἱ γλυκύτερες, κατέληγαν σὲ φόνους καὶ δηλητηριασμούς.

Καὶ ὅμως ἡ Μαρία ἦταν ἡ γυναῖκα ἡ γεννημένη γιὰ τὸν ἔρωτα. Ἦταν ζωηρή, θερμή, ἔξυπνη, γοητευτική, μὲ μιὰ ὠμορφιὰ ποὺ κατήντησε μοιραία ἀφοῦ δὲν ἔφερνε παρὰ καταστροφὴ καὶ θάνατο σ' αὐτὴν καὶ σὲ ὅσους τόλμησαν νὰ τὴν ἀγαπήσουν.

Ἡ Μαρία τῆς Σκωτία

Ἡ τραγωδία τῆς ζωῆς της ἀρχίζει ἀπὸ τὴν κούνια. Ὁ πατέρας της νικηθεὶς ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους ἔπαθε συγκοπὴ καὶ πέθανε ἀφίνοντάς την νεογέννητη. Πέντε μέρες ἀργότερα τὸ μωρὸ τῆς κούνιας ἀνεκηρύσσετο βασίλισσα.

Τὰ περίεργα ἔθιμα τῆς ἐποχῆς ἀνάγκασαν τὴν ἔξη χρονῶν βασίλισσα νὰ ἀρραβωνιαστῇ τὸν συνομήλικό της Φραγκίσκο, κληρονόμο τοῦ Γαλλικοῦ θρόνου. Ἀποτέλεσμα αὐτοῦ ἦτον ἡ Μαρία νὰ πάῃ στὴν Γαλλία, ἐνῷ ἡ μητέρα της ἔμεινε ἀντιβασίλισσα τῆς Σκωτίας.

Τὰ χρόνια ποὺ πέρασε ἡ Μαρία στὴν Γαλλία εἶναι ἴσως τὰ εὐτυχέστερα τῆς ζωῆς της. Ἡ εὐγένεια, ἡ μόρφωσις, ἡ λεπτότης τῶν εὐγενῶν τῆς Γαλλικῆς Αὐλῆς ἦταν σὲ ἀντίθεσι μὲ τοὺς ἄξεστους καὶ θορυβώδεις εὐγενεῖς τῆς χώρας της.

Ἡ ζωή της στὸ Γαλλικὸ περιβάλλον ἐξηγεῖ γιατὶ ἀγάπησε τόσο τὴν εὐθυμία, τὰ λοῦσα, τοὺς χορούς, τὴν εὐμάρεια, πράγματα ποὺ δὲν κατάλαβαν ποτὲ οἱ ὑπήκοοί της Σκῶτοι. Ἴσως αὐτὸ τὸ ἴδιο νὰ ἐξηγῇ τὴν τραγικὴ της ἐρωτικὴ περιπέτεια μὲ τὸν Ντάβιντ Ρίτζιο, περιπέτεια ποὺ ἔφερε τόσο πόνο καὶ καταστροφὴ στὴ ζωή της.

Ἡ Μαρία παντρεύτηκε πρῶτα τὸν διάδοχο τῆς Γαλλίας ὅταν ἦταν δεκαέξη ἐτῶν. Ἕνα χρόνο ἀργότερα, ὁ βασιλεὺς Ἐρρῖκος ὁ 2ος τῆς Γαλλίας ἀπέθανε, καὶ ἡ Μαρία ἔγινε βασίλισσα τῆς Γαλλίας ὅπως καὶ τῆς Σκωτίας. Ἀπὸ τώρα κι' ἐμπρὸς ἀρχίζει ἡ τραγικὴ τύχη ὅσων ἀγάπησαν τὴν Μαρία Στούαρτ. Ὁ νέος βασιλεὺς καὶ σύζυγός της ἦταν ἕνα ἀδύνατο παιδί, ποὺ ἡ Μαρία λυπότανε περισσότερο παρὰ ἀγαποῦσε. Τὸ παιδὶ αὐτὸ πέθανε στὸ 1561 ἀπὸ μιὰ ἀρρώστεια ὅλο πόνο καὶ ἡ χήρα βασίλισσα γύρισε στὴν πατρίδα της μὲ τὸ συναίσθημα πὼς πήγαινε ἐξορία.

«Ὁ Θεὸς νὰ εὐλογῇ τὸ γλυκό της πρόσωπο», φώναζαν οἱ κάτοικοι ἀπὸ τὸ Ἐδιμβοῦργο ἕως τὸ μοιραῖο παλάτι τοῦ Χόλυρουντ. Καὶ ὅμως τὰ εὔθυμα «καλῶς ὡρίσατε» δὲν ἄργησαν νὰ γίνουν κραυγὲς μίσους καὶ ἀποδοκιμασίας.

Φτωχὴ Μαρία! Αὐτὴ ἦταν μιὰ εὔθυμη καθολική. Ἡ Σκωτία ἦταν ἡ σκυθρωπὴ χώρα τοῦ προτεσταντισμοῦ. Ὁ φανατικὸς θρησκόληπτος Τζὼν Νόξ, φώναζε ἀνάθεμα στοὺς ξένους εἰδωλολάτρες ποὺ κυβερνοῦσαν δῆθεν τὴν χώρα. Κάθε ἀγάπη τῆς βασίλισσας γιὰ μουσική, χορό, λοῦσα καὶ τραγούδια, τὰ ἔβλεπαν οἱ σκληροὶ πουριτανοὶ σὰν διαφθορὰ καὶ χαλασμό.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἐχθρικὸ κρύο περιβάλλον, ἡ καρδιὰ τῆς Μαρίας ζητοῦσε ἀγάπη.

Ἡ Σκωτία τὴν περίοδο αὐτὴ ἦταν χωρισμένη καὶ κάθε εὐγενὴς εἶχε τὴν κλίκα του καὶ τὶς φιλοδοξίες του, καὶ κάθε εὐγενὴς ἤθελε νὰ γίνῃ σύζυγος τῆς Μαρίας Στούαρτ καὶ βασιλεὺς τῆς Σκωτίας. Ὅλοι αὐτοὶ περιτριγύριζαν σὰν ὑποψήφιοι τὴν νέα καὶ ἀκόμη ὁ ἀνόητος ἀδελφὸς τοῦ βασιλῆ τῆς Ἰσπανίας καὶ ὁ κόμης τοῦ Λάϊστερ, ὁ ὁποῖος εἶχε δολοφονήσει τὴν γυναῖκα του καὶ ὑπῆρξε ἐραστὴς τῆς Ἐλισάβετ τῆς βασίλισσας τῆς Ἀγγλίας. Ἡ ἔκπληξίς τους ὅμως ἦταν μεγάλη ὅταν γιὰ νὰ τοὺς ἀποφύγῃ ἡ ὡραία νέα διάλεξε μόνη της τὸν ἐξάδελφό της Ἐρρῖκο Ντάρνλεϊ.

Ὁ νέος βασιλῆς ἦταν κάπως ὤμορφος, μὲ λίγες σταγόνες βασιλικοῦ αἵματος. Ἦταν ματαιόδοξος, ἐγωϊστὴς καὶ ἀδύνατος χαρακτήρ, ἀλλὰ ἔξυπνος ἄνδρας.

Ἡ βασίλισσα γρήγορα ἔπαψε νὰ τὸν ἀγαπᾷ. Εἶχε ἐπαναστατήσει κατὰ τῆς σκλαβωμένης ζωῆς ποὺ τὴν ὑποχρέωναν νὰ ζῇ.

Στὴν ζωή της τώρα μπῆκε ἕνας χαμηλῆς καταγωγῆς Ἰταλός, ὀνόματι Ντάβιντ Ρίτζιο, ὁ ὁποῖος εἶχε ἔλθει στὴν Σκωτία ὡς πρεσβευτὴς τῆς Σαβοΐας.

Ὁ Ρίτζιο ἦταν ἕνας ρωμαντικὸς νέος μὲ παράστημα καὶ ὠμορφιά. Πολλὲς λεπτομέρειες δὲν εἶναι γνωστὲς γι' αὐτόν, τὸ μόνο θετικὸ εἶναι πὼς ἦταν μουσικὸς καὶ πὼς εἶχε γλυκύτατη φωνή.

Ἡ Μαρία τὸν προσέλαβε ὡς γραμματέα της. Ὅλες τὶς νύχτες ἀργὰ καθόταν καὶ ἐργαζότανε στὰ διαμερίσματα τῆς βασίλισσας. Τὴν φανταζόμαστε πλάϊ του ἢ ἐπάνω ἀπὸ τὸν ὦμό του νὰ τοῦ δίνῃ ὅλες τὶς ὁδηγίες γιὰ τὴν ἀλληλογραφία της, ἐνῷ ἐκεῖνος θὰ ἔμενε ἐκστατικὸς ἐμπρὸς στὴν ὠμορφιά της. Κι' ἐκεῖνος δὲν ἄργησε, βέβαια νὰ τὴν ἐρωτευθῇ τρελλά, ἔμενε ὅμως νὰ βεβαιωθῇ τί αἰσθήματα ἔτρεφε αὐτὴ γιὰ κεῖνον.

Ὑπάρχει πάντοτε τόσος πειρασμὸς καὶ τόση τρέλλα στὶς νυχτερινὲς αὐτὲς ὧρες! Τί τὸ ἐκπληκτικὸ γιὰ τοὺς δυὸ αὐτοὺς ὡραίους καὶ ρωμαντικοὺς νέους, μὲ τὸ ζεστὸ αἷμα, μὲ τὸν πόθο τῆς ζωῆς, μὲ τὴν ἀνία τοῦ ξένου γι' αὐτοὺς περιβάλλοντος τῆς Αὐλῆς, ἐὰν ἔπεσαν ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου;

Γιὰ τὴ Μαρία ὁ Ρίτζιο ἦταν ἡ εὐθυμία, ἡ μουσική, ἡ γλυκειὰ μεσημβρινὴ ἀτμόσφαιρα... Δὲν ἦταν τὸ πάθος τὸ δυνατό, ἦταν ἕνα παιχνίδι ὡραῖο καὶ γλυκό, ἔξω ἀπὸ τοὺς κανόνες τῆς Αὐλῆς, ἔξω ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τὶς ἔγνοιες. Ψίθυροι γέμισαν τὸ παλάτι καὶ κακολογίες κατὰ τοῦ νέου εὐνοουμένου. Ὁ Ντάρνλεϊ ποὺ εἶχε γνωρίσει κι' αὐτὸς κάποτε τὴν εὔνοια τῆς Μαρίας, εἶχε τώρα παραμεληθῇ καὶ ὡρκίσθηκε πὼς θὰ ἐκδικηθῇ. Οἱ περήφανοι λόρδοι τῆς Σκωτίας, ἂν καὶ δὲν χώνευαν καθόλου τὸ βασιλῆ, στὴν περίπτωσι αὐτὴ πῆγαν μαζί του καὶ ἐτέθησαν στὸ πλευρό του γιὰ ὁποιαδήποτε κίνησι.

Ἡ τραγωδία ποὺ διεδραματίσθη εἶναι ἡ πιὸ φοβερὴ στὴν ἱστορία. Ἡ Μαρία ἔδινε ἕνα στενὸ γεῦμα σὲ λίγους φίλους μέσα στὰ διαμερίσματά της. Μεταξὺ τῶν λίγων ἦταν φυσικὰ καὶ ὁ Ρίτζιο. Τὸ γεῦμα εἶχεν ἀρχίσει, ὅταν ὁ βασιλεύς, χρησιμοποιήσας τὴν ἰδιαίτερη σκάλα, μὲ τὴν ὁποία συγκοινωνοῦσαν τὰ διαμερίσματά του μὲ τῆς βασίλισσας, μπῆκε στὸ δωμάτιο τῶν ξένων καὶ κάθησε πλάϊ στὴν βασίλισσα. Σὲ λίγο μπῆκε ὁ λόρδος Ροῦτβεν, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀρχηγοὺς τῆς συνωμοσίας, μὲ γυμνὸ τὸ σπαθί του.

— Τί συμβαίνει; εἶπε αὐστηρὰ ἡ Μαρία Στούαρτ στὸν ἄνδρα της.

— Δὲν ξέρω τίποτα, τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος.

Τότε ἡ Μαρία γύρισε πρὸς τὸν Ροῦτβεν καὶ τὸν διέταξε νὰ βγῇ ἔξω. Καὶ ὅταν ἐκεῖνος δὲν κουνήθηκε, οἱ καλεσμένοι σηκώθηκαν γιὰ νὰ τὸν βγάλουν διὰ τῆς βίας.

—Κάτω τὰ χέρια, εἶπε τότε ἐκεῖνος, σὰν σὲ σύνθημα, ἐνῷ συγχρόνως πολλοὶ συνωμότες ὥρμησαν μέσα στὸ δωμάτιο καὶ ἀπευθύνθησαν πρὸς τὸν Ρίτζιο. Τὸ θάρρος ἐγκατέλειψε τὸν Ντάβιντ καὶ ἔτρεξε πίσω ἀπὸ τὴν βασίλισσα, ζητῶντας βοήθεια. Ὁ βασιλῆς μὲ βία ἀπομόνωσε τὴν Μαρία, ἐνῷ οἱ ἄλλοι ἔχωσαν τὰ σπαθιά τους στὸ κορμὶ τοῦ νέου.

Ἡ Μαρία δὲν μπόρεσε νὰ τὸν βοηθήσῃ, κράτησε ὅμως μέσα στὴν καρδιά της βαθειὰ τὸν πόνο καὶ ὡρκίστηκε νὰ ἐκδικηθῇ. Ἕναν χρόνο ἀργότερα τὸ σπίτι ὅπου ἔμενε ἄρρωστος ὁ Ντάρνλεϋ ἐτινάζετο στὸν ἀέρα, καὶ ἡ μυστηριώδης αὐτὴ καταστροφὴ δὲν ἀφίνει καμμιὰ ἀμφιβολία ἀπὸ ποιὸν ὑπεκινήθη.

Ἡ Μαρία πηγαίνει πρώτη στὸν Ρίτζιο ποὺ εἶχε ἀποκοιμηθῇ μὲ τὴν ἀγαπημένη του κιθάρα δίπλα του.

Τὸ μόνο τρυφερὸ εἰδύλλιο τῆς ζωῆς τῆς Μαρίας Στούαρτ εἶχε σβυστεῖ. Ἦταν ἡ τύχη της νὰ περνᾷ ἀπὸ τραγωδία σὲ τραγωδία, ἕως τὸ ἴδιο τὸ τέλος της.

Σὲ ὅλες ὅμως τὶς σκληρὲς στιγμὲς τῆς ζωῆς της, τὴν συνόδευε τὸ χαμόγελο, τὸ τραγοῦδι καὶ τὸ φλάουτο τοῦ Ρίτζιο. Αὐτὸς τῆς ἔδιωχνε τὰ μαῦρα σύννεφα τῆς ζωῆς της καὶ γι' αὐτὸ τοῦ χρωστοῦσε αἰώνια εὐγνωμοσύνη.

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΦΑΙΝΟΜΕΝΙΚΑ ΚΟΥΤΕΣ

ΤΗΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΙΔΟΣ ΜΑΣ κ. **ΝΤΑΙΖΗΣ**

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΚΥΡΙΑ ΧΡΙΣΤΙΝΑ, δασκάλισσα
ΚΙΚΗ, κοπέλλα 20 χρόνων
ΓΙΩΡΓΟΣ, ὑπηρέτης

Ἡ σκηνὴ στὸ Χαλάνδρι, στὴ βίλλα τῆς κ. Χριστίνας ποὺ ξαπλωμένη στὴν πολυθρόνα, εἶνε βυθισμένη σὲ συλλογή. Ἕνας πλανόδιος ὀργανοπαίκτης στὸ δρόμο παίζει ἕνα παληὸ βαλσάκι. Ἡ κ. Χριστίνα διακρίνει ξαφνικὰ τὴν Κικὴ ποὺ ἔρχεται στὴν ταράτσα. Τὸ ντύσιμό της εἶνε γελοῖο, ὅπως καὶ γενικὰ ἡ ἐμφάνισίς της.

Κα ΧΡΙΣΤΙΝΙΑ: Καλησπέρα, Κικὴ μου (μὲ ἔκπληξι) τέτοια ὥρα; Πῶς βρέθηκες μονάχη σου στὸ Χαλάνδρι;

ΚΙΚΗ (χωρὶς νὰ τὴν καλησπερίσῃ): Ὁ πατέρας μου εἶνε καλά. Κυρία Χριστίνα. Δὲν μπορεῖ ὅμως νἆναι καὶ περίφημα. Ὑποφέρει ἀπὸ νευρασθένεια, ξέρετε. Τὰ βλέπει ὅλα μελαγχολικά. Ζῇ διαρκῶς σὲ μιὰ σφαῖρα γκρίζα. Κι' ἐγὼ πνίγουμαι σ' αὐτὴ τὴν ἀτμόσφαιρα...

Κα ΧΡΙΣΤΙΝΑ (χωρὶς νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὴ θέσι της): Δὲν κάθεσαι Κική; Γιὰ νἄρθῃς τέτοια ὥρα ἐδῶ, θὰ πῇ πὼς ἔχεις νὰ μοῦ πῇς κάτι.

ΚΙΚΗ (κάθεται στὴν καρέκλα κοντὰ στὴν κ. Χριστίνα) : Δὲν γελιέστε. Εἶχα ἀνάγκη νὰ σᾶς δῶ, νὰ κουβεντιάσωμε λιγάκι. (Δειλά): Θὰ μὲ φιλοξενήσετε, ὅπως καὶ τὸ περασμένο Σάββατο;

Κα ΧΡΙΣΤΙΝΑ: Δὲν ντρέπεσαι νὰ ρωτᾷς; (Μικρὴ σιωπή). Μεῖνε μαζί μου ὅσο θέλεις. Καὶ τώρα, πές μου τί ἔχεις νὰ μοῦ πῇς, μικρούλα μου.

ΚΙΚΗ: Αὐτὸ ποὺ θὰ σᾶς πῶ, θὰ σᾶς ἐκπλήξῃ.

Κα ΧΡΙΣΤΙΝΑ: Λέγε, Κικὴ μου, σ' ἀκούω.

ΚΙΚΗ (μὲ φωνὴ ποὺ σπάζει ἀπ' τὴ συγκίνησι): Ὑπάρχουνε νούμερα στὶς φυλακὲς ποὺ δείχνουν τοὺς καταδίκους ποὺ χάσανε τ' ὄνομά τους καὶ ποὺ ταφήκανε μέσα σ' ἀνήλια κελλιά.

Κα ΧΡΙΣΤΙΝΑ: Τί θέλεις νὰ πῇς. Δὲν σὲ καταλαβαίνω.

ΚΙΚΗ: Θὰ μὲ καταλάβῃς σὲ λιγάκι. (Μικρὴ σιωπή). Ὑπάρχουν νούμερα γιὰ ὡρισμένα ἐμπορεύματα, νούμερα ἐπιθεωρήσεων, νούμερα γιὰ κοσμικὰ κέντρα, νούμερα παντὸς εἴδους. (Ἀναστενάζει βαρειά). Ὑπάρχουν ὅμως καὶ νούμερα στὴ ζωή, τραγικὰ ἢ ἀστεῖα ποὺ χαρακτηρίζουν ἀνδρικοὺς ἢ γυναικείους τύπους.

Κα ΧΡΙΣΤΙΝΑ (ἐπαναλαμβάνει): Τί θέλεις νὰ πῇς μ' αὐτὰ τὰ λόγια, Κική;

ΚΙΚΗ: Δὲν ἀκούσατε καμμιὰ φορὰ νὰ λένε: Εἶδες αὐτὸ τὸ νούμερο; ἢ «αὐτή, παιδί μου, εἶνε νούμερο;...»

Κα ΧΡΙΣΤΙΝΑ: Μιλᾶς γιά...

ΚΙΚΗ (τραγικά) : Γιὰ τὸν ἑαυτό μου... καὶ... Κυρία Χριστίνα. Καὶ τὸ δυστυχισμένο πλάσμα ποὺ λένε νούμερο, εἶνε πολλὲς φορὲς καλὸ κορίτσι —ὄχι πολὺ ἔξυπνο ἴσως— ποὺ κοροϊδεύουνε ὅλοι, γελωτοποιοῦν καὶ ποὺ ἄθελα κάνει τὸν καραγκιόζη.

Κα ΧΡΙΣΤΙΝΑ: Ἀπὸ νευρικότητα...

ΚΙΚΗ : Ἀπὸ ἀπελπισία. Τὸ κοριτσάκι αὐτὸ τὸ ἐκμεταλλεύονται ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι. Μέσα στὸν κύκλο του δὲν εἶναι παρὰ τὸ νούμερο ποὺ διασκεδάζει ὅλους μὲ τὴν ἐξωφρενική του εὐθυμία, τὴν κουταμάρα ἢ τὴν ἀσυναισθησία του, ποὺ πολλὲς φορὲς καταντάει τραγική.

Κα ΧΡΙΣΤΙΝΑ: Φτωχούλα μου Κική. Μὰ γιατί γίνεσαι θεληματικὰ νούμερο;

ΚΙΚΗ (μὲ νευρικότητα): Γιὰ νὰ δικαιολογήσω τὸ παρατσούκλι ποὺ μοῦ ἔχουνε δώσει. Καταλαβαίνετε τώρα;

Κα ΧΡΙΣΤΙΝΑ: Ὄχι... παιδί μου, δὲν καταλαβαίνω τίποτα...

ΚΙΚΗ. Τί καὶ ἂν εἶναι δυστυχισμένο αὐτὸ τὸ νούμερο. Κανένας δὲν ἐνδιαφέρεται οὔτε καὶ τὸ προσέχει. (Μικρὴ σιωπή). Τὸ γέλιο του εἶναι ἐπιτηδευμένο, τὸ χαμόγελό του εἶναι ψεύτικο, τὰ λόγια του παράλογα, ἡ ὀρθοφροσύνη του βλακεία...

Κα ΧΡΙΣΤΙΝΑ: Μὰ δὲν εἶσαι κουτή, μικρούλα μου...

ΚΙΚΗ. Δὲν εἶμαι... ἀλλὰ φαίνουμαι πὼς εἶμαι... Κι' αὐτὸ εἶναι πιὸ τραγικὸ ἀκόμα. Νὰ ξέρατε πόσο ὁ πόνος μου εἶναι ἀπέραντος!

(Κρύβει τὸ πρόσωπό της μὲ τὰ χέρια της καὶ ξεσπάει σὲ τραγικὸ κλάμμα).

Κα ΧΡΙΣΤΙΝΑ (σηκώνεται ἀπ' τὴ θέσι της, χαϊδεύει τὰ μαλλιὰ τῆς Κικῆς). Μὴν κλαῖς ἔτσι, μικρούλα μου... Πρέπει ν' ἀντιδράσῃς, νὰ σκεφθοῦμε μαζὶ τί πρέπει νὰ κάνῃς. Εἶμαι πρόθυμη νὰ κάνω γιὰ σένα ὅ,τι θελήσῃς, νὰ σὲ σώσω.

ΚΙΚΗ: (σηκώνει τὸ πρόσωπό της, ποὖναι λουσμένο ἀπ' τὰ δάκρυα): Ἀλή...θει-α;

Κα ΧΡΙΣΤΙΝΑ: Ἀλήθεια βέβαια... Ξανακαθίζει στὴ θέσι της. Ἔλα, Κικὴ μου, μὴν κλαῖς ἔτσι. Πρέπει ν' ἀντιδράσῃς.

ΚΙΚΗ. Δὲ σᾶς τἄπα ὅλα, κυρία Χριστίνα. Ἂν σᾶς πῶ πὼς τὸ νούμερο ποὺ κοροϊδεύουν ὅλοι... ἀγάπησε ἕνα παλληκάρι μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς του καὶ πὼς αὐτὴ τὴν ἀγάπη δὲν τὴν ξέρει κανένας, οὔτε κεῖνος ὁ ἴδιος...

Κα ΧΡΙΣΤΙΝΑ: Πρέπει νὰ τοῦ δώσῃς νὰ καταλάβῃ τὴν ἀγάπη σου, Κική.

ΚΙΚΗ (τραγικά).: Μὰ μὲ κοροϊδεύει καὶ κεῖνος σὰν τοὺς ἄλλους, κυρία Χριστίνα μου. Μὲ φωνάζει νούμερο. (Πάλι τὴν πνίγει τὸ λυγμένο παράπονο).

Κα ΧΡΙΣΤΙΝΑ: Κική, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος σὲ κοροϊδεύει σὰν τοὺς ἄλλους, πρέπει νὰ ξερριζώσῃς αὐτὸ τὸ αἴσθημα ἀπ' τὴν καρδιά σου.

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 10ην ΣΕΛΙΔΑ)

ΑΠΑΝΤΟΥΜΕ ΣΤΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΜΑΣ

ΑΣ ΜΙΛΗΣΟΥΜΕ Μ' ΑΝΟΙΧΤΗ ΚΑΡΔΙΑ

“Ο ΑΝΔΡΑΣ ΜΟΥ ΠΛΗΤΤΕΙ ΜΑΖΙ ΜΟΥ!.. ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΝΩ;„

Ἀγαπητὴ «Γυναῖκα»,

ΙΣΩΣ ἐσὺ μπορέσεις καὶ μοῦ δώσῃς τὶς συμβουλὲς ποὺ μάταια ζητῶ ἀπὸ τὶς φίλες μου. Εἶμαι παντρεμμένη ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια καὶ ὁ ἄνδρας μου μ' ἀγαπᾷ ὅσο κι' ἐγώ. Πάει ὅμως τώρα ἕνας χρόνος ποὺ βλέπω πὼς ἀποτραβιέται ἀπὸ μένα, ἂν καὶ μένει πάντοτε καλός, εὐγενικός, ἄμεμπτος. Δὲν μὲ στερεῖ ἀπὸ τίποτα, ἀλλὰ ὅταν εἴμαστε οἱ δυό μας, εἶναι σὰν ἀφηρημένος, δὲν ξέρει τί νὰ πῇ καὶ σὰν νὰ ἀποφεύγῃ τὴν τρυφερότητά μου. Ὅταν ὅμως ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι ξένοι στὸ σπίτι, εἶναι εὔθυμος, κεφάτος, μὲ προσέχει καὶ σχεδὸν μοῦ θυμίζει τὸν παληό μου ἄνδρα. Δὲν πιστεύω νὰ ἔχῃ φίλη, ὄχι. Οἱ γυναῖκες, ξέρετε, ἔχουν κεραῖες καὶ τὰ αἰσθάνονται εὐθὺς κάτι τέτοια. Τὸ μόνο βέβαιο εἶναι πὼς ὁ ἄνδρας μου πλήττει μαζύ μου. Καὶ ὅμως δὲν ἄλλαξα διόλου, εἶμαι πάντοτε ἡ ἴδια αὐτὴ ποὺ τοῦ ἄρεσε στὶς ἀρχὲς τοῦ γάμου μας, μιὰ ἰσορροπημένη γυναῖκα, ποὺ ἀγαπᾷ τὴν ζωή. Καὶ στὴν συζήτησι εἶμαι εὐχάριστη καὶ δὲν μοῦ λείπουν τὰ θέματα. Εἶμαι νεώτατη καὶ δοκίμασα ὅλα τὰ γνωστὰ μέσα : τὴν τρυφερότητα, τὴν κοκετταρία, τὴν ψεύτικη ἀδιαφορία. Τίποτα δὲν ἔπιασε. Ὁ ἄνδρας μου, τελείωσε, πλήττει μαζύ μου.

* * *

Κυρία,

Ἀφοῦ δὲν σᾶς βλέπω νὰ τρομάζετε πὼς ὁ ἄνδρας σας εἶναι ξελογιασμένος, τὸ πιστεύω κι' ἐγὼ ἀπόλυτα καὶ νομίζω πὼς πρέπει νὰ ζητήσετε ἀλλοῦ τὶς αἰτίες τῆς πλήξεώς του. Ἡ ποιότητα τοῦ γράμματός σας, ἡ διαύγεια καὶ ἡ ἐξυπνάδα ποὺ καθρεφτίζει μὲ κάνουν νὰ πιστεύω πὼς θὰ πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἕνας σοβαρὸς λόγος γιὰ νὰ ἀποτραβηχτῇ ἀπὸ σᾶς καὶ νὰ δείχνῃ ἀδιαφορία στὴν τρυφερότητά σας.

Ἐὰν ἡ κούρασι καὶ ἡ δυσθυμία αὐτὴ εἶναι ἁπλῶς ἐξωτερίκευσις τοῦ ἰδίου αὐτοῦ κακοῦ ποὺ σᾶς τυραννεῖ κι' ἐσᾶς, τότε πρὶν ἀπ' ὅλα σᾶς συστήνω νὰ μὴν ἐκδηλώνετε μπροστά του τὴν κατάστασί σας.

Ὅτι δοκιμάσατε γιὰ νὰ ξαναβρῆτε τὸν προσεκτικὸ ἔρωτα τοῦ ἀνδρός σας, δὲν τὸ ἐξαντλήσατε παρὰ μέσα σας. Τὴν στοργή ; Ναί, πήρατε τὴν ἐσωτερική, τὴν κρυφὴ στοργὴ ποὺ δὲν ἐκδηλώνεται μὲ φιλιὰ καὶ ζεστὲς ἐξάρσεις. Τὴν κοκετταρία ; Μὰ περιμένατε, λοιπόν, νὰ γίνῃ πρῶτα ἀδιάφορος ὁ σύζυγός σας γιὰ νὰ γίνετε κομψή ; Τὴν ψεύτικη ἀδιαφορία ; Μὰ ἀφοῦ εἶναι ἐκεῖνος ἀδιάφορος, πῶς θέλατε νὰ προσέξῃ τὴν δική σας ἀδιαφορία ;

Ὄχι, Κυρία μου, προσπαθῆστε μὲ ἐξωτερικὰ μέσα νὰ τὸν ἐπαναφέρετε πρὸς ἐσᾶς. Ἀφοῦ λέτε πὼς ὁ κόσμος τὸν ἀλλάζει, ὀργανώνετε ραντεβοῦ, ἀνακατευθῆτε κι' ἐσεῖς μέσα σὲ ὅλες τὶς σχέσεις του, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ πὼς γίνεται μὲ σκοπό, καὶ γίνετέ του ἀπαραίτητη. Ἀφοῦ ἔχετε οἰκονομικὴ εὐεξία πλουτίσετε αὐτὴ τὴν περίοδο τῆς ζωῆς σας μὲ γλέντια, προσκλήσεις, ἐξόδους, ἐκδρομές. Καὶ μέσα σὲ ὅλα αὐτά, μὴν τονίζετε ἰδιαίτερα τὴν παρουσία σας, ἀποτελέσετε κι' ἐσεῖς ἕνα μέρος καὶ ὄχι τὸ πᾶν τοῦ εὐθύμου αὐτοῦ περιβάλλοντος. Καὶ ὅταν δυὸ τρία πρόσωπα τῆς παρέας θὰ βρεθοῦν νὰ τοῦ ποῦν (τί κακὰ ποὺ κάνατε νὰ ἐξομολογηθῆτε τὴν πίκρα καὶ τὶς ἔγνοιες σας στὶς φίλες σας !) :

—«Τί θαυμάσια γυναῖκα ποὺ ἔχετε», θ' ἀρχίσῃ νὰ σᾶς ξαναπροσέχῃ, ὄχι σὰν τὴν παληὰ ποὺ ἤξερε στὶς ἀρχὲς τοῦ γάμου του, ἀλλὰ σὰν μιὰ νέα φίλη ποὺ εὕρισκε τώρα.

Κυρίως, ἀγαπητὴ Κυρία, νὰ εἶσθε εὔθυμη τόσο γιὰ τὸν ἑαυτό σας, ὅσο καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους. Δὲν ξέρετε τί μαγικὴ δύναμι ἔχει ἡ εὐθυμία. Ποτὲ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ μείνῃ ἀδιάφορος μπροστὰ σὲ μιὰ γυναῖκα ποὺ ξέρει νὰ χαμογελᾷ καὶ νὰ γελᾷ, ποὺ ἔχει τὸν ἥλιο στὰ μάτια καὶ τὴν ἄνοιξι στὸ στόμα. Ἔχω ἀκούσει πολλοὺς ἄνδρες νὰ παραπονιοῦνται γιὰ τὴν μελαγχολία καὶ τὴν κακοκεφιὰ τῶν γυναικῶν τους, οὔτε ἕνας ὅμως δὲν παραπονέθηκε γιὰ τὴν εὐθυμία καὶ τὸ καλό της κέφι. «Η ΓΥΝΑΙΚΑ»

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΣΤΙΣ ΜΗΤΕΡΕΣ

Η ΑΧΑΡΙΣΤΗ ΗΛΙΚΙΑ

«Ἀπὸ σᾶς ἐξαρτᾶται νὰ περάσῃ καλλίτερα ἡ κόρη σας τὴν ἀχάριστη ἡλικία....».

Η ΚΟΡΗ σας περνάει τὴν ἀχάριστη ἡλικία ; Μητέρα τρυφερή, κάπως τυφλή, λέτε πὼς τὴν ἴδια ἡλικία διατρέχουν καὶ οἱ μικρές της συμμαθήτριες στὸ σχολεῖο. Κι' αὐτὸ εἶναι ὅλο. Ἀλλά, ἂν δὲν εἶσθε μιὰ μητέρα τυφλὴ καὶ μάλιστα λίγο νευρική, κρίνετε πὼς τὰ δέκα τρία της χρόνια εἶναι ἀνυπόφορα, πὼς εἶναι φιλόνεικη, γκρινιάρα, ἐνοχλητική, καὶ διερωτᾶσθε τί μπορεῖτε νὰ κάνετε μ' ἕνα τέτοιο παιδί !

Καὶ στὴ μιὰ καὶ στὴν ἄλλη περίπτωσι, ἡ μητέρα ἔχει ἄδικο. Δὲν ὑπάρχει παιδὶ στὸν κόσμο ποὺ διέρχεται χωρὶς ταραχὴ αὐτὴ τὴν κρίσι τῆς ἀχάριστης ἡλικίας.

Οἱ μητέρες δὲν ἔπρεπε νὰ ξεχνοῦν ποτὲ πὼς ἡ ἀχάριστη ἡλικία εἶναι μιὰ ἡλικία μεταβατική. Διαρκεῖ δυὸ ἢ τρία χρόνια, καὶ ἀναλόγως μὲ τὰ παιδιὰ εἶναι μεταξὺ τῶν δώδεκα καὶ τῶν δέκα ἔξη ἐτῶν. Κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴν οἱ γονεῖς πρέπει νὰ θεωροῦν ὡς μεταβατικὲς ὅλες τὶς ἀλλαγὲς τοῦ χαρακτῆρος, τοῦ τρόπου, τοῦ αἰσθήματος, ποὺ δείχνει τὸ παιδί.

Καὶ μόλις τολμῶ νὰ πῶ «τὸ παιδί» γιατὶ ἡ δυσκολία προέρχεται ἀκριβῶς ἀπ' αὐτό, ἀπ' τὸ ὅτι ἡ κόρη σας δὲν εἶναι πιὰ παιδὶ καὶ δὲν εἶναι ἀκόμα ἔφηβος. Βρίσκεται σὲ πλήρη φυσικὴ καὶ ψυχικὴ μεταμόρφωσι. Βγαίνει ἀπὸ μιὰ μακρὰ περίοδο τῆς ὑπάρξεώς της κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν εἶχε καμμιὰ εὐθύνη καὶ δὲν ἐπιθυμοῦσε νὰ ἔχῃ. Ἐκάματε σεῖς ὅλα γι' αὐτήν, ὑπελόγιζε ἀπόλυτα σὲ σᾶς. Τώρα πλησιάζει μιὰ ἄλλη περίοδο τῆς ζωῆς της, πολὺ πιὸ μακρά, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἔχῃ αὐτὴ τὶς εὐθύνες καὶ ποὺ μάλιστα θὰ πάρῃ τὴν εὐθύνη ἄλλων ὑπάρξεων. Προετοιμάζεται γιὰ τὸν ρόλο της τῆς συζύγου ,τῆς μητέρας, τῆς ἀνεξάρτητης γυναίκας. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ κατακτήσῃ τὴν δική της προσωπικότητα.

Ἀλλὰ ἄς δοῦμε μιὰ πρὸς μιά, τὶς ἐναντιότητες αὐτῆς τῆς ἀχάριστης ἡλικίας.

ΤΗΣ ΑΡΕΣΕΙ ΝΑ ΣΑΣ ΑΝΤΙΛΕΓΗ

Τὸ παιδί σας ἀρχίζει νὰ σκέπτεται, νὰ κρίνῃ, κι' αὐτὴ ἡ ἀνάγκη τοῦ νὰ κρίνῃ μόνη της, θὰ τὴν ὠθήσῃ νὰ εἶναι ἀντίθετη σ' ὅλα ὅσα τῆς μάθατε. Ἡ ἀχάριστη ἡλικία εἶναι κατ' ἐξοχὴν ἡ ἡλικία τῆς ἀντιλογίας.

Παρατηρῆστε πὼς ὄχι μόνο ἀντιλέγει σὲ σᾶς, ἀλλὰ ἀντιλέγει στὸν ἴδιο της τὸν ἑαυτό, ἀπ' τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη, μὲ τὴ μεγαλείτερη εὐκολία.

Κάμετέ την νὰ τὸ παραδεχθῇ μὲ πολλὴ γλυκύτητα καὶ χωρὶς ἐπιπλήξεις. Μὴν ἐπιμένετε ἰδίως πὼς μόνο τὸ γεγονὸς πὼς εἶσθε ἡ μητέρα, σᾶς δίδει ἐκ τῶν προτέρων τὸ δίκηο : Αὐτὸ δὲν θὰ τὴν πείσῃ ἀκόμη. Μὴν συζητεῖτε μαζύ της. Εἶναι ὁ μόνος τρόπος νὰ τὴν κάνετε νὰ μὴν ἐπιμένῃ—ἀπὸ καθαρὸ πεῖσμα—σὲ κάτι ποὺ ἀργότερα μπορεῖ νὰ τῆς εἶναι καταστρεπτικό.

ΕΙΝΑΙ ΦΙΛΑΡΕΣΚΗ

Ἂν ἡ κόρη σας εἶναι φιλάρεσκη, ἀπαλλάξατέ την ἀπ' τὶς μπάτσες ποὺ δίνουν συνήθως οἱ μητέρες σὲ τέτοιες περιστάσεις. Προσπαθῆστε μόνον νὰ κατευθύνετε τὴν κλίσι της τοῦ νὰ ἀρέσῃ πρὸς πράγματα πιὸ λογικά. Ἐπωφεληθῆτε μάλιστα ἀπ' τὶς πρῶτες ἐμφανίσεις τῆς φιλαρεσκείας της γιὰ νὰ τῆς μεταδώσετε καλὲς ἀρχὲς ὑγιεινῆς ποὺ θὰ τὴν κάνουν ἀργότερα μιὰ νέα εὐχάριστη, δροσερή, συμπαθητική.

ΔΙΑΒΑΖΕΙ ΚΡΥΦΑ

Ἂν συλλάβετε τὴν κόρη σας νὰ διαβάζῃ βιβλία ποὺ τῆς ἀπαγορεύετε, μὴ τὴν μαλλώσετε ! Δόστε της νὰ καταλάβῃ πὼς δὲν κάνει τίποτα ἄλλο παρὰ νὰ καταστρέφῃ, διαβάζοντάς τα πρόωρα, τὴν εὐχαρίστησι ποὺ θὰ αἰσθανόταν ἀργότερα.

ΕΙΝΑΙ ΦΙΛΟΝΕΙΚΟΣ, ΑΥΘΑΔΗΣ

Ἂν ἡ κόρη σας ἐννοεῖ νὰ κάνῃ μπροστά σας συζητήσεις ποὺ σᾶς φαίνονται ὑπερβολικὲς ἢ ἀνόητες, ἀποφύγετε νὰ τὶς πάρετε στὰ σοβαρὰ καθὼς καὶ νὰ τὴν εἰρωνευθῆτε. Μεταχειρισθῆτε την σὰν μεγάλη, πείσατέ την μὲ ἠρεμία καὶ γλυκύτητα πὼς ἡ αὐθάδεια δὲν εἶναι ἀντάξιά της καὶ πὼς ὅταν φέρεται ἔτσι δὲν κάνει παρὰ νὰ ταπεινώνεται στὰ μάτια σας καὶ στὰ δικά της.

ΕΙΝΑΙ ΑΛΑΖΩΝ

Ὅταν ρητορεύει γιὰ νὰ ἑλκύσῃ τὸν θαυμασμό, θὰ ἦταν τὸ ἴδιο κακὸ νὰ τῆς πῆτε «Δὲν ξέρεις τί λές» ὅπως καὶ τὸ νὰ κάνετε αὐτὸ ποὺ κάνουν μερικὲς μητέρες, θαυμάζουν δηλαδὴ κάθε ἀνοησία ποὺ λένε τὰ παιδιά των. Μὲ λίγα γνωστικὰ λόγια πρέπει νὰ τὴν πείσετε πὼς ἔχει νὰ μάθῃ ἀκόμα πολλὰ πράγματα.

ΕΙΝΑΙ ΕΞΗΜΜΕΝΗ

Ἡ ἀχάριστη ἡλικία εἶναι ἡ ἡλικία τῆς ἐξεγέρσεως, τῶν φανταστικῶν ἰδεῶν, τῶν ἐνθουσιασμῶν. Εἶδα ἕνα κοριτσάκι νὰ κλαίῃ γιατὶ κατηγοροῦσαν μπροστά του τὸν ἀγαπημένο του συγγραφέα. Εἶναι ποιήτρια : Ποιὸς δὲν ὑπῆρξε ποιητὴς στὰ δέκα πέντε του χρόνια ; Μὴν ἀνησυχεῖτε γιὰ ὅλες αὐτὲς τὶς ἐκδηλώσεις, σκεφθῆτε μέσα σας πὼς ἕνα κορίτσι τῆς ἡλικίας της δὲν μπορεῖ καὶ δὲν πρέπει νὰ εἶναι ἀλλοιῶς.

ΕΙΝΑΙ ΠΕΙΣΜΑΤΑΡΑ, ΚΑΤΣΟΥΦΙΑΖΕΙ

Ἀφῆστε την νὰ κατσουφιάζῃ. Μὴν προσπαθῆτε νὰ τὴν κάμετε νὰ ὑπακούσῃ διὰ τῆς βίας ὅπως ὅταν ἦταν παιδάκι. Προσπαθῆστε νὰ τὴν κάνετε μὲ γλυκύτητα νὰ καταλάβῃ...

ΤΙ ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ; ΑΓΟΡΙ Η ΚΟΡΙΤΣΙ ;

— Γιατρέ, θέλω ἕνα ἀγοράκι.

— Γιατρέ, θέλω μιὰ μπεμπέκα.

Μέλλοντες μπαμπάδες καὶ μέλλουσες μαμάδες, οἱ προτιμήσεις σας εἰς τὸ ἑξῆς θὰ πραγματοποιοῦνται.

Εἰς ἕνα Λονδρέζικο νοσοκομεῖον ἑκατὸ ἔγκυοι γυναῖκες ὑπεβλήθησαν εἰς εἰδικὴν δίαιταν, συμφώνως πρὸς μίαν νέαν μέθοδον ἐπινοηθεῖσαν ἀπὸ ἕνα σπουδαῖον γυναικολόγον, ἀφοῦ προηγουμένως ἠρωτήθησαν τί ἤθελαν : ἀγόρι ἢ κορίτσι. Λοιπὸν ἑξῆντα ἐννέα ἀπὸ αὐτὰς εἶδαν τὰς εὐχάς των ἐκπληρουμένας.

— Ἀλλὰ οἱ ἄλλες ; θὰ πῆτε.

— Ἐκεῖνες δὲν ἠκολούθησαν κατὰ γράμμα τὰς συστάσεις μου, ἀπήντησεν ὁ περίεργος δόκτωρ.

Ἡ δίαιτα εἶναι πολὺ ἁπλῆ καὶ βασίζεται εἰς τὴν χημικὴν σύνθεσιν τοῦ αἵματος τῶν διαφόρων προσώπων. Ἂν μία γυναῖκα ἔχει στὸ αἷμα της περισσότερα ὀξέα, τότε θὰ γεννήσῃ κόρη, ἂν δὲ ἀντιθέτως, περισσότερα ἀλκάλεια, τὸ μελλογέννητον θὰ εἶναι ἀγόρι.

ΜΠΛΟΥΖΕΣ: ΤΟ ΣΤΟΛΙΣΜΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

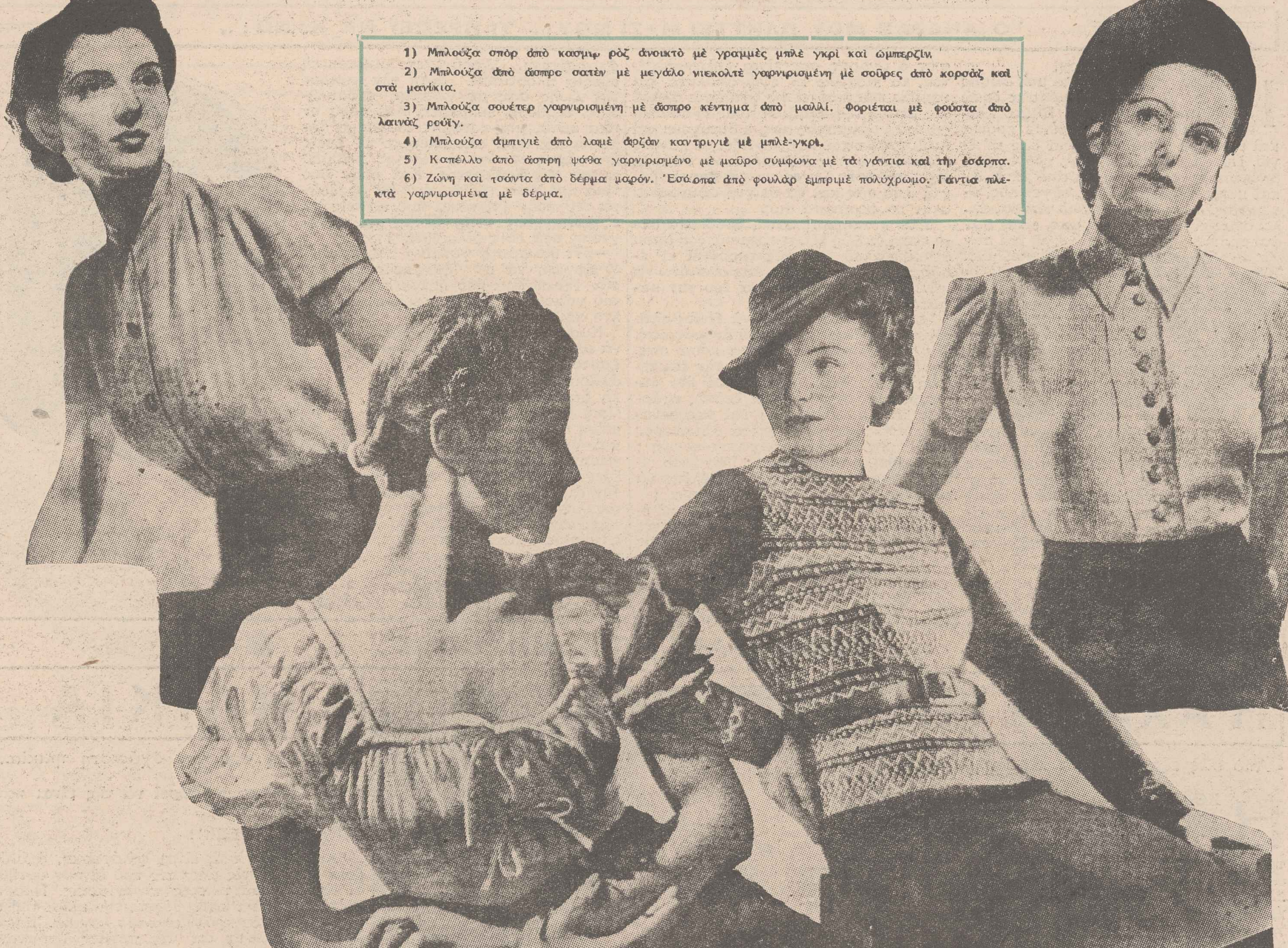

1) Μπλούζα σπὸρ ἀπὸ κασμὶρ ρὸζ ἀνοικτὸ μὲ γραμμὲς μπλὲ γκρὶ καὶ ὠμπερζὶν

2) Μπλούζα ἀπὸ ἄσπρο σατὲν μὲ μεγάλο ντεκολτὲ γαρνιρισμένη μὲ σοῦρες ἀπὸ κορσὰζ καὶ στὰ μανίκια.

3) Μπλούζα σουέτερ γαρνιρισμένη μὲ ἄσπρο κέντημα ἀπὸ μαλλί. Φοριέται μὲ φούστα ἀπὸ λαινὰζ ρούϊγ.

4) Μπλούζα ἀμπιγιὲ ἀπὸ λαμὲ ἀρζὰν καντριγιὲ μὲ μπλὲ-γκρί.

5) Καπέλλο ἀπὸ ἄσπρη ψάθα γαρνιρισμένο μὲ μαῦρο σύμφωνα μὲ τὰ γάντια καὶ τὴν ἐσάρπα.

6) Ζώνη καὶ τσάντα ἀπὸ δέρμα μαρόν. Ἐσάρπα ἀπὸ φουλὰρ ἐμπριμὲ πολύχρωμο. Γάντια πλεκτὰ γαρνιρισμένα μὲ δέρμα.

ΣΕ ΚΑΠΟΙΟ ποίημα ὑπάρχει ὁ ἑξῆς στίχος : «Τὰ λουλούδια εἶναι μικρὲς γυναῖκες, οἱ γυναῖκες εἶναι μεγάλα λουλούδια...» Μάλιστα, σὰν τὰ λουλούδια νὰ εἶσθε δροσερὲς καὶ ἑλκυστικὲς μέσα στὶς ἀνοιξιάτικες μπλοῦζες : χρώματα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς αὐγῆς.... Τὰ παστὲλ χρώματα καὶ τὰ γυαλιστερὰ ὑφάσματα εἶναι τῆς μόδας. Διαλέξετε ἀνάλογα μὲ τὸ χρῶμα καὶ τὰ μάτια σας, τὴν μπλούζα σας καὶ μὴ προσέξετε τίποτα ἄλλο, παρὰ νὰ εἶσθε ὡραῖες μέσα στὸ ἀνοιξιάτικο φῶς.

Μὲ τὸ μικρὸ ταγιὲρ, ἡ μπλούζα ἐπιβάλλεται. Ἡ βὸγκ τοῦ ἑνὸς φέρνει τὴν βὸγκ τοῦ ἄλλου. Ὅπως τὸ ταγιὲρ, ἔτσι καὶ ἡ μοντέρνα μπλούζα ξέρει νὰ προσαρμόζεται σὲ ὅλες τὶς περιστάσεις καὶ τὶς ἀνάγκες τῆς κάθε ὥρας. Αὐτὸ εἶναι ἕνα ἀτέλειωτο θέμα, ποὺ ἀξίζει τὸν κόπο νὰ ἑλκύσῃ τὸ ἐνδιαφέρον σας.

Ἡ διεθνὴς μπλούζα—τὴν ὁποίαν ὀνομάζομε σπορτὶβ γιὰ νὰ εἴμεθα πιὸ σὶκ—διακρίνεται ἀπὸ τὴν ἁπλῆ καὶ ἀνδρική της γραμμὴ, ἀλλὰ δὲν εἶναι πτωχή. Εἰς ἀντιστάθμισμα τῆς ἁπλῆς γραμμῆς γίνεται ἀπὸ ὡραῖα ὑφάσματα καὶ σὲ φρέσκα χρώματα. Καινούργια ὑφάσματα γιὰ σπὸρ μπλοῦζες εἶναι : τὸ Ἀγγλικὸ κασμὶλ, τὸ συρὰ, τὸ τουῒλ, ἡ βιβιέλα καὶ τὸ τομπράλκο. Μπορεῖτε ὅμως νὰ διαλέξετε μιὰ λεπτὴ φανέλλα, ἕνα τουὰλ - ντὲ - σουὰ ἢ μιὰ ποπλίνα.

Γιὰ τὶς ψυχρὲς ἀκόμα μέρες τῆς ἀνοίξεως, προτιμήσετε μιὰ μπλοῦζα σπὸρ ἀπὸ φανέλλα μπλέ-παστὲλ καὶ μπορντώ. Ἐπίσης, γιὰ μπλοῦζες σπὸρ ἀρέσουν πολὺ τὰ ὑφάσματα μὲ λεπτὲς ἢ φαρδυὲς γραμμὲς καὶ τὰ κατριγιέ.

Ἂν δὲν φοβᾶσθε νὰ τονίσετε τὸ σεμιζιὲ ὕφος τῆς μπλούζας σας, φορέσετε μιὰ πραγματικὴ γραβάτα. Εἶναι ἕνας τρόπος, νὰ δώσετε μιὰ χρωματιστὴ νότα καὶ μιὰ κολακευτικὴ ἀνταύγεια, στὴν πρακτικὴ φανελλένια μπλούζα.

Ὅταν προχωρήσει λίγο ὁ καιρὸς, θὰ σᾶς προτείνωμε μπλοῦζες, ἀπὸ πικὲ, ἀπὸ λινὸ, μὲ λαινζερί.

Θὰ εἶναι ἄφθονες οἱ μπλοῦζες μὲ βαλανσιὲν, οἱ ὁποῖες θὰ μοιάζουν σὰν πραγματικὰ βαπτιστικὰ φορεματάκια. Ἀλλὰ ἂς περιμένωμε τὴν πολλὴ ζέστη γι' αὐτές.

Ἡ ἀπογευματινὴ μπλούζα ἔχει μᾶλλον ἀπροσδιόριστο χαρακτῆρα, ποὺ παίρνει συχνὰ ἕνα τόνο λίγο ἐξωτικὸ, μὲ τὰ κεντήματα ἀπὸ μαλλὶ καὶ μοιάζει σὰν ἕνα σουέτερ ἢ ἕνα ζιλέ.

Σᾶς σημειώνομε γιὰ τὴν ἐφευρετικότητα τῆς ἰδέας, τὴν ψευτο - μπλούζα, τὴν προσποιητὴ μπλούζα, ἡ ὁποία δὲν εἶναι παρὰ τὸ ἐπάνω μέρος του φορέματος ἀπὸ ἀνοικτὸ χρῶμα ὕφασμα, συνέχεια μὲ τὴν φοῦστα τοῦ ταγιέρ. Οἱ ψευτο-μπλοῦζες αὐτές, πολλὲς φορὲς εἶναι πολὺ κοντὲς καὶ μᾶς θυμίζουν τὰ ἐνκρουστὲ ἀμπιεσμὰν τῆς περυσινῆς ἐποχῆς. Ἔχουν κι' αὐτὲς πολλὴ ἐπιτυχία. Τὸ κορσὰζ σὲ πολλὲς ἀπογευματινὲς μπλοῦζες καλύπτεται μὲ κεντήματα, τὰ ὁποῖα δίνουν μιὰ φωτεινὴ νότα στὸ σκοῦρο ἀνσάμπλ. Χρησιμοποιοῦνται κεντήματα ἀπὸ μαλλί, μετάξι, μὲ μικρὲς πέρλες, ἀπλικασιὸν ἀπὸ γαλόνια σὲ σχῆμα καντριγιὲ, μὲ στενὲς δερμάτινες λουρίδες, μὲ λουρίδες ἀπὸ ὕφασμα. Ἡ Μόδα δὲν ὑποχωρεῖ μπροστὰ σὲ κανένα κόπο καὶ δὲν εἶναι μακρυὰ ἡ ἡμέρα, ποὺ θὰ δοῦμε μπλοῦζες ὁλόκληρες κεντημένες μὲ σταυροβελονιά. Ὅλα φθάνουν καὶ ὅλα ξανάρχονται.

Καὶ τελευταία σάς παρουσιάζομε τὴν πολὺ ἁπλῆ μπλούζα τὴν σεμιζιέ... ἀπὸ λαμὲ ἀσημὶ ἢ χρυσὸ καντριγιέ, σὰν τὶς φανέλλες τοῦ γκόλφ. Η μπλούζα αὐτὴ μπορεῖ νὰ σᾶς ἀρέσῃ καὶ νὰ μὴ σᾶς ἀρέσῃ. Ἀδύνατον ὅμως νὰ μὴν ἀναγνωρίσετε ὅτι εἶναι «πολὺ σὶκ» καὶ κάτι «πολὺ καινούργιο». Μπορεῖτε νὰ πᾶτε καὶ σὲ δεξίωσι ἀκόμη μὲ τὴν μπλούζα αὐτὴ «σπόρτι-βογκαλὰ» ποὺ κουμπώνει ἀπὸ πάνω ὥς κάτω. Ἂς σημειωθῇ ὅμως, ὅτι τὰ κουμπιὰ εἶναι μὲ διαμάντια ἢ ἀπὸ ἐργασμένο ἀσῆμι ἢ κρύσταλλο.

Ζώνη καὶ τσάντα ἀπὸ δέρμα μαρρόν. Ἐσάρπα ἀπὸ φουλάρι ἐμπριμὲ μὲ πεταλοῦδες. Γάντια πλεχτὰ φοδραρισμένα μὲ δέρμα.

Η ΣΦΡΑΓΙΔΑ ΤΗΣ ΧΑΡΙΤΟΣ.— ΤΑ ΑΞΕΣΟΥΑΡ

Οἱ τσάντες παίρνουν, ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸ, παράξενα σχήματα, τὰ ὁποῖα μπορεῖτε νὰ παρομοιάσετε μὲ ὅ,τι θέλετε : δισάκκια, καλάθια, κουτιὰ γιὰ καπέλλα ἢ θῆκες γιὰ κιάλια. Ὑπάρχουν πελώριες τσάντες ἀπὸ δέρμα, ποὺ νομίζετε ὅτι τὶς τραβοῦν μὲ κόπο καὶ ἄλλες πολὺ μικρὲς, κοκέττικες, ποὺ περνοῦν στὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ, μὲ ἕνα βραχιόλι ἀπὸ δέρμα ἢ μέταλλο καὶ εἶναι σὲ κυλινδρικὸ σχῆμα.

Οἱ πιὸ πρακτικὲς εἶναι οἱ πιὸ κλασσικὲς, οἱ ὁποῖες εἶναι ἐπίσης καὶ οἱ πιὸ κομψές.

Μὴν ἐπιθυμεῖτε λοιπὸν τὶς παράξενες αὐτὲς τσάντες, ποὺ τόσο γρήγορα γίνονται γελοῖες. Προτιμήσετε τὴν τσάντα ἀπὸ μπὸξ ἢ μαροκαὶν, σὲ κλασσικὸ σχῆμα καὶ κανονικὲς διαστάσεις καὶ κρατήσετε τὴν φαντασία σας, γιὰ τὰ γάντια, ποὺ φθείρονται πολὺ γρηγορώτερα καὶ πρὶν περάσει τὸ καπρίτσιο τῆς μόδας.

Τὰ γάντια γίνονται πολλὲς φορὲς καὶ ἀπὸ ὕφασμα, γιὰ τὸν λόγο ὅτι ἀρέσουν νὰ εἶναι πολὺ γαρνιρισμένα : μὲ κεντήματα ἀπὸ σελοφὰν καὶ δέρμα, μὲ πικὺρ, γαρνιτοῦρες μὲ κορδονέτο καὶ λασὲ, νερβὺρ ματελασὲ κλπ. Ὅπως στὰ πανωφόρια καὶ στὰ φορέματα, ἔτσι καὶ στὰ γάντια ὑπάρχουν οἱ χρωματιστὲς ἐντυπώσεις.

Οἱ συνδυασμοὶ τῶν χρωμάτων εἶναι οἱ ἴδιοι μὲ τοὺς συνδυασμοὺς, ποὺ βλέπομε στὰ φορέματα : κίτρινο καὶ μαρὸν, βὲρ - ζὰντ καὶ βιολὶν, μπλὲ - παστὲλ καὶ ρόζ. Τὰ γάντια αὐτὰ, μὲ τὶς γλυκὲς ἀποχρώσεις, δὲν εἶναι μόνο γιὰ τὸ βράδυ, ἀλλὰ γίνονται καὶ σὲ μοντέλλα σπὸρ, κοντὰ καὶ ραμμένα στὸ χέρι, γιὰ νὰ συνοδεύουν τὰ ταγιὲρ καὶ τὰ πανωφόρια.

Εἶναι ἀκόμα στὴ μόδα γιὰ τὸ βράδυ, τὰ γάντια ἀπὸ τοῦλι ὀργαντὶ καὶ λαμέ. Ψιθυρίζεται, ὅτι θὰ ξαναρθοῦν οἱ μιτένες. Θὰ εἶναι πολὺ λογικὸ, ἀφοῦ ἡ μόδα ἐμπνέεται ἀπὸ τὸ στὺλ τῆς Ἀναγεννήσεως. Ἀλλὰ μένει νὰ μάθωμεν ἂν αὐτὸ θὰ εἶναι ὡραῖο ; Πολὺ ἀμφιβάλλομε. Οἱ μοντέρνες γυναῖκες δὲν ἔχουν οὔτε τὰ χέρια, οὔτε τὴν ἐμφάνισι, ποὺ χρειάζεται γιὰ τὶς μιτένες. Γι' αὐτὸ σᾶς συμβουλεύομε, νὰ μὴν ἐνθαρρύνετε τὴν ἀνάμνησι αὐτή.

Ἀπεναντίας, νὰ ἀγαπᾶτε τὶς ἐσάρπες. Νὰ διαλέγετε τὶς πιὸ μοντέρνες, ποὺ εἶναι χαρωπὲς μὲ τὰ ζωηρόχρωμα ἐμπριμὲ μοτίφ. Πολλὲς ἐσάρπες παρουσιάζουν μοντέρνα πρόσωπα π.χ. τὸν Μίκυ Μάους, Ἀμερικανοὺς χορευτὰς ἢ ἄλλας ἐπικαιρότητας καὶ μοιάζουν σὰν εἰκονογραφημένα περιοδικά.

Ἀρκεῖ τὸ στὺλ μιᾶς τέτοιας ἐσάρπας, γιὰ νὰ σᾶς δώσῃ ἀμέσως ἕνα προσωπικὸ κασέ.

Στὶς μονόχρωμες ἐσάρπες, κεντοῦν πάλι μεγάλα ζωηρόχρωμα μονόγραμμα.

Καὶ γιὰ νὰ τελειώνωμε, σᾶς λέμε ἕνα καλὸ μυστικὸ ἀγαπητὲς ἀναγνώστριες.

Γιὰ τὴν ἄνοιξι, ἑτοιμάστε μιὰ ἢ δυὸ μπλοῦζες ἀπὸ κρὲπ ἢ φουλὰρ τῶν ὁποίων ὁ γιακᾶς θὰ σχηματίζῃ ἐσάρπα. Μὲ τὸ ἐπανωφόρι, θὰ κάνετε τὴν ἐντύπωσι, ὅτι φορεῖτε ἐσάρπα, ἡ ὁποία ὅμως δὲν θὰ εἶναι παρὰ μιὰ κομψὴ μπλούζα, ποὺ θὰ σᾶς χρησιμεύσῃ ἐπίσης καὶ γιὰ τὸ ταγιέρ σας.

Ὁ πτυχωμένος καὶ δεμένος γιακᾶς θὰ εἶναι τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς κομψότητος, γιὰ τὴν ἄνοιξι ἐφέτος.

ΕΙΝΑΙ ΦΟΡΕΜΑ: ΕΙΝΑΙ ΜΑΝΤΩ;

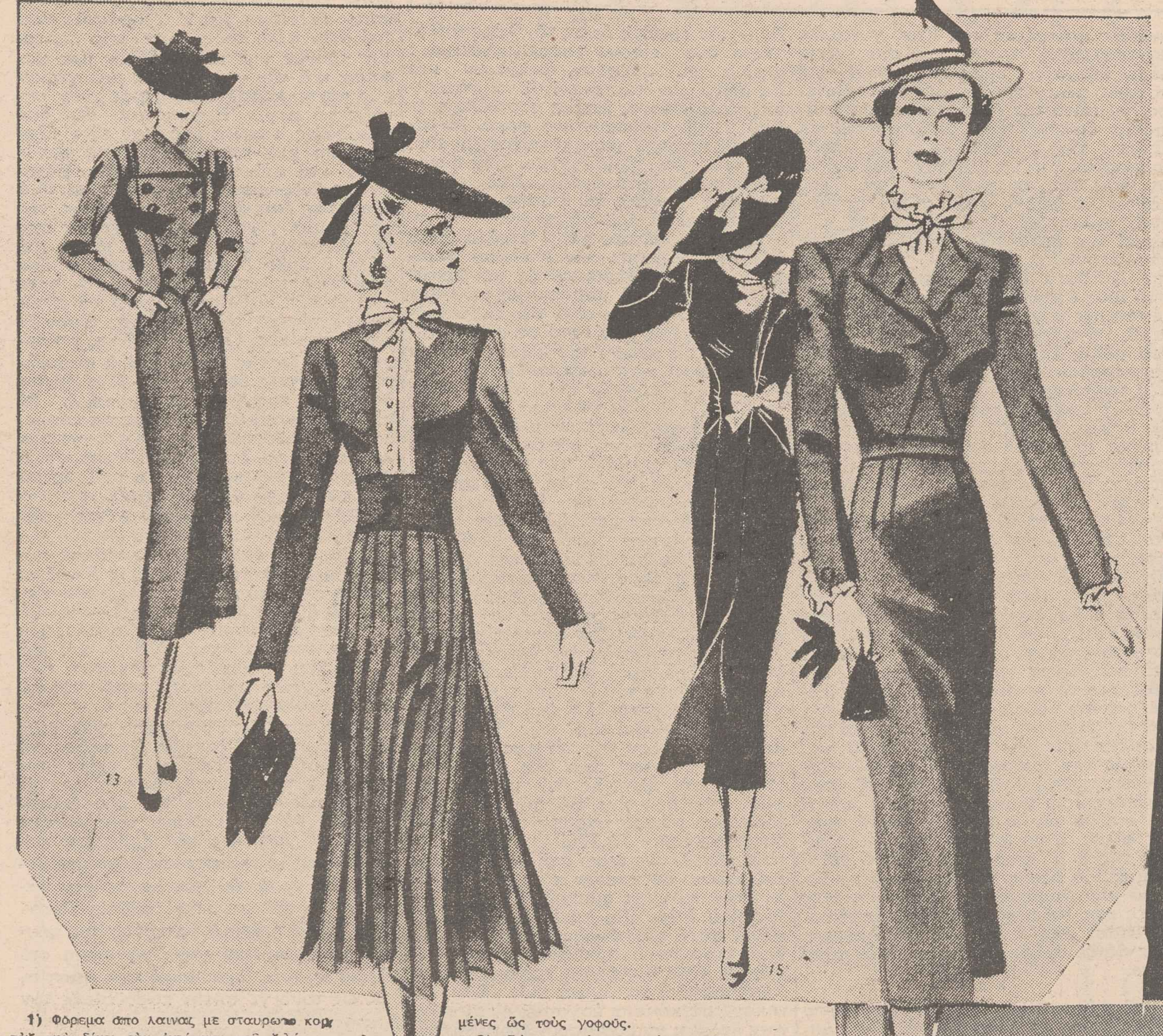

1) Φόρεμα απο λαινας με σταυρωτο κορσάζ ποὺ δίνει τὴν ἐντύπωσι τοῦ ζιλέ.

2) Φόρεμα ἀπὸ λαινάζ. Τὸ κορσάζ τελειώνει μὲ φαρδειὰ κουμπωτὴ ζώνη. Οἱ φαρδειὲς πιέτιες τῆς φούστας εἶναι γαζωμένες ὡς τοὺς γοφούς.

3) Ρὸμπ-μαντώ, σταυρώνει στὰ πλάγια καὶ κλείνει μὲ φιόγκους ἀπὸ πικέ.

4) Χαριτωμένο φόρεμα ἀπὸ λαινὰζ μὲ κολλαριστὸ πλαστρὸν ἀπὸ ἄσπρο λινό.

ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ σὲ ἀμφίβολη ἐποχὴ, μεταξὺ τῆς ἀνοίξεως ποὺ ἀρχίζει καὶ τῆς πραγματικῆς ἀνοίξεως. Πόσο θὰ ἀγαπούσαμε νὰ μὴ φορέσωμε πιὰ τὰ χειμωνιάτικα μαντὼ καὶ ἐσάρπες. Ὁ καιρὸς εἶναι γλυκὸς, ὁ ἥλιος ζεστός. Θὰ μᾶς ἄρεσε νὰ βγαίνωμε μόνο μὲ φόρεμα. Ἀλλὰ ἀκόμη εἶναι πολὺ νωρὶς καὶ δὲν τολμοῦμε. Λοιπὸν παίζομε μὲ τὸν καιρό : φοροῦμε φορέματα ποὺ ἔχουν τὸ ὕφος τοῦ μαντὼ ἢ τοῦ ἀνσάμπλ : φούστα καὶ μπολερὸ ἢ φούστα καὶ ζακέττα ἀπὸ σκοῦρο λαινὰζ κατὰ προτίμησι : μαῦρο, μπλέ ἢ γκρὶ φονσέ. Ἀλλὰ δὲν ἀποκλείονται καὶ τὰ πιὸ ἀνοικτὰ χρώματα : γκρὶ ἀνοικτὸ ἢ χρώματα παστέλ. Ἀρκοῦν τόσα λίγα πράγματα γιὰ νὰ δώσετε σὲ ἕνα φόρεμα τὴν ἐντύπωσι τοῦ μαντώ : ρεβὲρ ποὺ ἀνοίγουν πάνω σὲ ἄσπρο πλαστρὸν, κορσὰζ ποὺ κουμπώνει ὡς τὴν μέση. Μερικὰ φορέματα σταυρώνουν καὶ κλείνουν στὰ πλάγια, ἄλλα κουμπώνουν ἐμπρὸς ἀπὸ ἐπάνω ὡς κάτω.

Στὰ μοντέλλα μας θὰ βρῆτε φορέματα γιὰ ὅλα τὰ γοῦστα καὶ γιὰ ὅλα τὰ σώματα. Πόσο κανεὶς αἰσθάνεται τὸν ἑαυτό του στὸ δρόμο πιὸ εὐχάριστο καὶ πιὸ ἐλαφρὸ χωρὶς πανωφόρι, νομίζει κανεὶς ὅτι ἔτσι φέρνει γρηγορώτερα τὶς καλὲς μέρες ποὺ ἄλλως τε δὲν ἀργοῦν νἄρθουν.

ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΧΡΩΜΑΤΩΝ ΣΤΑ ΜΑΥΡΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Τὸ χειμῶνα ὁμολογούσατε ὅτι τὸ μαῦρο χρῶμα εἶναι κομψὸ, ἀδυνατίζει τὴν σιλουέττα καὶ ὅτι τὸ μαῦρο φόρεμα περνᾶ ἀπαρατήρητο γι' αὐτὸ μπορεῖτε νὰ τὸ χρησιμοποιήσετε πολὺ καιρό. Εἴχατε δίκηο, προπάντων γιατὶ ἦτανε χειμώνας.

Ἀλλὰ κάθε προτέρημα εἶναι σχετικὸ καὶ τώρα βλέπετε ὅτι δὲν ἔχετε δίκηο, γιατὶ φθάσαμε στὴν ἄνοιξι. Ἐπιβεβαιώνομε τὴν ἀλήθεια αὐτὴ, χωρὶς νὰ ἀνατρέψωμε τὶς ἰδέες σας, γιατὶ εἴμεθα βέβαιες ὅτι ἔχετε κουρασθῆ μὲ τὰ μαῦρα.

Μὴ σᾶς τρομάζει ἡ ξαφνικὴ αὐτὴ ἀλλαγὴ στὶς πιὸ σταθερὲς ἰδέες σας δὲν εἶναι ἀνησυχητική. Δὲν σημαίνει ὅτι δὲν ἔχετε σταθερὸ γοῦστο. Δὲν σημαίνει ὅτι εἶσθε ἰδιότροπη καὶ χωρὶς θέλησι. Τὸ λάθος δὲν εἶναι δικό σας, εἶναι τοῦ ἥλιου, ποὺ κάθε μέρα λάμπει καὶ περισσότερο. Ὁ ἥλιος διέλυσε τὰ προτερήματα αὐτά, ὅπως καὶ τὰ σύννεφα στὸν οὐρανό.

Ἡ πραγματικὴ ὅμως ἀλήθεια εἶναι ἡ ἑξῆς: Μ' ὅλο ποὺ ἦρθε ἄνοιξις, τὸ μαῦρο φόρεμα δὲν πέθανε. Θὰ ξαναζήσῃ χαρωπό, ἐὰν τὸ γαρνίρετε μὲ εὔθυμα χρώματα μὲ καινούργια ἀξεσουὰρ καὶ τὸ συμπληρώσετε μὲ χρωματιστὰ μαντώ, ζακέττα ἢ μπολερό.
τε μὲ χρωματιστὰ μαντὼ, ζακέττα ἢ μπολερό.

Τὸ μαῦρο φόρεμα ἀλλάζει εὔκολα μὲ τὴν πιὸ μικρὴ γαρνιτοῦρα καὶ σᾶς ἐξυπηρετεῖ πάντα σὲ κάθε περίστασι.

ΤΑ ΒΡΑΔΥΝΑ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΕΙΝΑΙ ΑΕΡΙΝΑ

Σὲ λίγο καιρὸ θὰ ἀποχαιρετήσωμε ὁριστικὰ πιὰ τὰ βραδυνὰ χειμωνιάτικα φορέματα, ποὺ θὰ μᾶς φαίνωνται πένθιμα, ἂν τὰ συγκρίνωμε μὲ τὴν ἐξαιρετικὴ σύνθεσι τῶν χρωμάτων, ποὺ θὰ ἔχουν τὰ καινούργια φορέματα.

Σήμερα θὰ σᾶς ποῦμε δυὸ λόγια γιὰ τὶς βραδυνὲς τουαλέττες.

Ποτὲ ἄλλοτε, ἡ μόδα δὲν ἐπηρεάσθηκε ἀπὸ τὶς παλαιὲς ἐποχὲς, ὅσον σήμερα.

Ὅσο ἡ γυναῖκα ἀγαποῦσε τὴν ἀνδρικὴ ἐμφάνισι, τὰ φορέματα ἦσαν κοντὰ καὶ στενά. Σήμερα ποὺ ἐπικρατεῖ ἡ γυναικεία χάρις, τὰ ἀέρινα φορέματα ἐπιβάλλονται. Γιὰ νὰ χορευθοῦν οἱ καινούργιοι ρυθμικοὶ χοροὶ, τὶ εἶναι ὡραιότερο, παρὰ ἕνα φόρεμα φαρδὺ, ἐλαφρὸ καὶ χαριτωμένο. Πολὺ κολακεύει τὰ νέα κορίτσια μιὰ βραδυνὴ τουαλέττα ἀπὸ μουσελίνα ἀνοικτόχρωμη. Ὅσες ἔχουν ὑπομονὴ, μποροῦν νὰ κεντήσουν στὴν φούστα μοτὶφ, ἀπὸ παγιέττες. Ἀλλὰ αὐτὰ δὲν εἶναι ἀπαραίτητα γιὰ τὴν κομψότητα τῆς τουαλέττας. Πιὸ νεανικὸ ἀκόμη εἶναι, ἂν γαρνίρετε τὴν φούστα μὲ μοτὶφ, μὲ μιὰ παραλλαγὴ γλυκῶν χρωμάτων. Ὅσες ὅμως προτιμᾶτε μιὰ βραδυνὴ τουαλέττα λιγώτερο νεανικὴ, ἀλλὰ ἐξαιρετικὴ, διαλέξετε γιὰ τὸ κορσὰζ ἕνα ὡραῖο ἐμπριμὲ ἢ ἕνα μπροσὲ καὶ γιὰ τὴν φούστα μουσελίνα, κατὰ προτίμησι μονόχρωμη. Ἐὰν ὅμως δὲν σᾶς τρομάζουν τὰ χρώματα, μπορεῖτε νὰ συνθέσετε, μὲ τὴν διαφάνεια τῶν χρωμάτων, τὶς ὡραιότερες διαβαθμίσεις.

Μὴ φοβᾶσθε νὰ ἀναδείξετε τὴν προσωπικότητά σας μὲ μιὰ μικρὴ ἐξαντρισιτέ. Ἡ καινούργια μόδα σᾶς τὸ ἐπιβάλλει. Οἱ μεγάλοι ραπτικοὶ οἶκοι δὲν ἀρκέσθηκαν μονάχα νὰ παρουσιάσουν πραγματικὰ κρινολῖνα, ἀλλὰ ὑπέδειξαν καὶ μερικὰ μοντέλλα ὑπερβολικὰ φαρδυά, στολισμένα μὲ μικροσκοπικὲς φωληές, μέσα στὶς ὁποῖες βλέπατε τὰ πιὸ ἐξωτικὰ μικρὰ πουλιά.

Δὲν σᾶς συμβουλεύομε φυσικὰ νὰ φθάσῃ ἕως ἐκεῖ ἡ φαντασία σας, ἀλλὰ μὴν ἀποφεύγετε νὰ συνδυάσετε στὶς τουαλέττες σας τὰ πιὸ εὔθυμα χρώματα.

Ἀποφεύγετε τὰ συνηθισμένα. Γιὰ νὰ σᾶς προσέξουν, γιὰ νὰ εἶσθε ὡραία, ἀποφεύγετε τὴν «ὁποιαδήποτε τουαλέττα», ἡ ὁποία θὰ σᾶς κάνῃ νὰ φαίνεσθε «ὁποιαδήποτε γυναῖκα».

Ἡ Μάρλεν Ντῆτριχ κερδίζει ἀφάνταστα ντυμένη μὲ τὴν ἀέρινη αὐτὴ μουσσελίνα

Φόρεμα ἀπὸ μαῦρο ταφτὰ καὶ ἄσπρο ὀργκαντὶ ποὺ δίνει τόση χάρι στὴν Νταniὲλ Νταρριέ.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΡΝΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ ΠΩΛ ΜΠΟΥΡΖΕ

Ε΄.

ΤΑ γεγονότα στὴ ζωὴ διαδραματίζονται κατὰ περίεργον τρόπο: Ὁ διπλωμάτης γίνεται πρεσβευτής, καὶ ὁ γραμματεὺς δήμαρχος, καὶ οἱ δυὸ ὅπως καὶ οἱ ὅμοιοί τους παντρεύονται ἀπὸ τὸν κόσμο τους μιὰ νέα ἠθικὴ καὶ περιωρισμένη, γιατὶ κουράστηκαν πρὸς στιγμὴν τὰ ζεστὰ παρφουμαρισμένα σώματα τῶν γυναικῶν μὲ τὶς ὁποῖες γλέντησαν ἕως τότε. Ὁ φοιτητὴς πάλι γυρίζει στὴν πατρίδα του καὶ παντρεύεται μιὰ ὁποιαδήποτε, φτάνει νὰ ἔχῃ προῖκα.

Τὸ ἴδιο κάνει καὶ ὁ ὑπάλληλος. Ἡ ἀνάμνησι τῆς πρώην τους ζωῆς δὲν τοὺς χρησιμεύει σὲ τίποτα γιὰ νὰ διορθωθοῦν. Ἐὰν παντρεύτηκαν ἕνα μηδενικό, ἀντὶ νὰ τὸ ἀλλάξουν, ἀφίνονται κ' αὐτοὶ οἱ ἴδιοι. Ξέρατε π. χ. τὸν τάδε λεύτερο, γιὰ ἀνοιχτοχέρη, εὔθυμο, πρόθυμο, ἔξυπνο. Καὶ τὸν συναντᾶτε παντρεμμένο καὶ ἀγνώριστο. «Θὰ δῇς κ' ἐσύ, φίλε μου, ὅταν παντρευτῇς» λέει μὲ ὕφος σταματισμένου ἀνθρώπου. Ἐὰν πρόκειται γιὰ ξυπνὴ καὶ ἐπίμονη γυναῖκα, τότε πάλι τὸν κυβερνᾶ αὐτὴ παντοῦ καὶ πάντα.

Ὑπάργουν καὶ οἱ γυναῖκες Μποβαρὺ ποὺ καλλιεργοῦν τὴν ἀπάτη, ἐνῶ οἱ ἄνδρες προσπαθοῦν μὲ διάφορες ὕποπτες θεωρίες νὰ τὶς δικαιολογήσουν! Εἶχα ἕνα φίλο συγγραφέα ποὺ ἔλεγε: «Ἐὰν ἡ γυναῖκα μου μὲ ἀπατᾷ, θὰ βρῶ τὴν εὐκαιρία καὶ τὴν πεῖρα νὰ περιγράψω τὸν τύπο τοῦ ἀπατημένου συζύγου, ἐκ τοῦ φυσικοῦ...». Ὡραῖο πρᾶγμα ἡ λογοτεχνικὴ συνείδησι!

ΓΙΑ ΝΑ ΓΙΝΕΤΑΙ Ο,ΤΙ ΦΟΒΑΣΤΕ

Ὁ πρῶτος ὅρος γιὰ νὰ γίνεται ὅ,τι φοβᾶστε νὰ μὴν γίνεται εἶναι οἱ πρῶτες σας διηγήσεις στὴν ἀρραβωνιαστική σας. Εὐθὺς ἀμέσως τὶς διηγεῖσθε τὶς νεανικὲς κατακτήσεις σας. Βιάζεσθε νὰ τῆς τὰ μάθετε ὅλα, γιὰ νὰ μὴν ἔχῃ πιὰ ἴχνος περιεργείας. Τὴν ὁδηγεῖτε σύμφωνα μὲ τὴν περιουσία σας, σὲ ὅλα τὰ κέντρα ποὺ διασκεδάζατε κι' ἐκεῖ καταπιάνεσθε νὰ τῆς διηγηθῆτε ἐρωτικά σας ἐπεισόδια. Ἰδιαίτερα φροντίζετε π.χ. νὰ τῆς τονίσετε ὅτι οἱ περισσότερες ἀπὸ τὶς μυστηριώδεις μαιτρέσες σας ἦταν γυναῖκες παντρεμμένες. Ἐκεῖνο ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει θαρρεῖς, εἶναι νὰ χάσουν τὶς ἀστικές των προλήψεις περὶ πίστεως, γι' αὐτὸ τὴν βεβαιώνετε πὼς ἡ ἀπιστία ὑπάρχει ὅσο δὲν φαντάζεται. Ἐπίσης τῆς δείχνετε ὅλες τὶς μηχανορραφίες, γιὰ νὰ μὴν τύχῃ καὶ πιστέψει πὼς δὲν κατέχετε τὴν ζωή. Τῆς μαθαίνετε πὼς ἡ μητέρα καὶ οἱ παιδικὲς φίλες της εἶναι οἱ φυσικοὶ σύμμαχοί της κατὰ τοῦ συζύγου καὶ τὴν ἀπομακρύνετε ἀπὸ τὸ περιβάλλον της. Κι' ἐσεῖς ὁ ἴδιος ἀπομακρύνεσθε ἀπὸ τοὺς ἐγκάρδιους φίλους σας. Διαλέγετε τὶς νέες σας σχέσεις, σὲ ἀνδρόγυνα ἀνάλογα μὲ σᾶς, ἀνθρώπους ποὺ μόλις ξέρετε. Ἔτσι δραστήρια μεταμορφώνετε τὴν νέα σας γυναῖκα. Δὲν παραλείπετε νὰ δείξετε ὅτι εἶσθε τρελλὰ ἐρωτευμένος καὶ ἀκολουθεῖτε τὶς θεωρίες τοῦ Μάλθου κουράζοντας φριχτὰ τὸν ἑαυτό σας. Μόλις σᾶς βρῇ καμμιὰ ἀσθένεια, ρευματισμὸς ἢ γαστρίτις γίνεσθε ὁ πιὸ ἐγωϊστὴς τῶν ἀνδρῶν. Καὶ διαλέγετε πάλι αὐτὴ τὴν περίοδο γιὰ νὰ ἀλλάξετε τὴν γυναῖκα σας, ἔχετε συνεχῶς νεῦρα καὶ ὁ δεσποτισμός σας καὶ ἡ ζήλεια σας δὲν ἔχει οὔτε λογικὴ οὔτε ὅρια. Ἐὰν τὴν περίοδον αὐτὴν σφίξετε τὶς σχέσεις σας μὲ τὰ ἄλλα ζευγάρια ποὺ πάληωσαν ὅπως ἐσεῖς, ἐὰν βιαστῆτε νὰ κλείσετε τὸ παιδί σας σὲ οἰκοτροφεῖο «γιὰ νὰ τοῦ φορμάρετε τὸν χαρακτῆρα» ἐὰν ἀρχίσετε νὰ γκρινιάζετε γιὰ τὰ ἔξοδα καὶ τὰ λοῦσα τῆς γυναίκας σας, καὶ τῆς ἀνοίγετε τὰ γράμματα καὶ τὴν περνᾶτε ἀπὸ ἱεροεξέτασι γιὰ τὸ πῶς πέρασε τὴν ἡμέρα της, προχωρεῖτε ταχέως πρὸς... ὅ,τι φοβᾶστε. Καὶ ὅταν μάθετε πὼς ἡ γυναῖκα σας σᾶς ἀπατᾷ ἐπὶ ἔτη μὲ τὸν ἄνδρα τῆς καλλίτερής της φίλης, ἢ μὲ ἕνα ἐξάδελφο τῆς φίλης της ἢ μ' ἕναν λεύτερο ποὺ εἴδατε μιὰ δυὸ φορὲς ἢ ποὺ δὲν εἴδατε διόλου μὴν ἀμφιβάλλετε ὅτι οἱ πρῶτες δικές σας διδασκαλίες καὶ ἡ μετέπειτα στάσι σας βοήθησαν ἰδιαιτέρως. Σᾶς ἄξιζε ἀλήθεια ὕστερα ἀπὸ τόσο κόπο.

* * *

Καὶ τώρα, ἰδοὺ εἴμαστε πρόσωπο μὲ πρόσωπο μ' Αὐτόν, τὸ ἀληθινὸ μυθικὸ πρόσωπο, τὸν γοητευτικὸ Δὸν Ζουὰν — τὸν ἐραστὴ ὅπως τὸν λέμε ἁπλᾶ. Ἔχει δυὸ εἴδους χαρακτηριστικά: ἐκεῖνα ποὺ ὑπῆρξαν, ὑπάρχουν καὶ θὰ ὑπάρχουν πάντοτε. Καὶ τὰ σημερινά, τὰ μοντέρνα, ἐκεῖνα ποὺ θέλουν ἐξήγησι μὲ τὸν σημερινὸ φακό. Μεταξὺ τῶν πρώτων χαρακτηριστικῶν του, ὑπάρχει κάτι τὸ ἰδιαίτερο. Στὰ δεκαπέντε του χρόνια ἀρέσει. Στὰ εἴκοσι καὶ στὰ τριάντα του ἐπίσης. Κι' ἀκόμη στὸ χεῖλος τοῦ γήρατος.

Γνώρισα κάποτε στὴν Ἰταλία ἕναν Ρῶσσο πρίγκηπα, τὸν Νικόλαο Βερίκιεβ. Ἦταν ἀσπρομάλλης μὲ ὡραῖα γερὰ δόντια, μὲ παράστημα ποὺ δὲν εἶχε χάσει τίποτα ἀπὸ τὴν ἐλαστικότητα τοῦ νέου. Δὲν ζητοῦσε μὲ τὸ ντύσιμό του νὰ κρύψῃ τὴν ἡλικία του. Τὸ πρῶτο του ἐρωτικὸ ἐπεισόδιο εἶχε κάνει φοβερὸ θόρυβο στὴν Πετρούπολι τὸ 1884. Ἐγὼ τὸν γνώρισα γέρο στὴν Πίζα ὅπου τὸν ἐκάλεσε μιὰ θεὰ ξανθὴ ποὺ πέθαινε καὶ ἤθελε νὰ τὸν δῇ γιὰ τελευταία φορά. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἦταν μόλις εἴκοσι πέντε ἐτῶν καὶ πεθαίνοντας ζήτησε νὰ δῇ τὸν μόνον ἄντρα ποὺ ἀγάπησε. Δὲν εἶχαν περάσει λίγες μέρες ἀπὸ τὴν ἐπιβίβασι τοῦ πρίγκηπος στὴν Πίζα, καί, νὰ κατέφθανε ἡ μαρκησία Μπράνφορτ, ἡ φίλη του. Ὡραιότερη γυναῖκα δὲν εἶχα δῆ ποτέ. Τὸ προφὶλ της καὶ τὸ παράστημά της θύμιζαν ἀρχαῖα γλυπτά. Τὰ μάτια της ἦταν πνιγμένα μέσα σ' ἕνα θεῖο ὑγρὸ καὶ τὰ γυαλιστὰ ἄφθονα μαλλιά της τὴν ἔκαναν σὰν θεά. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ τρελλὴ ἀπὸ ζήλεια ἐρχότανε νὰ βεβαιωθῇ πὼς ἡ θαυμάστρια τοῦ φίλου της πέθαινε πραγματικά. Ὁ πρίγκηψ ἀπὸ ὅλη αὐτὴν τὴν ἱστορία τῆς ψυχικῆς ἀνησυχίας τῆς φίλης του δὲν εἶχε εἴδησι γιατὶ δὲν τολμοῦσε νὰ τοῦ παραπονεθῆ μὴν τὸν δυσαρεστήσῃ. Τὸ ἴδιο δὲν ὑποπτευότανε πὼς ἔκανε κακὸ στὴ γυναῖκα του ποὺ κάπου σὲ κάποια πόλι τῆς Εὐρώπης τὸν περίμενε συνεχῶς ἢ στὸν γυιό του ποὺ ἦταν ἤδη τριάντα ἐτῶν. Ἡ ἠθικὴ αὐτὴ ἀδιαφορία εἶναι δεύτερο χαρακτηριστικὸ τῶν Δὸν Ζουάν. Ἀγνοοῦν κάθε δισταγμὸ προκειμένου ν' ἀγαπήσουν ἢ νὰ ἀγαπηθοῦν. Ἐὰν ἀνήκουν σὲ κάποια ἐργασία εἶναι πάντοτε ἕτοιμοι νὰ θυσιάσουν τὰ καθήκοντά τους καὶ τὰ συμφέροντά τους γιὰ ἕνα ραντεβοῦ κρυφό. Εἶναι οἱ ἴδιοι, αὐτοὶ ποὺ πουλοῦν καὶ τὰ μυστικὰ τοῦ κράτους ἀκόμη γιὰ ν' ἀγοράσουν μπιζοῦ στὴν φίλη τους. Αὐτοὶ ποὺ παλεύουν χρόνια γιὰ νὰ φτιάξουν μιὰ καριέρα καὶ τὴν χαλοῦν γιὰ μιὰ γνωριμία πέντε λεπτῶν. Θυμᾶμαι ἕναν συνάδελφό μου. Ἐργαζόταν σὲ δυὸ σπουδαῖες ἐφημερίδες καὶ εἶχε ἐξασφαλίσει μιὰ καλὴ οἰκονομικὴ κατάστασι καὶ μιὰ πνευματικὴ θέσι μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων τῶν γραμμάτων. Μιὰ μέρα τὸν ἔστειλε ὁ διευθυντής του νὰ δῇ μιὰ γυναῖκα ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο καὶ ποὺ εἶχε κάνει μεγάλο θόρυβο ὁ ἔρωτάς της μ' ἕνα σπουδαῖο πολιτικὸ πρόσωπο. Ὁ νέος μας ἔτρεξε καὶ ἄφησε κάτω τὸ αὐτοκίνητό του νὰ τὸν περιμένῃ, τόσον ἦταν βιαστικός. Πέρασε ἡ ὥρα, χτύπησε ὁ σωφὲρ τὴν πόρτα καὶ ἡ ἀπάντησις ἦταν πὼς ἔφυγε τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ μὲ τὴν γυναῖκα ποὺ πῆγε νὰ τῆς πάρῃ συνέντευξι. Ἄφησε τὶς ἐφημερίδες, ἀνειδοποίητες, τοὺς λογαριασμούς του ἀπλήρωτους. Ἔκανα κατάσχεσι στὰ ἔπιπλά του καὶ στὰ ροῦχα του καὶ ἐν τῷ μεταξὺ αὐτὸς εἶχε ἐγκατασταθῆ ἕξι μῆνες στὸ μέγαρο τῆς μεγάλης αὐτῆς κυρίας.

Ζοῦσε στὸ παλάτι τῆς γυναίκας αὐτῆς χωρὶς νὰ νοιάζεται πὼς δὲν ἔχει λεφτά, σὰν νὰ ζοῦσε σὲ ξενοδοχεῖο, σὰν νὰ ξόδευε ἑκατομμύρια — καὶ θὰ τὸ ἔκανε ἐὰν τὰ εἶχε — γι' αὐτήν, χωρὶς νὰ νοιάζεται γιὰ τὸ δικό σου καὶ τὸ δικό μου, χωρὶς νὰ θυμᾶται κἂν πὼς ὑπάρχουν καὶ ἄλλες ὑποθέσεις ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἔρωτα.

Εἶναι μεγάλο δυστύχημα γιὰ τοὺς ἐπαγγελματίες αὐτοὺς ἐραστὰς νὰ μὴν γεννῶνται πλούσιοι, γιατὶ ἔτσι γρήγορα τοὺς διαφθείρουν οἱ γυναῖκες. Ὑπάρχουν γυναῖκες ποὺ ξοδεύουν γιὰ νὰ ταπεινώνουν τοὺς φίλους τους καὶ γυναῖκες ποὺ ξοδεύουν χωρὶς κἂν νὰ τὸ σκέπτωνται μόνο καὶ μόνο γιατὶ ἀγαποῦν καὶ λατρεύουν κάποιον. Τὸ εἴδαμε στὴν ὑπόθεσι Πραντζίνι, ποὺ ἡ γηραιὰ μαιτρέσα του πουλήθηκε ὁλόκληρη γιὰ νὰ σώσῃ «τὸ γλυκὸ ἀγόρι», ἕναν κοινὸ ἐγκληματία, ποὺ ὡς τόσο γι' αὐτὴν παρουσίαζε τὸν ἐραστή.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΣ ΜΑΣ ΕΡΕΥΝΕΣ

ΠΩΣ ΜΟΡΦΩΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΤΟΠΟ ΜΑΣ Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Μία συνομιλία με τὸν γυμνασιάρχην τοῦ 7ου Γυμνασίου Θηλέων

ΓΙΑ νὰ σχηματίσῃ κανεὶς μιὰ ἀκριβῆ ἰδέα γιὰ τὸ κάθε τι, εἶνε ἀπαραίτητο ν' ἀκούσῃ καὶ τὶς δυὸ πλευρές. Κι' ἔτσι ἀφοῦ ἀκούσαμε ἀπὸ τὶς μαθήτριες τοῦ Ζ' Γυμνασίου λόγια ἀφρόντιστα ἢ μετρημένα, καλλιτεχνικὲς φιλοδοξίες ἢ σχέδια πραγματικῶς ἐμπνευσμένα ἀπὸ τὴ καθημερινὴ ζωή, ἦταν ἀπαραίτητο ν' ἀκούσωμε καὶ τὴ γνώμη τοῦ γυμνασιάρχου τους, τοῦ κ. Γιαννακάκη, ποὺ μᾶς δέχτηκε γεμᾶτος καλωσύνη στὸ γραφειό του.

— Εἶστε εὐχαριστημένος ποὺ διευθύνετε γυμνάσιον θηλέων; τὸν ρωτοῦμε.

Διστάζει ν' ἀπαντήσῃ καὶ κουνᾶ ἀμφίβολα τὸ κεφάλι.

— Κάθε δουλειὰ ποὺ κάνομε μὲ τὴν καρδιά μας, μᾶς δίδει βέβαια μιὰ ἐσωτερικὴ ἱκανοποίησι, μᾶς λέγει τέλος. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει πὼς ἡ διεύθυνσις ἑνὸς Γυμνασίου θηλέων δὲν παρουσιάζει πλῆθος δυσκολιῶν, ὀφειλομένων στὴ διαφορετικὴ διανοητικότητα καὶ ψυχολογία τῶν κοριτσιῶν.

— Πρώτη φορὰ διευθύνετε γυμνάσιο κοριτσιῶν;

— Ναί, ἄλλοτε ἤμουν σὲ Μικτό.

Ἔχουν τόσο συκοφαντηθῆ ἀπὸ μερικοὺς τὰ μικτὰ γυμνάσια, ὥστε ἐπωφελούμεθα ἀμέσως τῆς εὐκαιρίας νὰ ζητήσωμε σχετικῶς τὴ γνώμη τοῦ κ. γυμνασιάρχου.

— Ποιὰ εἶνε ἡ γνώμη σας γιὰ τὴν συμφοίτησι ἀγοριῶν καὶ κοριτσιῶν;

Προσποιεῖται ὅτι δὲν ἐννοεῖ ἀμέσως.

—Δηλαδή ; ρωτᾷ.

— Εἶχαν δίκηο οἱ γονεῖς ποὺ γιὰ λόγους ἠθι...

Πρὶν τελειώσουμε τὴ φρᾶσι, μᾶς διακόπτει :

— Τὰ περὶ ἠθικῆς λεγόμενα, εἶνε ἀστήρικτα, εἶνε λόγια ἀνευθύνων, ποὖνε μακρυὰ ἀπ' τὰ σχολεῖα. Μὰ τὰ μικτὰ γυμνάσια δὲν συμφέρουν γιὰ ἄλλους, καθαρῶς παιδαγωγικοὺς λόγους, τὸ φῦλον ποὺ ὑπερισχύει ἀριθμητικῶς ἐπηρεάζει δυσμενῶς τὸ ἄλλο. Ἡ μειονότης εἶνε πάντα ζημιωμένη.

Νά, ποὺ οἱ μειονότητες γεννοῦν ζητήματα καὶ ἐντὸς τῆς πολιτικῆς !

— Τί ζημία, δηλαδή, ὑφίσταται ἡ μειοψηφία ;

— Ἂν, λόγου χάριν, ἡ ὑπεροχὴ τῶν κοριτσιῶν εἶνε συντριπτική, τὰ ἀγόρια παύουν νἆνε ἐκεῖνο ποὖπρεπε νἆνε, ἐκφυλίζονται θᾆλεγε κανείς, ἐκθηλύνονται. Ἂν ἀντιθέτως ὑπερισχύουν τ' ἀγόρια, τότε τὰ κορίτσια εἶνε πάντα μαζεμένα, ἄτολμα, χωρὶς νὰ τολμοῦν νὰ κινηθοῦν ἐλεύθερα — εἶνε ἔξω ἀπ' τὰ νερά τους. Γι' αὐτὸ καὶ τὰ μὲν καὶ τὰ δὲ ἀναπτύσσονται καλλίτερα σὲ δικό τους περιβάλλον.

— Βρίσκετε μεγάλες διαφορὲς μεταξὺ ἀγοριῶν καὶ κοριτσιῶν στὸ διανοητικὸ ἐπίπεδο ;

— Τὸ πρᾶγμα εἶνε αὐτονόητον. Καὶ μόνον ὁ διαφορετικὸς τρόπος τῆς ζωῆς καὶ ἡ διαφορετικὴ σωματικὴ διάπλασις, ποὺ πάντα ἐπηρεάζει τὸ πνεῦμα, θὰ ἀρκοῦσε νὰ τὶς ἐξηγήσῃ κατὰ μέγα μέρος.

— Καὶ ποιὲς εἶνε οἱ διαφορὲς αὐτές ;

— Πολλές, λέει, κυττάζοντας πέρα μακρυὰ κἄτι τὸ ἀόριστο σὲ μᾶς.

Περιμένουμε δυὸ - τρία λεπτὰ καὶ ἐπειδὴ δὲν συνεχίζει, ξαναρωτοῦμε:

— Δηλαδὴ βρίσκετε ὅτι τὰ κορίτσια μειονεκτοῦν;

— Δὲν εἶπα αὐτό. Σὲ μερικὰ σημεῖα πλεονεκτοῦν τ' ἀγόρια, σὲ ἄλλα ὑπερέχουν τὰ κορίτσια. Δὲν πρόκειται, δηλαδή, γενικῶς περὶ ὑπεροχῆς ἢ περὶ μειονεκτικότητος, ἀλλὰ περὶ διαφορᾶς. Τὰ κορίτσια εἶνε ἐκ φύσεως πιὸ συναισθηματικοὶ τύποι καὶ ἐπομένως πιὸ καλαίσθητα, ἀλλὰ καὶ πιὸ φιλότιμα. Θίγονται μὲ τὸ παραμικρό. Ἡ φιλοτιμία δὲ αὐτὴ εἶνε κατὰ τὴ γνώμη μου ἡ ἀφορμὴ τῆς ἐπιμελείας τους. Ἐπίσης τὴν γοργοτέρα ἀντίληψι τῶν κοριτσιῶν, ποὺ οἱ πλεῖστοι παραδέχονται, τὴν ἀποδίδουν στὴν ἔντασι τῆς προσοχῆς, ποὺ λόγῳ τῆς φιλοτιμίας των ἀναπτύσσουν. Ἀντιθέτως τ' ἀγόρια ζῶντα πιὸ ἐλεύθερα, συναναστρεφόμενα πολλούς, συνήθισαν ἀπὸ μικρὰ ν' ἀναπτύσσουν πρωτοβουλία καὶ κρίσι. Ξέρουν πὼς ἂν κάνουν μιὰ ἀκρισία, μιὰ ἐπιπολαιότητα, θὰ τὴν πληρώσουν ἀμέσως ἢ ἅμα ποῦν μιὰ ἀνοησία θὰ γίνουν καταγέλαστα. Ἐπομένως συνηθίζουν ἀπὸ πολὺ μικρὰ νὰ σταθμίζουν τὰ πράγματα καὶ νὰ παίρνουν γοργὰς ἀποφάσεις, πρᾶγμα ποὺ ἀκονίζει τὴν σκέψι τους καὶ τὰ μαθαίνει νὰ στηρίζωνται μονάχα στὸν ἑαυτό τους.

— Ἐγκρίνετε ἐπομένως τὴν τάσι τῆς συγχρόνου γυναίκας πρὸς τὴ μόρφωσι;

Παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν, ἡ ἀπάντησις του δὲν εἶνε καταφατική.

— Μέχρις ἑνὸς σημείου μόνον. Ἡ σωματικὴ διάπλασις τῶν κοριτσιῶν εἶνε πολὺ ἀσθενεστέρα καὶ ἐπομένως δὲν ἀντέχει, κατὰ τὴ γνώμη μου, σὲ μιὰ μεγάλη πνευματικὴ προσπάθεια. Ἡ διανοητικὴ κόπωσις φέρει σωματικὴ ἐξάντλησι ὀλεθρία στὴν κρίσιμη αὐτὴ ἡλικία.

— Καταδικάζετε, λοιπόν, τὴν ἀθρόα φοίτησι τῶν κοριτσιῶν στὸ Γυμνάσιο;

— Ὄχι, τὰ μαθήματα τοῦ Γυμνασίου δὲν εἶνε πολὺ βαρειά. Ἀλλὰ δὲν ἐγκρίνω τὴν πανεπιστημιακὴ μόρφωσι τῶν κοριτσιῶν, ὅπου μαραίνονται ἀδίκως σκυμμένες πάνω στὸ βιβλίο.

— Καλά, λοιπόν, θἄπρεπε οἱ νέες νὰ καταδικασθοῦν σὲ τεχνικὰ ἐπαγγέλματα;

Ὁ κ. Γιαννακάκης σηκώνει ψηλὸ τὸ κεφάλι:

— Ἐγὼ προσωπικῶς, δὲν ἐγκρίνω τὴν ἐργασία τῆς γυναικὸς ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι καὶ κατακρίνω τοὺς γονεῖς, ποὺ στέλλουν τὰ κορίτσια τους στὸ γυμνάσιο μὲ τὸ σκοπὸ νὰ μεταχειρισθοῦν τὸ ἀπολυτήριό τους γιὰ βιοπορισμό. Θὰ ἤθελα ἡ μόρφωσις τῆς γυναικὸς νἆνε καθαρῶς ἀνθρωπιστικὴ χωρὶς ἐπαγγελματικὸ χαρακτῆρα.

Ἡ τελευταία φράσις μᾶς ξαναφέρνει στὴν καρδιὰ τοῦ θέματός μας καὶ ρωτοῦμε:

— Καὶ τί μορφὴ θὰ θέλατε νὰ δώσετε στὴ γυναικεία ἐκπαίδευσι;

— Τὸ τέλειο εἶνε ἀποτέλεσμα μακρῶν καὶ ἐπανειλημμένων πειραμάτων καὶ δὲν θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ χαράξῃ ἐκ τοῦ προχείρου μὲ λίγες λέξεις ἕνα ὁλόκληρο πρόγραμμα. Πάντως, ὅλα τὰ μαθήματα θἄπρεπε ν' ἀντικρυσθοῦν ἀπὸ τῆς γυναικείας πλευρᾶς τους. Ἡ Φυσικὴ λ. χ. ἡ Χημεία ἐφ' ὧν στηρίζονται πολλά, θἄπρεπε νὰ διδάσκωνται στὶς ἐφαρμοσμένες τους μορφές.

Θυμόμαστε τοὺς ἐπαίνους ἄλλων γυμνασιαρχῶν γιὰ τὰ οἰκοκυρικὰ καὶ ρωτοῦμε:

— Θἄπρεπε, νομίζετε, ν' αὐξηθοῦν τὰ Οἰκοκυρικά;

— Δυστυχῶς, δὲν ἔχομε καθηγήτρια τοῦ μαθήματος αὐτοῦ καὶ δὲν ξέρω τί ἀποτελέσματα θὰ μποροῦσε νὰ φέρῃ. Τὸ οὐσιῶδες κατ' ἐμὲ εἶνε νὰ καταρτίζεται τὸ κορίτσι οὕτω πως, ὥστε ψυχικῶς νὰ πιστεύῃ εἰς ὡρισμένας ἀπαρασαλεύτους ἠθικὰς ἀρχὰς ἀπὸ τὶς ὁποῖες ν' ἀντλῇ τὴ δύναμί του καὶ αἱ ὁποῖαι θὰ τοῦ παρέχουν τὴν ψυχικὴ ἀγαλλίασι ποὺ τὸ κάνουν ν' ἀντικρύζῃ τὴ ζωὴ μὲ τὸ μειδίαμα στὰ χείλια χωρὶς νευρικότητες καὶ κρίσεις δακρύων. Ἔτσι ἡ γυναῖκα, ποὺ θἆταν πάντα εὔχαρις καὶ γελαστὴ θἆταν σ' ὅλους ἀγαπητὴ καὶ ἐπομένως εὐτυχισμένη. Ἡ μόρφωσις θέλω νὰ τῆς χρησιμεύσῃ γιὰ νὰ μὴν ἀπελπίζεται εὔκολα καὶ γιὰ νὰ μὴ κατατρίβεται σὲ μικρότητες.

— Ἀποβλέπετε, δηλαδή, μᾶλλον στὴν ψυ-

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 23ην ΣΕΛΙΔΑ)

ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΗΣ 50ΕΤΗΡΙΔΟΣ ΤΟΥ

Ο ΣΑΛΙΑΠΙΝ ΚΑΙ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Μία συνέντευξίς του. - Ἡ γυναῖκα καὶ τὸ θέατρο...

ΤΙΣ ΗΜΕΡΕΣ αὐτὲς γιορτάζεται στὸ Παρίσι ἡ 50ετηρίδα ἑνὸς μεγάλου καλλιτέχνου, ὁ ὁποῖος ἀπὸ χρόνια τώρα εἶνε ἐγκατεστημένος ἐκεῖ, τοῦ Φεντὸρ Σαλιάπιν. Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ ὁ διάσημος ἀοιδὸς ἔδωσε σὲ μιὰ γαλλικὴ ἐφημερίδα τὴν ἀκόλουθη συνέντευξι:

—Πρωτοβγῆκα—λέγει—στὸ θέατρο σὲ ἡλικία 15 χρονῶν. Σ' ἕνα ὑπαίθριο θέατρο τοῦ Καζὰν παιζόταν ἕνα ἀσήμαντο γαλλικὸ ἔργο: «Ὁ χωροφύλακας Ροζέ». Μοῦ ἔδωσαν στὸ ἔργο αὐτὸ τὸν ρόλο τοῦ χωροφύλακα. Φόρεσα τὴ στολὴ καὶ ἔβαψα τὸ πρόσωπό μου ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι ἠθοποιοί. Ἀλλὰ ὅταν ἄνοιξε ἡ αὐλαία καὶ βγῆκα στὴν σκηνὴ μὲ κατέλαβε τέτοιο τρὰκ, ὥστε δὲν μποροῦσα ν' ἀρθρώσω λέξι. Ἔνοιωθα ὅτι παρέλυα. Στεκόμουν ἀκίνητος, βουβὸς καὶ τρομαγμένος. Οἱ θεαταὶ ἄρχισαν νὰ μὲ σφυρίζουν ἀγρίως. Μ' ἔσυραν ἔξω ἀπὸ τὴ σκηνή, μοῦ ἔβγαλαν τὴν ὡραία στολὴ καὶ μὲ πέταξαν μὲ τὶς κλωτσιές. Ἔκλαιγα ὅλη ἐκείνη τὴ νύχτα ἀπαρηγόρητος....

Γιατί ὅμως μοῦ κατέβηκε ἡ ἰδέα νὰ βγῶ στὸ θέατρο; Ἀκοῦστε τὴ βιογραφία μου καὶ θὰ καταλάβετε: Γεννήθηκα στὸ Καζὰν τὸ 1873. Ὁ πατέρας μου ἦταν ἕνας φτωχὸς γραφιᾶς καὶ ζούσαμε σὲ μιὰ ἴζμπα, σ' ἕνα χωριό. Ἡ μητέρα μου, μιὰ ἡρωϊκὴ γυναῖκα, δεχόταν καρτερικὰ τὶς βαρβαρότητες ποὺ τὴν ἔδερνε καὶ βλασφημοῦσε, ὅπως ἄλλως τε ἔκανε καὶ σὲ μᾶς, τὰ τρία παιδιά του. Ἀργότερα ξαναγυρίσαμε στὸ Καζάν, ὅπου ἐγὼ πῆγα μαθητευόμενος σ' ἕνα παπουτσῆ, ἀργότερα σ' ἕναν ξυλουργό. Ἀπὸ παντοῦ ὅμως μ' ἔδιωχναν. Ὁ πατέρας μου θέλησε νὰ μὲ βάλῃ ὑπηρέτη σὲ σπίτι, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν δέχθηκα μὲ κανένα λόγο. Βρῆκα ὅμως τρόπο νὰ κερδίσω τὸ ψωμί μου. Μοῦ ἄρεσε νὰ τραγουδῶ κι' ἔψαλα στὴν ἐκκλησία καὶ στοὺς γάμους. Μοῦ ἔδιναν λίγα ψιλὰ τὰ ὁποῖα ὅμως μοῦ ἔπαιρνε ὁ πατέρας μου. Κατώρθωνα ὅμως πάντα νὰ οἰκονομῶ κάτι γιὰ νὰ βγάζω κανένα εἰσιτήριο γιὰ τὸ θέατρο. Δὲν εὕρισκα εὐχαρίστησι πουθενὰ ἀλλοῦ παρὰ στὸ θέατρο. Τὸ ὄνειρό μου ἦταν νὰ γίνω ἠθοποιός. Καὶ ἔτσι, σὲ ἡλικία 15 ἐτῶν, βρῆκα τὴν εὐκαιρία νὰ παίξω στὸν «Χωροφύλακα Ροζέ». Ἡ πρώτη ἐκείνη ἀποτυχία δὲν μὲ ἀπεγοήτευσε. Μετὰ ἕνα χρόνο ὑπέγραψα τὸ πρῶτο ἐπίσημο συμβόλαιό μου μ' ἕνα θίασο, μὲ τὸν ὁποῖον ἔκαμα τουρνὲ σὲ διάφορες πόλεις τῆς Ρωσσίας. Ἔπαιζα, τραγουδοῦσα, μὲ χειροκροτοῦσαν. Ἤμουν πανευτυχής! Τὸ ὄνειρό μου εἶχε πραγματοποιηθῆ. Ἀλλὰ πολλὲς φορὲς καὶ στὴν περίοδο αὐτὴ τῆς ζωῆς μου βρέθηκα σὲ στιγμὲς δυστυχίας.

Ἡ περιπετειώδης καὶ αἰσθηματικὴ ζωή του

Πείνασα. Κάποτε ποὺ βρέθηκα στὴν Τυφλίδα νηστικὸς τέσσαρες ἡμέρες μὲ κατέλαβε τέτοια ἀπελπισία ποὺ ἀπεφάσισα ν' αὐτοκτονήσω. Ἀλλὰ μὲ ἔσωσε τὴν τελευταία στιγμὴ ἕνας φίλος μου Ἰταλός, ὁ ὁποῖος μὲ πῆρε σπίτι του καὶ μοῦ προσέφερε μιὰ περίφημη μακαρονάδα! Μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ ἰδίου βρῆκα μιὰ μικρὴ θέσι, ἐνῷ συγχρόνως τραγουδοῦσα σὲ κάποιο κέντρο καὶ ἔπαιρνα δύο ρούβλια τὴ βραδυά. Τότε ἔτυχε μιὰ φορὰ νὰ μὲ ἀκούσῃ ὁ καθηγητὴς τοῦ Ὠδείου Οὐσάκωφ, πρώην ἠθοποιὸς τοῦ αὐτοκρατορικοῦ θεάτρου. Μὲ πλησίασε χωρὶς νὰ μὲ γνωρίζῃ καὶ μοῦ εἶπε: «Δὲν τραγουδεῖς καλὰ γιατὶ δὲν ξέρεις. Ὅταν ὅμως μάθῃς τὴν τέχνη θὰ γίνῃς μεγάλος τραγουδιστής». Μὲ συνεβούλευσε ν' ἀφήσω κάθε δουλειὰ καὶ ν' ἀκολουθήσω τὰ μαθήματά του ποὺ θὰ μοῦ προσέφερε δωρεάν.

Ἔτσι ὕστερα ἀπὸ μερικὰ μαθήματα ὁ Οὐσάκωφ μὲ παρουσίαζε στὴν αὐτοκρατορικὴ ὄπερα. Εἶχα βρῆ πιὰ τὸ δρόμο μου. Ἦρθαν οἱ πρῶτοι θρίαμβοι ποὺ μὲ σήκωσαν στὰ φτερά των.

Ἔπαιξα «Τροβατόρε», «Μπόρις Γκοντουνώφ», «Κουρέα τῆς Σεβίλλης»... ἔπαιξα καμμιὰ εἰκοσαριὰ ρόλους... Στὰ 1900 ἔπαιξα γιὰ πρώτη φορὰ ἔξω ἀπὸ τὴν πατρίδα μου. Ἦταν στὴ «Σκάλα» τοῦ Μιλάνου. Οἱ παραστάσεις αὐτὲς ἦταν γιὰ μένα ἕνας θρίαμβος. Ἔκτοτε γύρισα ὅλον τὸν κόσμο καὶ ἔφθασα μέχρι τῶν Ἰνδιῶν.

Τώρα σκέπτομαι ν' ἀποσυρθῶ στὸ Ρογιὰ ἢ στὸ Ναχάϊμ καὶ νὰ κάμω μιὰ συστηματικὴ θεραπεία, γιατὶ ὑποφέρω ἀπὸ τὴν καρδιά μου. Αἰσθάνομαι ὅτι εἶμαι πολὺ κουρασμένος. Ἔτσι ἐλπίζω νὰ συνέλθω καὶ νὰ μπορέσω νὰ τραγουδήσω τὸ προσεχὲς φθινόπωρο. Θὰ δώσω ἀποχαιρετιστηρίους παραστάσεις στὸ Παρίσι καὶ στὸ Λονδῖνο. Ἔπειτα, ἂν μπορέσω, θέλω νὰ ἐπιχειρήσω μιὰ μεγάλη περιοδεία ἀνὰ τὸν κόσμον γιὰ νὰ ξαναϊδῶ γιὰ τελευταία φορὰ τὸ ἀγαπημένο μου, τὸ πιστό μου κοινόν.

Ἔχω ὅμως καὶ μιὰ ἄλλη ἐπιθυμία. Νὰ γράψω δυὸ βιβλία. Ἕνα ἀφιερωμένο στὴν τέχνη τοῦ θεάτρου, τοῦ λυρικοῦ θεάτρου. Θέλω νὰ γράψω πῶς πρέπει νὰ ζῇ ὁ ἠθοποιὸς στὴ σκηνή, πῶς νὰ τραγουδῇ, πῶς νὰ παίζῃ, νὰ μιλῇ, νὰ κινῆται, νὰ ἀναπνέῃ... Θέλω ὅμως καὶ κάτι ἄλλο... Νὰ γράψω ἕνα βιβλίο μὲ τὶς αἰσθηματικές μου ἀναμνήσεις ποὺ εἶνε πάρα πολλές. Ἀγάπησα πολλὲς φορὲς καὶ πάντοτε ἀληθινὰ καὶ ἔντονα, σχεδὸν παράφορα... Ἔχω ἔξοχες ἀναμνήσεις ἀπὸ τὶς γυναῖκες ποὺ γνώρισα καὶ γενικὰ ἀπὸ τὴ Γυναῖκα...

Ὁ Σαλιάπιν στον Δὸν Κιχώτη

Μία ἀπαρηγόρητη...χήρα

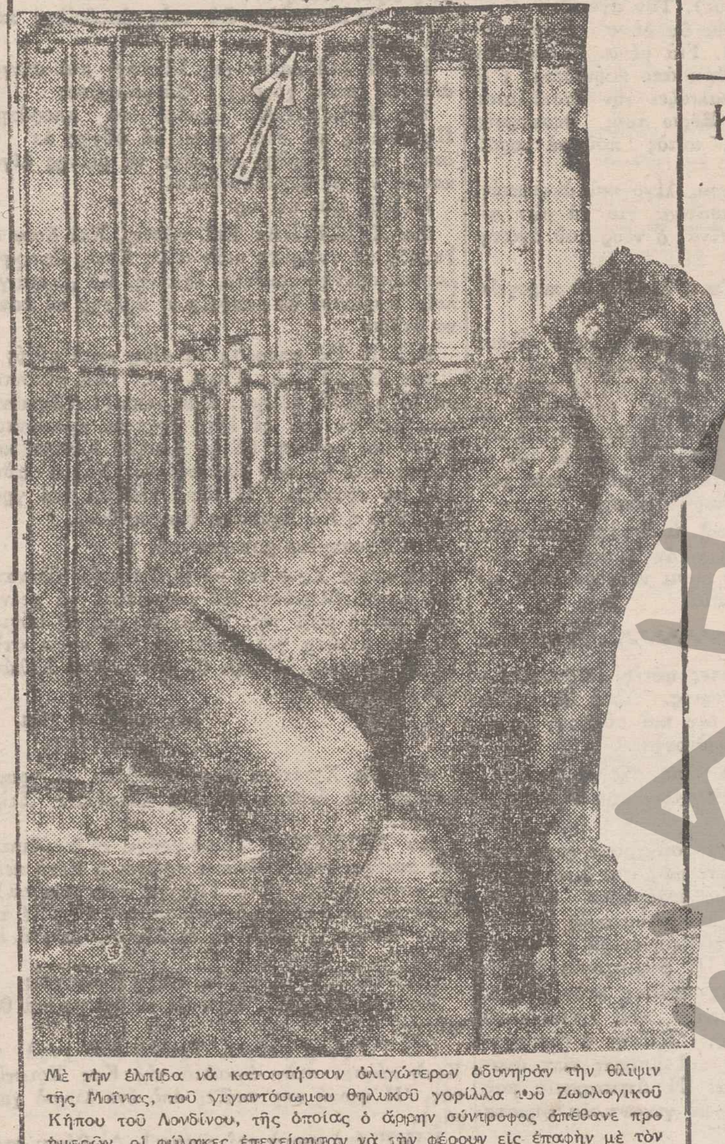

Μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ καταστήσουν ὀλιγώτερον ὀδυνηρὰν τὴν θλῖψιν τῆς Μοΐνας, τοῦ γιγαντόσωμου θηλυκοῦ γορίλλα τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου τοῦ Λονδίνου, τῆς ὁποίας ὁ ἄρρην σύντροφος ἀπέθανε πρὸ ἡμερῶν, οἱ φύλακες ἐπεχείρησαν νὰ τὴν φέρουν εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸν Πῆτερ, ἕνα χαριτωμένον χιμπατζῆν, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ τὴν μεγαλειτέραν ἀπόλαυσιν τῶν μικρῶν ἐπισκεπτῶν τοῦ «Παραδείσου τῶν Ζώων». Ἡ Μοΐνα ὅμως, ἡ ὁποία καθὼς φαίνεται εἶναι ἀποφασισμένη νὰ μείνῃ πιστὴ εἰς τὴν μνήμην τοῦ συζύγου της, μόλις εἶδε τὸν Πῆτερ ἐξεμάνη καὶ ὥρμησε ἐπάνω στὰ κάγκελλα τοῦ κλωβοῦ του, τὰ ὁποῖα μέσα στὴν μανία της κατώρθωσε νὰ λυγίσῃ. Οἱ φύλακες ἔσπευσαν καὶ ἀπεμάκρυναν τὸν Πῆτερ καὶ διὰ τῆς μεθόδου τῆς ψυχρολουσίας, κατεπράϋναν τὴν ὀργὴν τῆς Μοΐνας.

Κάλτσες ἀπὸ χρυσάφι

Ποιές εἶναι οἱ ἀληθινές;

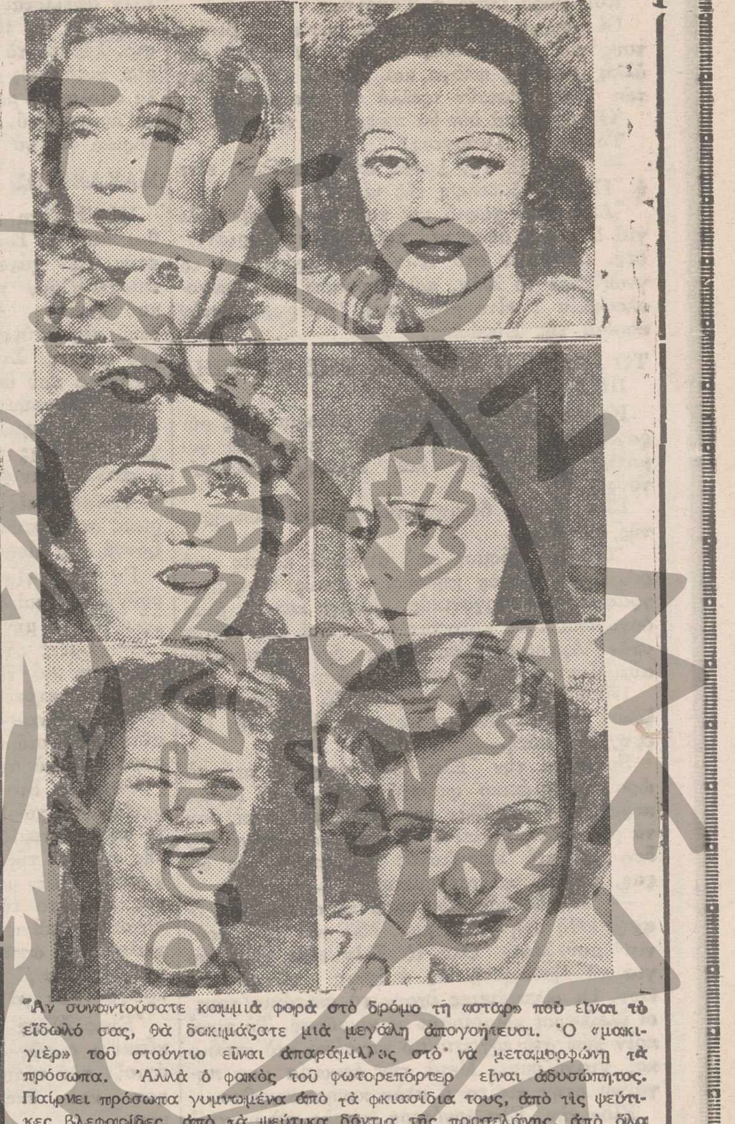

Ἂν συναντούσατε καμμιὰ φορὰ στὸ δρόμο τὴ «στὰρ» ποὺ εἶναι τὸ εἴδωλό σας, θὰ δοκιμάζατε μιὰ μεγάλη ἀπογοήτευσι. Ὁ «μακιγιὲρ» τοῦ στούντιο εἶναι ἀπαράμιλλος στὸ νὰ μεταμορφώνῃ τὰ πρόσωπα. Ἀλλὰ ὁ φακὸς τοῦ φωτορεπόρτερ εἶναι ἀδυσώπητος. Παίρνει πρόσωπα γυμνωμένα ἀπὸ τὰ φκιασίδια τους, ἀπὸ τὶς ψεύτικες βλεφαρίδες, ἀπὸ τὰ ψεύτικα δόντια τῆς πορσελάνης, ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ χρώματα ποὺ δίνουν μιὰ τεχνητὴ ψυχὴ στὴν ἀρτίστα. Κυττάχτε τὶς φυσιογνωμίες αὐτές: Ἄνω, ἀριστερά: ἕνα θαῦμα τοῦ μακιγιὰζ — ἡ ἰδανικὴ ἔκφρασις τῆς Μάρλεν Ντῆτριχ. Καὶ δεξιά: ὅπως εἶναι ὅταν βγαίνει ἀπὸ τὸ θέατρο. Εἰς τὸ μέσον ἀριστερά: Ἡ Σιμόνη Σιμὸν στὸ δρόμο, καὶ δεξιά: ἡ ἴδια στὴν ὀθόνη. Κάτω, ἀριστερά: Ἡ Πόλα Νέγκρι ποὺ ἡ ὠμορφιά της ἔκαμε νὰ χτυπήσουν πολλὲς ἀνδρικὲς καρδιές. Καὶ δεξιά.... ποιὸς ἀναγνωρίζει τὴν Πόλα Νέγκρι σ' αὐτὴν τὴν.... μέγαιρα :

ΤΟ ΝΕΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΗΣ ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΡΛΑΫΛ

ΕΙΜΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ

10ον

Ο ΤΟΝΥ ἐκέρδιζε 15 δολλάρια τὴν ἑβδομάδα. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην οἱ μισθοὶ ἀνέβαιναν : ἦταν κατὰ τὸν πόλεμον. Ἡ Νίνα ἔβαζε κατὰ μέρος τὸ μισὸ μισθό της, ἦταν ἀποφασισμένη νὰ ἐγγραφῇ τὸν ἄλλο μῆνα στὴν Σχολὴν Καλῶν Τεχνῶν, διερωτᾶτο, ὅμως, πῶς θὰ τὸ ἔπαιρνε τὸ πρᾶγμα ὁ Τόνυ.

Μιὰ μέρα ποὺ γύριζε ἀπὸ τὸ γραφεῖο, μόλις εἶχε βγάλει τὸ καπέλλο της, ὅταν ἀπότομα, χωρὶς καμμιὰ προειδοποίησι, τέσσαρες ἄνδρες ἐμπῆκαν στὸ δωμάτιο. Κατάπληκτη, ἡ Νίνα τοὺς ἐπλησίασε, ἕνα σκοτεινὸ δὲ προαίσθημα τὴν ἔκανε νὰ σκεφθῇ τὶς μορφὲς τῶν μυστικῶν ἀστυνόμων ποὺ ἔβλεπε στὶς κινηματογραφικὲς ταινίες. Οἱ ἄνδρες ἔκλεισαν τὴν πόρτα τοῦ δωματίου καὶ τὴν περιετριγύρισαν :

— Καθῆστε !

Ἡ Νίνα ἔπεσε σ' ἕνα κάθισμα.

— Ποῦ εἶναι τὰ λεφτά ;

Ἐκεῖνος ποὺ τὴν ἐρωτοῦσε—ἕνας χονδρὸς ἄνδρας μὲ παχὺ χεῖλος—εἶχε σπρώξει τὸ καπέλλο του πίσω καὶ τὴν ἐκύτταζε πρόστυχα.

— Ποιὰ λεφτά, εἶπεν ἡ Νίνα, σὰν νὰ ἔβλεπε ὄνειρο· ποιοὶ εἶσθε ;

— Καλά, βουλῶστε το ! Πιασθήκατε —πιασθήκατε καὶ οἱ δύο. Τὰ ὡμολόγησε ὅλα.

—Τί ὡμολόγησε ;

— Ἐμεῖς κάνουμε ἐρωτήσεις ! Ποῦ εἶναι τὰ λεφτά ; ἐπανέλαβε ὁ πιὸ λιγνός, μὲ φωνὴ φρικτὰ διαπεραστική.

— Δὲν ξέρω γιὰ τί πρᾶγμα μιλᾶτε.

— Ἄ ! ἄ ! δὲν ξέρετε ! εἶσθε νεόνυμφοι, ἔ; Αὐτὸ εἶναι ;

Αὐτὴ τὴ φορὰ μιλοῦσε ἕνας ἄνδρας μὲ λεπτὰ χείλη, μὲ στόμα ποὺ ἔμοιαζε σὰν οὐλή.

— Τρεῖς μῆνες.

— Πέστε μου — ἐκφραζόταν μὲ παγερὴ βαναυσότητα — φαντάζομαι πὼς δὲν θὰ σᾶς ἐπείραζε νὰ ἰδῆτε τὸν ἄνδρα σας κλεισμένο στὸ Σὶγκ-Σίγκ γιὰ δέκα χρόνια ; Ἔ ; Δὲν θὰ ἦταν πολὺ εὐχάριστο νὰ περάσετε τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος μὲ σύζυγο φυλακισμένο, ἔ;

Ἡ Νίνα ἀναπήδησε.

—Δὲν ξέρω γιὰ τί πρᾶγμα μοῦ μιλᾶτε, οὔτε ποιοὶ εἶσθε, ἂν δὲν φύγετε ὅμως ἀπὸ δῶ ἀμέσως, θὰ βάλω τὶς φωνὲς καὶ θὰ καλέσω τὴν ἀστυνομία.

Οἱ τέσσαρες ἄνδρες ἐκυττάχθηκαν.

— Ἐλᾶτε, ἠρεμία, μικροῦλα, ἡσυχᾶστε.

Ἡ Νίνα ξανακάθησε.

—Ὁ σύζυγός σας ἔκλεψε χθὲς 700 δολλάρια ἀπὸ τὸ ταμεῖο τοῦ γραφείου.

— Πῶς ξέρετε ὅτι εἶναι ὁ σύζυγός μου ;

— Οἱ δύο συνάδελφοί του ὑπηρετοῦν στὸ γραφεῖο τρία χρόνια, αὐτὸς μόνο τρεῖς μῆνες. Ἐπὶ πλέον, ἀπεκαλύφθη ὅτι τὰ πιστοποιητικά του εἶναι πλαστὰ καὶ ὅτι τὰ εἶχε φτιάσει μόνος του.

Ἡ Νίνα ἐπῆρε βαθειὰ ἀναπνοή.

— Ἀκοῦστε, μικροῦλα, δὲν θέλουμε νὰ σᾶς βάλουμε σὲ μπελάδες. Ἴσως νὰ ὑπήρξαμε λίγο ἀπότομοι, δὲν πρέπει, ὅμως, νὰ πάρετε τὸ πρᾶγμα στὰ σοβαρά. Μὲ κανένα τρόπο δὲν θὰ θέλαμε νὰ στείλουμε ἕνα τέτοιο παιδὶ στὴν φυλακή. Νὰ τοῦ χαλάσουμε ὅλη τὴ ζωή ; Ἄ ! ὄχι ! Ἐκεῖνο ποὺ θέλουμε, εἶναι νὰ ξαναβροῦμε τὰ λεφτά. Καταλαβαίνετε καλά ; Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ μᾶς πῆτε ποῦ ἔβαλε τὰ λεφτὰ ἢ τί τὰ ἔκανε καὶ ἡ ὑπόθεσις θὰ ξεχασθῇ. Ὅ,τι ξέρουμε, εἶναι ὅτι τὰ λεφτὰ δὲν εἶναι ἐδῶ.

Ἡ Νίνα ἄνοιξε τὰ μάτια της.

— Μὰ ναί, μικροῦλα μου, κάναμε ἔρευνα τὸ πρωΐ. ἔπρεπε !

— Ψάξατε στὸ δωμάτιο, χωρὶς τὴν ἄδειά μας ;

Ξαφνικὰ ὁ χονδρὸς ἀστυνομικὸς ἔσπρωξε τοὺς ἄλλους καὶ φώναξε :

— Ἄ ! ἐπὶ τέλους ἀρκετά ! Βαρέθηκα τὶς κουβέντες ! Ξέρουμε ποιὰ εἶσθε ! Ἐρωτήσαμε τὴν παληὰ νοικοκυρά σας καὶ μᾶς ἐπληροφόρησε. Τί εἶναι ὅλη αὐτὴ ἡ εἰρηνοφιλία κι' αὐτὲς οἱ ἱστορίες ἐλευθέρου ἔρωτος ; Εἶσθε μιὰ μπολσεβίκα, αὐτὸ εἶσθε, τὸ καταλάβατε ; Κι' ἂν δὲν μᾶς δώσετε τὰ λεφτὰ ἀμέσως, θὰ σᾶς βάλουμε καὶ τοὺς δυὸ στὴ φυλακή, καταλάβατε ; Στὴ φυλακή! Στὸ Σὶγκ-Σίγκ ! Ψωμὶ καὶ νερό !

— Μοῦ φαίνεται, εἶπε ἡ Νίνα ἁπλᾶ, ὅτι πλανᾶσθε ! Ἂν ὁ σύζυγός μου εἶχε πάρει τὰ λεφτά, εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ μοῦ τὸ ἔλεγε.

Ἐνῶ ἡ Νίνα ὡμιλοῦσε, ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς τέσσαρες ἄνδρες ἐβγῆκε. Ἡ Νίνα τὸν ἄκουσε ποὺ τηλεφώνησε. Ξαναγύρισε μετὰ δυὸ λεπτά, ἀκτινοβολοῦσα.

— Φίλοι μου, ὅλα ἐν τάξει. Τὰ ὡμολόγησε ὅλα. Ἐπειδὴ εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ κλέβει, ὁ ἀρχηγὸς εἶναι διατεθειμένος νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ φύγῃ. Μοῦ εἶπε νὰ πῶ στὴν γυναῖκα του ὅτι δὲν εἶχε νὰ φοβηθῇ τίποτε ἂν ἀποκαλύψῃ ποῦ εἶναι τὰ λεφτά.

Ἄρχισαν νὰ γελοῦν μὲ τὴν καρδιά τους.

— Νὰ λοιπόν, εἴμεθα πολὺ εὐχαριστημένοι ποὺ τελείωσε! Ἕνα ζευγάρι τόσο χαριτωμένο δὲν τὸ βρίσκει κανεὶς κάθε μέρα. Καλὰ ἔκανε κι' ὡμολόγησε. Καὶ σᾶς τώρα, κυρία Ράϊτ, δὲν θὰ σᾶς ἐνοχλήσουμε. Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ μᾶς πῆτε ποῦ εἶναι κρυμμένα τὰ λεφτά καὶ θὰ σᾶς ἀφήσουμε.

—Εἶσθε πολὺ εὐγενικοί, ἀλλὰ βλέπετε, ὁ Τόνυ δὲν μοῦ ἐμίλησε γιὰ κανένα χρηματικὸ ποσὸ καὶ δὲν κατορθώνω νὰ καταλάβω τί ἀποκάλυψι πρέπει νὰ κάνω.

Τότε ὁ ἀστυνομικὸς μὲ τὰ ἀδύνατα χείλη ὥρμησε ἐπάνω της κι' ἄρχισε νὰ τὴν κουνᾷ τόσο δυνατά, ὥστε τὰ δόντια της ἐτράνταξαν καὶ νόμισε ἀλήθεια ὅτι τὸ κεφάλι της θὰ ξεκολλοῦσε.

— Παληογυναῖκα, τιποτένια, θὰ μᾶς πῇς ποῦ εἶναι τὰ λεφτά !

Κλαίοντας,φωνάζοντας ἀμυνομένη, ἡ Νίνα, νόμιζε πὼς θὰ τρελλαθῇ.

—Φύγετε ! Ἔξω ! Ὅλοι νὰ φύγετε ! Βοήθεια ! Ἀστυνομία ! Βοήθεια !

Ὁ. ἕνας ἀπὸ τοὺς ἄνδρες τὴν ἐτράβηξε.

—Μαχόνεϋ, ἠλίθιε, θὰ τὴν ἀφήσῃς ἥσυχη ;

Τῆς ἔδωκε ἕνα ποτῆρι νερό.

— Κυρία, μᾶς συγχωρεῖτε, συγχωρεῖστε τὸν Μαχόνεϋ. Εἶναι κτῆνος. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἂν καλέσετε τὴν ἀστυνομία, θὰ σᾶς πάρουν τὸν Τόνυ σας καὶ θὰ τὸν ὑποβάλουν σὲ βασανιστήρια, ὡς ὅτου νὰ ὁμολογήσῃ ποῦ ἔκρυψε τὰ λεφτά. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι δὲν θέλουμε νὰ σᾶς κάνουμε κακό, ἀσκοῦμε ἁπλῶς τὸ ἐπάγγελμά μας, τὸ γραφεῖο μᾶς προσέλαβε ὡς μυστικοὺς γιὰ νὰ βροῦμε τὰ λεφτὰ καὶ προσπαθοῦμε νὰ τὰ βροῦμε... Ἐγὼ ἀρχίζω νὰ πιστεύω ἀληθινὰ ὅτι δὲν ξέρετε ποῦ εἶναι...

— Γιατὶ δὲν φέρνετε τὸν Τόνυ ; Εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν ἔκλεψε, θέλω ὅμως νὰ τὸν ἐρωτήσω ὡστόσο, ἂν ἔκλεψε, θὰ μοῦ τὸ πῇ.

— Ἄ ! αὐτὸ εἶναι μιὰ ἰδέα ! Μαχόνεϋ, πετάξου, λοιπόν, ὡς ἐκεῖ καὶ φέρε τὸ παιδί.

Δύο μυστικοὶ ἔφυγαν γιὰ νὰ βροῦν τὸν Τόνυ, ἐνῶ οἱ ἄλλοι δύο ἔμειναν. Ἀφῆκαν σιγὰ-σιγά νὰ πέσῃ ἡ μάσκα τοῦ μυστικοῦ καὶ ἄρχισαν νὰ τῆς μιλοῦν σὲ ἡμιφιλικὸ τόνο :

— Τί κρῖμα ! Μιὰ χαριτωμένη κοπελλοῦδα καθὼς σεῖς, ν' ἀνακατεύεσθε σ' αὐτὲς τὶς εἰρηνόφιλες ἀνοησίες ! Δὲν θὰ μπορούσατε νὰ τὰ παρατήσετε ὅλα αὐτά !

Ἔδειχναν τὰ βιβλία. Ἡ Νίνα, ξεχνῶντας τὸν Τόνυ καὶ τὴν σοβαρότητα τῆς στιγμῆς καὶ τὴν εἰκόνα τῆς φυλακῆς, ἄναψε ἀμέσως. Ὁ πόλεμος ἦταν ἔγκλημα κατὰ τοῦ πολιτισμοῦ. Ὁ πόλεμος ἔκρινε ποιὸ ἔθνος ἦταν τὸ δυνατώτερο, ὄχι ὅμως ποῦ βρισκόταν τὸ δίκαιο καὶ ἡ δικαιοσύνη. Τὸ πολεμικὸ ἔνστικτο μποροῦσε περίφημα νὰ ξεριζωθῇ ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίνη φύσι καὶ αὐτὸ ἔπρεπε νὰ ἐπιδιωχθῇ μὲ τὴν ἐκπαίδευσι. Μὲ τὸ πρόσχημα ὅτι ὁ ἰμπεριαλισμός, καμουφλαρισμένος σὲ πατριωτισμό, δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ χωρὶς πόλεμο, ὁ ἄνθρωπος θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι αἰωνίως λύκος γιὰ τὸν ἄνθρωπο ; Δὲν θέλουμε πόλεμο ! Θέλουμε τὴν εἰρήνη στὴ γῆ καὶ τὴν καλὴ θέλησι μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ! Μπορεῖ κανεὶς λαμπρά, χωρὶς νὰ καταφύγῃ στὸν φόνο, ν' ἀφιερώσῃ τὴν ζωή του στὴν χώρα του. Σκεφθῆτε τὴν Τζέϊν Ἄνταμς. Σκεφθῆτε τὸν Θωμᾶ Ἔδισον.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΤΣΕΧΟΣΛΟΒΑΚΙΑΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 3ης ΣΕΛΙΔΟΣ)

Καὶ τώρα ζήτω ἡ Τσάρντας.

Οἱ τσιγγᾶνοι χτυποῦν μὲ μανία τὰ βιολιά τους καὶ οἱ μελωδίες ἀκολουθοῦν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη γεμᾶτες φλόγα καὶ πάθος. Οἱ μπόττες τῶν νέων χτυποῦν τρελλὰ τὸ πάτωμα.

Ὁ χορὸς πιὰ δὲν θὰ πάψῃ ἕως τὸ πρωΐ.

Τσάρντας, Τσάρντας!

— Κύτταξε τὴν ξανθὴ αὐτὴ κοπέλλα, εἶνε ἡ Ἔλα, ἡ ἐξαδέλφη τῆς νύφης.

Ἄφησε τὸ χωριό της καὶ πῆγε στὴν πόλι γιὰ δουλειά, ὅπως καὶ τόσες ἄλλες χωριάτισσες. Δουλεύει στὸ Ζλίν. Ἄ, πρέπει νὰ τὸ γνωρίσετε τὸ Ζλίν, πρὶν ἀφήσετε τὴν Τσεχοσλοβακία : εἶνε μιὰ μικρὴ Ἀμερικὴ στὴν καρδιὰ τῆς Εὐρώπης.

ΤΟ ΖΛΙΝ : Η ΑΜΕΡΙΚΗ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ ΠΗΣ

Βρίσκομαι στὸ δωδέκατο πάτωμα ἑνὸς οὐρανοξύστη, στὴν καρδιὰ μιᾶς πολιτείας γεμάτης ἐργοστάσια καὶ κήπους ἀνθισμένους.

Εἶνε τὸ πιὸ βιομηχανικὸ κέντρο ὁλόκληρης τῆς Εὐρώπης.

Ὅλος ὁ κόσμος ποὺ συναντᾷ κανεὶς στὰ ρεστωράν, στοὺς κήπους, στοὺς κινηματογράφους εἶνε ἐργατικός. Θἄλεγε κανείς, μιὰν ὀργάνωσι τόσο κολοσσιαία ὅσο καὶ τοῦ Φόρντ στὴν Ἀμερική. Ἐδῶ ὅμως δὲν φτιάχνουν αὐτοκίνητα. Φτιάχνουν παπούτσια :

170.000 ζεύγη τὴν ἡμέρα ! Τὸ δέρμα 14.500 ζώων χρησιμοποιεῖται καθημερινὰ γιὰ τὴν βιομηχανία αὐτή.

Ξανάειδα τὴν Ἔλα. Δὲν φοροῦσε πιὰ τὸ ὡραῖο χωριάτικο φουστάνι της. Στὸ ὡραῖο περιβάλλον τοῦ Ζλὶν περιτριγυρισμένο μὲ βουνὰ μοῦ φάνηκε ἐκεῖνο τὸ πρωῒ τόσο μοντέρνα ὅσο καὶ μιὰ Παριζιάνα: περμανὰντ τῆς ὥρας, ταγιέρ, κάλτσες μεταξωτές.

— Ἡ ἑβδομὰς τῶν σαράντα ὡρῶν ἔχει ἐφαρμοσθῇ στὴ χώρα μας, ἐδῶ καὶ τρία χρόνια, μοῦ λέει. Ὅλο τὸ Ζλὶν εἶνε χτισμένο γιὰ νὰ ἐξυπηρετῇ τὶς ἀνάγκες τῶν κατοίκων. Οἱ οἰκογένειες ἔχουν τὰ σπιτάκια τους, οἱ ἐλεύθεροι κοιμοῦνται σὲ κοιτῶνες. Τὸ πρωῒ πρὶν πάω στὸ ἐργοστάσιο πηγαίνω στὸ στάδιο καὶ γυμνάζομαι. Μετὰ τὴν ἐργασία μου πηγαίνω στὴν πισίνα ἢ στὸν κινηματογράφο.

Εἶδα τὴν Ἔλα ἀργότερα ἐμπρὸς στὴ μηχανή της, ἀλλὰ δὲν μοῦ μίλησε. Ἦταν ὁλόκληρη δοσμένη στὸ ἔργο της. Ἡ ἐργασία ἐκεῖ γίνεται συνεχῶς. Σ' ἕνα ὡρισμένο χρονικὸ διάστημα ὁ ἐργάτης ἢ ἡ ἐργάτρια πρέπει νὰ τελειώσουν ὡρισμένη ἐργασία. Κάθε κίνησις εἶνε μετρημένη καὶ εἶνε ἀδύνατο νὰ ξεφύγῃ καμμιὰ ὁ ἐργάτης χωρὶς νὰ χαλάσῃ ἡ δουλειά. Κάθε ζεῦγος παπουτσιῶν γίνεται σὲ εἴκοσι λεπτά.

— Ὅλη αὐτὴ ἡ περίφημη ἐπιτυχία τοῦ Ζλὶν ὀφείλεται σ' ἕναν μικρὸ ὑποδηματοποιό, ὁ ὁποῖος τὸ 1894 εἶχε ἕνα μικρὸ ἐργοστάσιο. Σήμερα τὸ Ζλὶν ἔχει νοσοκομεῖα, μαιευτήρια, παιδικοὺς σταθμούς, οἰκοτροφεῖα. Ἡ Ἔλα ἀκολουθεῖ μαθήματα, τὰ ὁποῖα γίνονται γιὰ τὸ προσωπικό. Θέλει νὰ τελειοποιηθῇ στὰ ἐμπορικὰ γιὰ νὰ γίνῃ πωλήτρια.

ΜΑΚΑΒΡΙΟΣ ΕΥΘΥΜΙΑ

Ἡ Ἔρξίκα, ἕνας ἐργάτης ἀπὸ τὰ Καρπάθια καὶ ἡ Ἔλα, μοῦ διηγοῦνται πῶς γλεντοῦν. Δὲν χάνουν καμμιὰ ἑορτὴ ποὺ νὰ μὴν ἐπωφεληθοῦν τὰ Χριστούγεννα, τὸ Πάσχα, τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέα ἰδίως ποὺ προστατεύει ἐκεῖ τὶς λεύτερες, γίνονται ὁλόκληρες λαϊκὲς φέστες. Στὴν τελευταία αὐτὴ γιορτή, τὰ κορίτσια ποὺ θέλουν νὰ μάθουν ποιὰ θὰ παντρευτῇ ρίχνουν στὴν αὐλὴ ἐπάνω σ' ἕνα φτυάρι ψωμιὰ ζυμωμένα ἐπίτηδες σὲ σχῆμα ἀλόγου. Ἐκείνης τὸ ψωμὶ ποὺ θὰ ἐγγίσῃ πρῶτο ὁ σκύλος παντρεύεται.

Ἐπίσης στὶς 13 καὶ 14 Φεβρουαρίου οἱ χωρικοὶ πιστεύουν ὅτι μάγισσες μαζεύονται στὰ βουνὰ τῆς Μοραβίας.

Γι' αὐτὸ τὶς μέρες αὐτὲς οἱ χωρικὲς φοροῦν ἄσπρα καὶ δίνουν πρόσφορα, ἁγιάζουν τὰ ζῷα γιὰ νὰ μὴν ὑποπέσουν στὴν μαγεία.

— Ἐμεῖς στὴν καρπαθικὴ Ρωσσία ἔχομε περίεργα καὶ τρομακτικὰ ἔθιμα, λέει ὁ ἐργάτης. Στὶς κηδεῖες συνηθίζομε νὰ ξαγρυπνοῦμε πλάϊ στὸν νεκρό, ἀλλὰ ἐνῷ ἀλλοῦ οἱ νύχτες αὐτὲς εἶνε σιωπηλὲς καὶ σκυθρωπὲς σ' ἐμᾶς συμβαίνει τὸ ἀντίθετο.

Θυμᾶμαι ὅταν πέθανε ἡ γιαγιά μου, ὅλο σχεδὸν τὸ χωριὸ ἦρθε στὴν ξαγρυπνιά. Καὶ τί ἔκαναν νομίζετε ; Γαργαλοῦσαν τὰ πόδια τῆς νεκρῆς, τῆς τραβοῦσαν τὰ μαλλιὰ καὶ τὴν ρωτοῦσαν ἐὰν μάντευε ποιὸς ἦταν. Ὕστερα ἕνας ἐμιμεῖτο τὴν νεκρὴ καὶ οἱ ἄλλοι τὸν σήκωναν ἐπάνω σὲ μιὰ σκάλα καὶ διάβαζαν ψαλμωδίες ἀστεῖες καὶ ἔδεναν τὸ χέρι τῆς γιαγιᾶς μου μ' ἕνα σπάγγο καὶ τὸ κουνοῦσαν κρυφά, σὰν νὰ μᾶς χαιρετοῦσε.

Ἕνας ἄλλος εἶχε ντυθῆ σὰν παπᾶς μ' ἕνα κόκκινο σκοῦφο καὶ μ' ἕνα δεμένο παποῦτσι ἁγίαζε τὸν τόπο. Ὕστερα πηδοῦσαν κι' ἔτρεχαν καὶ ἔπαιζαν γύρω ἀπὸ τὴ γιαγιά μου.

Θυμᾶμαι πῶς μὲ εἶχαν τόσο τρομάξει ὅλα αὐτά, ποὺ ἔκλεινα τὰ μάτια μου. Ἀλλὰ δὲν μποροῦσα νὰ πῶ τίποτα, γιατὶ ἔτσι εἶνε οἱ συνήθειες τοῦ τόπου: Οἱ ἄνθρωποι, ποὺ κάνουν ὅλα αὐτά, ἕναν σκοπὸ ἔχουν, νὰ διασκεδάσουν τὴ θλιμμένη οἰκογένεια.

— Μακάβρια εὐθυμία, εἶπα.

— Ναί... μοῦ λέει, ἡ Ἐρξίκα, σὲ ἄλλα μάλιστα χωριὰ οἱ ξαγρύπνιες αὐτὲς παίρνουν ἐντελῶς τόνο ἐλευθεριότητος. Ἀλλὰ οἱ ἀρχαϊκὲς αὐτὲς παραδόσεις ὅλο καὶ σβύνουν σήμερα ποὺ οἱ νέοι μορφώνονται.

— Περίεργη ἀνάμιξι, εἶπα, τῆς κολοσσιαίας προόδου σας καὶ τῶν ἀγρίων αὐτῶν παραδόσεων!

— Εἶνε γιατὶ εἴμαστε σύγχρονα ρεαλισταὶ καὶ ποιηταὶ μαζί. Ξέρετε πὼς στὸ διεθνὲς ἐμπόριο πρὸ τῆς κρίσεως ἐρχόμαστε ἕβδομοι στὸν κόσμο, ἐνῷ ἀπὸ ἄποψι κατοχῆς γῆς εἴμαστε στὴν ἑξηκοστὴ ἑβδόμη σειρά ; Ἔχομε κάρβουνο καὶ σίδερο. Ἡ βιομηχανία ζαχχάρεως εἶνε μιὰ ἀπὸ τὶς πρῶτες στὸν κόσμο. Τὶς περισσότερες μηχανὲς ποὺ χρειαζόμεθα τὶς δημιουργοῦμε ἐμεῖς. Ἐπίσης ἡ βιομηχανία εἰδῶν πολυτελείας καὶ μπύρας εἶνε ἀναπτυγμένη ὅσο πουθενά. Ἡ Δημοκρατία μας ἂν καὶ νέα προχωρεῖ μὲ γιγαντιαῖα βήματα πρὸς τὴν πρόοδον.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ ἡ ποίησις δὲν ἄφησε τὸ λαό μας. Εἴδατε τὶς χωρικές μας ; Εἶνε ντυμένες σὰν πριγκήπισσες τοῦ παραμυθιοῦ. Κ' ὕστερα τὸ τραγοῦδι, ὢ τὸ τραγοῦδι...

— Ἡ χώρα σας ἔχει δυὸ πρόσωπα, τοὺς εἶπα : ἕνα στραμμένο πρὸς τὸ παρελθὸν καὶ ἕνα ἄλλο πρὸς τὸ μέλλον.

ΦΕΡΝΑΝΤ ΦΕΡΟΝ

ΦΑΙΝΟΜΕΝΙΚΑ ΚΟΥΤΕΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 4ης ΣΕΛΙΔΟΣ)

ΚΙΚΗ (μὲ ἀπόγνωσι). Τὸν ἀγαπῶ.

Κα ΧΡΙΣΤΙΝΑ. Μὰ ἂν δὲ σ' ἀγαπάει ἐκεῖνος; (Μὲ ἔμφασι). Γιὰ μένα, Κικὴ, δὲν εἶναι νούμερο. (Σὲ ξέρω ἀπὸ κοριτσάκι. (Ἡ Κικὴ σηκώνεται, ἀγκαλιάζει τὴν δασκάλισσά της. Μικρὴ σιωπή). Ξέρω τοὺς θησαυροὺς τῆς καρδιᾶς σου. Κι' αὐτὸς ποὺ σὲ κοροϊδεύει.

ΚΙΚΗ (ἀπομακρύνεται λίγο καὶ ἀκουμπάει στὰ κάγκελλα τῆς ταράτσας γιὰ νὰ μὴν πέσῃ). Μὰ κυρία Χριστίνα, ὁ νέος ποὺ ἀγάπησα δὲν εἶνε κακός.

Κα ΧΡΙΣΤΙΝΑ: Γιατί λοιπὸν σὲ περιγελᾷ σὰν τοὺς ἄλλους;

ΚΙΚΗ. Μὲ νομίζει κουτὴ σὰν τοὺς φίλους του. Ἀφοῦ κάνω τὸν καραγκιόζη γιὰ νὰ διασκεδάζω τοὺς ἄλλους, πῶς νὰ μὴ μὲ κοροϊδέψῃ καὶ κεῖνος; Μπορεῖ ἕνας ἐπιστήμων μὲ μέλλον ν' ἀγαπήσῃ ἕνα κορίτσι διανοητικὰ κατώτερο ἀπ' αὐτόν, νὰ δώσῃ τὴν καρδιά του σ' ἕνα νούμερο. Μὲ λυπᾶται. Κι' αὐτὸ εἶναι χειρότερο γιὰ μένα. (Μικρὴ σιωπή).

Κα ΧΡΙΣΤΙΝΑ. Κικὴ, ὑποσχέσου μου πὼς θὰ μ' ἀκούσῃς. Πρέπει ν' ἀντιδράσῃς, νὰ δείξῃς σὲ ὅλους πὼς δὲν εἶσαι νούμερο, πὼς εἶσαι σὰν ὅλα τὰ κορίτσια.

ΚΙΚΗ. Μὰ ἀφοῦ ἔχουν ὅλοι τὴν πεποίθησι πὼς εἶμαι κουτή!...

Κα ΧΡΙΣΤΙΝΑ. Θὰ τοὺς ἀποδείξῃς πὼς δὲν εἶσαι.

ΚΙΚΗ (τὰ μάτια της λάμπουν μιὰ στιγμὴ ἀπὸ μιὰ σπίθα χαρᾶς) : Θὰ μπορέσω;

Κα ΧΡΙΣΤΙΝΑ: Πρέπει νὰ μπορέσῃς. Πρὶν ὅμως ἀπ' ὅλα πρέπει νὰ φύγῃς ἀπ' τὸ σπίτι σου. Νἄρθῃς σὲ μένα νὰ μείνῃς λίγον καιρό, νὰ σὲ ξεχάσουν ὅλοι.

ΚΙΚΗ. Καὶ κεῖνος:

Κα ΧΡΙΣΤΙΝΑ: Καὶ κεῖνος. Καὶ ὅταν σὲ ξαναδῇ νὰ γνωρίσῃ μιὰν ἄλλη Κική, ὄμορφη, λουσαρισμένη—κοκέττα, ἔξυπνη. Μὲ τέτοια γελοία ἐμφάνισι δὲ μπορεῖς ν' ἀρέσῃς σὲ κανένα ἄνδρα.

ΚΙΚΗ: Θὰ μπορέσῃ νὰ γίνῃ ποτὲ αὐτό;

Κα ΧΡΙΣΤΙΝΑ: Γιατί ὄχι; Ὅλα γίνονται μὲ λίγη καλὴ θέλησι. Καὶ τώρα!! (Σηκώνεται, φεύγει καὶ σὲ λίγο ἔρχεται κρατῶντας χαρτὶ καὶ μελάνη. (Στὴν Κικὴ): Κάθησε καὶ γράψε ὅ,τι θὰ σοῦ ὑπαγορέψω. Νά, σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ τραπέζι. (Ἡ Κικὴ κάθεται καὶ γράφει, ἐνῷ ἡ Κα Χριστίνα ὑπαγορεύει).

«Ἀγαπημένε μου μπαμπᾶ,

Ἡ κυρία Χριστίνα μὲ βρῆκε πολὺ ἀδύνατη καὶ καταβεβλημένη. Μὲ παρακαλεῖ νὰ μείνω λίγο καιρὸ μαζί της. Θέλει νὰ σᾶς δῇ αὔριο, νὰ σᾶς μιλήσῃ γιὰ μένα. Θἄρθῃ σπίτι στὶς 10 ½ τὸ πρωΐ. Ἀπόψε θὰ μείνω στὸ Χαλάνδρι μαζί της.

Σᾶς φιλῶ τὸ χέρι
ΚΙΚΗ»

«Ἡ Κα Χριστίνα ἀφοῦ διάβασε τὸ γραμματάκι, τὸ ἔκλεισε σ' ἕνα φάκελλο. Στὴν Κική).

Κα ΧΡΙΣΤΙΝΑ. Τώρα γράψε τὴ διεύθυνσι τοῦ πατέρα σου. (Ἐνόσω γράφει ἡ Κικὴ κείνη κουδουνίζει. (Στὸ Γιῶργο ποὺ μπαίνει). Γιῶργο, πάρε αὐτὸ τὸ γράμμα καὶ πήγαινέ το στὴν Ἀθήνα σ' αὐτὴ τὴ διεύθυνσι. Λεφτὰ ἔχεις;

ΓΙΩΡΓΟΣ. Ναί, κυρία. Θἄχῃ ἀπάντησι;

Κα ΧΡΙΣΤΙΝΑ. Ὄχι, θὰ τὸ δώσῃς καὶ θὰ φύγῃς.

(Ὁ Γιῶργος φεύγει. Τρελλὴ ἀπὸ χαρὰ ἡ Κικὴ πέφτει στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Κας Χριστίνας. Ἡ φωνή της σπάζει ἀπὸ ἕνα λυγμὸ χαρᾶς).

ΚΙΚΗ (μὲ φωνὴ ποὺ τρέμει). Δὲ θἄμαι πιὰ νούμερο.

Κα ΧΡΙΣΤΙΝΑ: Θὰ γίνῃς μιὰ χαριτωμένη κοπέλλα ἂν ἀκούσῃς τὶς συμβουλές μου. Ἐγὼ θ' ἀντικαταστήσω τὴ μαννούλα σου, καὶ ἀλλοίμονο σὲ ὅποιο θελήσῃ νὰ πῇ τὴν κορούλα μου νούμερο.

Φιλιοῦνται ἐνῷ πέφτει ἡ αὐλαία.

ΝΤΑΙΖΗ

ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΟΛΕΣ ΩΜΟΡΦΕΣ

ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΧΕΙΛΗ ΣΑΣ

ΕΙΜΕΘΑ βέβαιοι ὅτι κανεὶς δὲν θὰ σᾶς κακολογήσῃ. Στὴν ἐποχή μας χείλη χωρὶς ρούζ εἶνε χείλη μελαγχολικά, χείλη πεθαμένα.

Ἡ σημερινὴ μόδα δὲν ἀναγνωρίζει ὡς ἀρκετὰ τὰ χρώματα, τὰ ὁποῖα ἡ φύσις χάρισε στὰ χείλη μας. Πρέπει νὰ τὰ μακιγιάρετε, ζωηρεύοντας αὐτὰ μὲ ἕνα ὡραῖο ρούζ.

Ἐὰν τὰ χείλη σας εἶνε κανονικά, ἀρκεῖ νὰ τὰ ζωηρέψετε μὲ τὸ ρούζ ποὺ διαλέξατε, ἀκριβῶς στὸ σχῆμα τους. Ἡ μόδα δὲν εὐνοεῖ πιὰ τὰ πολὺ μικρὰ στόματα. Γι' αὐτό, σπάνια θὰ ὑπάρξῃ ἀνάγκη νὰ μικρύνετε τὰ χείλη σας. Ἐὰν ὅμως μερικὲς ἀναγνώστριές μας θέλουν νὰ ἐπιτύχουν αὐτό, τότε πρέπει νὰ σκεπάσουν τὰ χείλη μὲ παχειὰ κρέμα, νὰ τὰ πουδράρουν καλὰ καὶ κατόπιν μὲ ἕνα κόκκινο μολύβι, ποὺ θὰ ἔχῃ τὸ ἴδιο χρῶμα μὲ τὸ ρούζ, νὰ δώσουν τὸ σχῆμα ποὺ τοὺς ἀρέσει στὰ χείλη. Ἔτσι εἶνε εὐκολώτερο ἔπειτα νὰ περάσουν τὸ ρούζ των. Τέτοια μολύβια θὰ βρῆτε σὲ ὅλα τὰ καταστήματα, ποὺ πωλοῦν καλλυντικὰ εἴδη.

Τὸ πολὺ μακρὺ στόμα δὲν εἶνε πάντοτε ὡραῖο. Γι' αὐτὸ νὰ ἀποφεύγετε νὰ βάφετε τὰ χείλη σας ὡς τὴν ἄκρη. Ἂν ὅμως τὸ στόμα σας εἶνε πολὺ μικρό, τότε πρέπει μὲ τέχνη νὰ τὸ μακρύνετε λίγο.

Τὸ ἐπάνω χεῖλος εἶνε πάντα ὡραῖο, ὅταν ἔχῃ σχῆμα καρδιᾶς. Ἀλλὰ φυσικά, ὅπως σὲ ὅλα τὰ πράγματα, **δὲν** πρέπει νὰ ὑπερβάλλετε.

Φαίνεται ὅτι εἶνε εὔκολο νὰ βάφετε τὰ χείλη σας καὶ ὅτι κάθε μιὰ ξέρει νὰ τὰ βάψῃ. Ἐν τούτοις πόσα κακοβαμμένα χείλη δὲν βλέπομε! Αὐτὸ συμβαίνει συχνά, γιατὶ δὲν ξέρομε νὰ διαλέξωμε τὸ ρούζ ποὺ ταιριάζει στὴ φύσι τῶν χειλέων μας. Ἐὰν εἶνε πολὺ σκληρὸ δὲν ἀλείφεται καλὰ καὶ σχηματίζει ἀντιαισθητικὲς γραμμές. Ἐὰν εἶνε πολὺ παχύ, μὲ δυσκολία σχηματίζομε τὴν γραμμὴ ποὺ ἐπιθυμοῦμε.

Πάντως τὸ ρούζ ποὺ μεταχειριζόμεθα δὲν πρέπει νὰ εἶνε στρογγυλὸ στὴν ἄκρη, γιατὶ τότε ἡ γραμμὴ τῶν χειλιῶν δὲν θὰ σχηματισθῇ κανονικά. Πολλὲς κυρίες προτιμοῦν τὸ ρούζ τῶν κουτιῶν, τὸ ὁποῖον ξαπλώνουν στὰ χείλη μὲ τὸ δάκτυλο. Δὲν εἶναι ὅμως πρακτικὸ καὶ κομψὸ νὰ τὸ μεταχειρίζωνται ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι γιατὶ φυσικὰ θὰ καθαρίσουν τὸ δάκτυλο στὸ μαντῆλι, πρᾶγμα ἀκαλαίσθητο.

Τὰ ὑγρὰ ρούζ τοποθετοῦνται μὲ εἰδικὸ πινέλλο. Τὰ ρούζ αὐτὰ ἔχουν τὸ πλεονέκτημα ὅτι ξεβάφουν καὶ δὲν ἀφίνουν ἴχνη στὰ μαντήλια καὶ τὶς πεσέτες, ἀλλὰ δὲν εἶνε κατάλληλα γιὰ ὅλα τὰ χείλη, γιατὶ γενικὰ ἔχουν ὡς βάσι τὸ ἀλκόλ, τὸ ὁποῖον πολλὰ χείλη τὰ ἐρεθίζει.

ΠΟΙΟ ΡΟΥΖ ΝΑ ΔΙΑΛΕΞΕΤΕ;

Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σᾶς ἀπασχολῇ ὑπερβολικὰ τὸ χρῶμα τοῦ κραγιόν σας. Πρέπει νὰ ἐναρμονίζεται ἀπολύτως μὲ τὸ ρούζ τῶν παρειῶν καὶ νὰ μὴ κτυπᾷ ἄσχημα μὲ τὸ χρῶμα τοῦ φορέματός σας.

Ἡ γκάμμα τῶν ρούζ εἶνε μεγάλη. Ἐν τούτοις μποροῦμε νὰ τὴν κατατάξωμε σὲ τέσσαρες κατηγορίες.

Τὰ ρούζ «κίτρινα», τὰ ὁποῖα ἐναρμονίζονται μὲ τὰ μανταρὶν κοσμητικά, συνιστῶνται γιὰ τὶς πολὺ ξανθές, μὲ χρυσὸ χρῶμα. Τὰ ρούζ «ρόζ» «σερίζ» ἐναρμονίζονται μὲ τὸ φυσικὸ μακιγιάζ, μὲ τὰ καστανὰ μαλλιὰ καὶ τὰ ζωηρὰ χρώματα. Τὰ ρούζ «φραμπουάζ», «βιολέ», ἐναρμονίζονται μὲ τὸ βαθὺ μακιγιάζ τὰ μαυρομαλλιὰ καὶ τὸ σταρᾶτο χρῶμα. Τέλος, τὰ ρούζ «μαρὸν» συνιστῶνται γιὰ ὅσες ζοῦν στὴν ἐξοχή, κοντὰ στὴ θάλασσα καὶ προτιμοῦν τὰ σπὸρ φορέματα.

Ἕνα ὅμως ρούζ δὲν ἐξυπηρετεῖ τὴν γυναῖκα ποὺ φροντίζει τὸν ἑαυτό της.

Τὸ ρούζ ποὺ μεταχειριζόμεθα τὴν ἡμέρα, φαίνεται ἄχαρο τὸ βράδυ, μὲ τὰ ἠλεκτρικὰ φῶτα. Πρέπει λοιπὸν νὰ διαλέγετε ἕνα ρούζ γιὰ τὸ φῶς τοῦ ἥλιου καὶ ἕνα ρούζ γιὰ τὸ ἠλεκτρικὸ φῶς. Ἔτσι θὰ εἶσθε βέβαιες γιὰ τὴν ἐκλογή σας. Πρέπει ἀκόμη νὰ προσέχετε ἐὰν τὸ ρούζ ποὺ μεταχειρίζεσθε ταιριάζει μὲ τὸ χρῶμα τοῦ καινούργιου φορέματος ποὺ παραγγείλατε.

Τὰ ρούζ διατηροῦνται πολὺ καιρό. Χωρὶς λοιπὸν κίνδυνο μπορεῖτε νὰ ἔχετε δύο ἢ καὶ περισσότερα. Ἡ δαπάνη θὰ εἶνε ἡ ἴδια, γιατὶ θὰ διατηρηθοῦν πολὺ περισσότερο καιρὸ καὶ ἔτσι θὰ εἶσθε βέβαιες ὅτι σὲ κάθε περίστασι θὰ ἔχετε τὸ ρούζ ποὺ ταιριάζει.

Ἐκεῖνο ποὺ χτυπᾷ πρῶτα στὸ πρόσωπο εἶνε τὸ στόμα. Προσπαθεῖστε λοιπὸν νὰ εἶνε ὅσο τὸ δυνατὸν ὡραιότερο καὶ καλοβαμμένο τὸ στόμα σας.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

1) Γιὰ νὰ ἔχῃ τὸ στόμα ἀκριβῶς τὸ μέγεθος ποὺ ἀπαιτοῦν οἱ κανόνες τῆς ὠμορφιᾶς, πρέπει ἡ γωνία τῶν χειλέων νὰ φθάνῃ μεταξὺ τοῦ τρίτου καὶ τετάρτου δοντιοῦ τῆς σιαγόνος, μετρῶντας ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ μέσον.

2) Γιὰ νὰ ἔχῃ τὸ στόμα ἀκριβῶς τὸ πάχος ποὺ ἀπαιτοῦν οἱ ἴδιοι κανόνες, πρέπει τὸ ἐπάνω χεῖλος καὶ τὸ κάτω νὰ φθάνουν ὡς τὸ σημεῖον ποὺ τὰ δόντια ἐξέρχονται ἀπὸ τὰ οὖλα.

3) Ἐὰν τὸ στόμα εἶνε μεγάλο καὶ τὰ χείλη παχειά, τὸ ρούζ δὲν πρέπει νὰ φθάνῃ ὡς τὴν φυσικὴν γραμμὴν τῶν χειλέων.

4) Ἐὰν τὸ στόμα εἶνε μικρὸ καὶ τὰ χείλη χονδρά, τὸ ρούζ πρέπει νὰ φθάνῃ ὡς τὶς γωνίες τοῦ στόματος.

5) Ἐὰν τὸ στόμα εἶνε κανονικὸ καὶ τὰ χείλη λεπτά, τὸ ρούζ πρέπει νὰ ξεπερνᾷ τὴν φυσικὴ γραμμή.

6) Ἐὰν τὸ στόμα εἶνε μεγάλο καὶ τὰ χείλη λεπτά, τὸ ρούζ δὲν πρέπει νὰ φθάνῃ ὡς τὶς γωνίες τοῦ στόματος.

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΠΟΙΟΣ ΣΑΣ ΤΑΙΡΙΑΖΕΙ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ

Ὑπάρχουν χίλιοι τρόποι νὰ πάρετε τὸ μπάνιο σας

Η ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ τοῦ σώματος, καθὼς εἶναι λιγώτερο ἐκτεθειμένη λιγώτερο στὶς κακοκαιρίες, ἀπαιτεῖ γιὰ νὰ διατηρῆται ὡραία, λιγώτερες περιποιήσεις παρὰ τὸ πρόσωπο. Ἡ καθαριότης εἶναι ἡ προφύλαξις γιὰ νὰ διατηρήσετε τὴν ὠμορφιὰ καὶ τὴν ὑγεία σας. Τὸ καλὸ σαπούνισμα, τὸ ξέπλυμα, ἡ φριξιόν, εἶναι ἀρκετά, ἀλλὰ ἀπαραίτητα.

Θὰ πιστεύατε ὅτι ἡ ἄδηλος ἀναπνοὴ ἐκχύνει περισσότερες βλαβερὲς οὐσίες ἀπὸ τὰ νεφρὰ καὶ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς πνεύμονας; Θὰ πιστεύατε ὅτι ὅταν ἡ ἐπιδερμίδα δὲν ἀναπνέει, ὁ θάνατος ἔρχεται πολὺ γρήγορα; Π. χ. οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν καὶ κατὰ τὰ τρία τέταρτα τῆς ἐπιδερμίδος των, ἢ ἔχουν πάθει εὐλογιά, πεθαίνουν μόνο καὶ μόνο γιατὶ δὲν γίνεται ἡ ἄδηλος ἀναπνοή.

Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ στρέψωμε τὴν προσοχή μας σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν καθαριότητα τοῦ σώματος. Βέβαια κάθε οἰκογένεια θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχῃ τὸ μπάνιο της, γιατὶ τὸ μπάνιο εἶναι ὁ πιὸ ἁπλὸς καὶ εὔκολος τρόπος νὰ καθαρίσῃ κανεὶς τὸ σῶμα του.

Τὸ μπάνιο μπορεῖ νὰ διαρκῇ πολλὴ ὥρα ἢ λίγη ὥρα. Ὅποια ὅμως καὶ ἂν εἶναι ἡ διάρκειά του, ὁ κυριώτερος κανὼν εἶναι ὅτι τὰ πόδια δὲν πρέπει νὰ μένουν πολὺ μέσα στὸ νερό. Αὐτὸ τὰ μαλακώνει καὶ τὰ κάνει εὐαίσθητα στοὺς πόνους... Ἐὰν σᾶς ἀρέσῃ νὰ μένετε πολλὴ ὥρα μέσα στὸ μπάνιο, τότε θὰ σαπουνισθῆτε τὴ στιγμὴ ποὺ πρόκειται νὰ βγῆτε.

Ἡ καλίτερη θερμοκρασία γιὰ μπάνιο εἶναι 37 βαθμῶν. Ἀλλὰ πολλὰ πρόσωπα αἰσθάνονται κρύο τὸ νερὸ στὴν θερμοκρασία αὐτή. Πρέπει λοιπὸν τὸ νερὸ νὰ εἶναι πιὸ ζεστό, ἀλλὰ νὰ προσέχουν νὰ μὴν εἶναι πάρα πολὺ ζεστό, γιατὶ αὐτὸ σὲ πολλὲς περιπτώσεις μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ σοβαρὲς ταραχές, ἴσως καὶ συμφόρησι.

Τὸ νερὸ πρέπει νὰ ἔχῃ τὴν θερμοκρασία τοῦ σώματος. Νὰ μένετε πολλὴ ὥρα μέσα σὲ πολὺ ζεστὸ νερὸ ἢ πολὺ κρύο, ἐκτὸς σὲ ἐξαιρετικὲς περιστάσεις, δὲν εἶναι φυσικό. Τὸ ζεστὸ νερὸ κουράζει τὸν ὀργανισμὸ καὶ τὸ κρύο νερό, ἂν δὲν ἀντιδράσετε, μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ κρυολογήματα. Ἡ θερμοκρασία τῶν 30 βαθμῶν, δηλαδὴ ἡ θερμοκρασία τοῦ σώματός μας, εἶναι ἡ καλλίτερη.

Ἀφοῦ μείνετε ἀρκετὰ μέσα στὸ νερό, κατόπιν βουρτσίζετε τὸ σῶμα σας μὲ σκληρὴ βούρτσα καὶ καλὸ σαποῦνι. Γιὰ νὰ ξεπλυθῆτε μπαίνετε κατόπιν γρήγορα γιὰ λίγα λεπτὰ μέσα σὲ κρύο νερό, ἀλλὰ καλλίτερα εἶναι νὰ ἔχετε ἕνα μεγάλο σφουγγάρι, τὸ ὁποῖον θὰ βουτᾶτε σὲ κρύο νερὸ καὶ μ' αὐτὸ θὰ ξεπλένετε τὴν σαπουνάδα. Θὰ τελειώσετε μὲ γρήγορο σκούπισμα καὶ μὲ φριξιὸν μὲ ἀλκοὸλ ἢ κολώνια.

Ἐὰν ἔχετε ξηρὸ δέρμα, πρὸ πάντων στὰ μεγάλα κρύα ἢ στὴν πολὺ ζέστη, πρέπει πρὶν ἀπὸ τὸ μπάνιο νὰ κάνετε λίγο μασσὰζ στὸ σῶμα μὲ λάδι ἢ λανολίνα. Δυὸ κουταλιὲς λάδι καὶ λίγη λανολίνα ἀρκοῦν.

Ἐὰν ἔχετε τὰ μέσα, μπορεῖτε νὰ κάνετε πιὸ εὐχάριστο τὸ νερὸ τοῦ μπάνιου, ἑτοιμάζοντας μπάνια μὲ πίτυρα, μὲ κόλλα, μὲ σόδα ἢ ἁπλῶς ἀρωματισμένα μπάνια μὲ ἁλάτι, τὰ ὁποῖα βρίσκετε σὲ ὅλα τὰ φαρμακεῖα.

Μπάνιο μὲ πίτυρα: Μέσα σὲ λεπτὸ σακκοῦλι βάζετε 5 λίτρες πίτυρα, τὰ ὁποῖα βράζετε καλὰ μέσα σὲ 3 λίτρες νερὸ καὶ τὰ πιέζετε γιὰ νὰ χύσουν ὅλη τὴν κόλλα τους. Τὸ νερὸ αὐτὸ τὸ ρίχνετε κατόπιν μέσα στὸ μπάνιο. Συνιστῶνται σὲ ὅσους ἔχουν ξηρὸ δέρμα.

Μπάνια μὲ σόδα: Ρίχνετε στὸ μπάνιο 100 γραμμάρια σόδα. Συνιστῶνται σὲ ὅσους ἔχουν λιπαρὸ δέρμα.

Μπάνια μὲ κόλλα: Ἀναλύετε τὴν κόλλα μέσα σὲ κρύο νερὸ καὶ κατόπιν ἀναμιγνύοντας καλὰ τὴν ρίχνετε σιγὰ - σιγὰ μέσα στὸ ζεστὸ νερό. Συνιστῶνται σὲ ὅσους ἔχουν λεπτὸ δέρμα καὶ παθαίνουν κοκκινίλες.

ΕΝΑ ΠΡΩΤΑΚΟΥΣΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

ΠΩΣ ΔΙΔΑΣΚΟΝΤΑΙ ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΕΣ ΤΗΝ ΓΟΗΤΕΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΟΜΨΟΤΗΤΑ

ΔΕΝ ΘΑ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΠΙΑ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΙΖΟΜΕ τὶς πληροφορίες γιὰ τὴν περίεργη σχολὴ γοητείας τῆς μὶς Οὐΐλσων μὲ τὰ 500.000 μέλη. Ἡ Ἀμερικὴ ὑπῆρξε πάντοτε γιὰ μᾶς ἡ χώρα τῶν ἀπροόπτων καὶ τῶν ἐκκεντρικοτήτων, στὴν περίπτωσι ὅμως αὐτὴν φαίνεται μᾶλλον νὰ κινῆται ἀπὸ πρακτικότητα. Ἡ γυναῖκα σὰν ἄτομο στὴν ἰδιωτική της ζωὴ καὶ σὰν φῦλο στὴν κοινωνική της δρᾶσι, ἔχει ἀνάγκη τῆς γοητείας γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ. Βεβαίως ἡ γοητεία αὐτὴ πρέπει νὰ βασίζεται στὴν φυσικότητα, ἀλλὰ τῆς χρειάζεται καὶ ἡ γνῶσις, ἡ καλλιέργεια, ἡ πεῖρα. Ἀλλὰ γιὰ νὰ δοῦμε ποιὸς εἶναι ὁ ἀπαραίτητος «δωδεκάλογος» τῆς μὶς Οὐΐλσων γιὰ νὰ δώσῃ δίπλωμα στὶς μαθήτριές της:

ΔΙΠΛΩΜΑ ΓΟΗΤΕΙΑΣ

Τριάντα δύο εἶναι οἱ ἐρωτήσεις, στὶς ὁποῖες οἱ μαθήτριες τῆς μὶς Οὐΐλσων πρέπει νὰ ἀπαντήσουν πρὶν φοιτήσουν στὴν σχολὴ καὶ ὅταν δίνουν στὸ τέλος ἐξετάσεις: Ἔχετε τὴν δύναμι μὲ τὴν γοητεία σας νὰ δημιουργήσετε μιὰ δική σας ἀτμόσφαιρα μὲ ὁποιεσδήποτε συνθῆκες; (3 βαθμούς). Εἶσθε εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν κοινωνική σας ζωή; (3 βαθμούς). Ξέρετε νὰ συμφιλιώνεσθε μὲ τοὺς ἀνθρώπους; (4 βαθμούς). Οἱ γυναῖκες σᾶς ἀγαποῦν ὅσο θὰ θέλατε; (3 βαθμούς). Οἱ ἄνδρες; (3 βαθμούς). Σᾶς προσκαλοῦν σὲ μικρὲς συγκεντρώσεις μὲ λίγα πρόσωπα ἢ μόνο σὲ γιορτὲς μὲ κόσμο; (4 βαθμούς). Μπορεῖτε νὰ μιλήσετε μ' ἕναν ξένο ἐπὶ μιὰ ὥρα, χωρὶς νὰ μιλήσετε γιὰ τὸν ἑαυτό σας; (5 βαθμούς).

Ἡ μὶς Οὐΐλσων.

Μπορεῖτε νὰ συγκρατήσετε τὴν φιλία ἑνὸς ἀνδρός; (3 βαθμούς). Εἶστε σὲ θέσι νὰ ἀκούετε κομπλιμέντα χωρὶς νὰ κοκκινίζετε ἢ νὰ τὸ παίρνετε ἐπάνω σας; (3 βαθμούς). Ἡ φωνή σας εἶναι ποτισμένη μὲ γοητεία; (8 βαθμούς).

Οἱ τρόποι σας στὴ δουλειὰ εἶναι ἴδιοι ὅπως καὶ ὅταν εἶσθε μὲ φίλους; (3 βαθμούς).

Ξέρετε νὰ γίνετε ἀξιοπρόσεκτη ὅταν μπῆτε σὲ μιὰ αἴθουσα; (8 βαθμούς). Ὅταν σᾶς πέσῃ κάτι, ἀφίνετε νὰ σᾶς τὸ σηκώσῃ ὁ ἄνδρας; (4 βαθμούς).

Ξέρετε νὰ ξυπνᾶτε τὸν ἀνδρικὸ ἱπποτισμό; (4 βαθμούς).

Ἐὰν εἶσθε ὑπάλληλος ἑνὸς καταστήματος, ποὺ ἀπολύει ὑπαλλήλους χάριν οἰκονομιῶν, θὰ εἶσθε ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ κρατοῦν ἐξ αἰτίας τῆς γοητείας των; (5 βαθμούς).

Ξέρετε νὰ συζητῆτε ἐμπορικὲς ὑποθέσεις μὲ εὐχάριστο καὶ γοητευτικὸ τόνο; (3 βαθμούς).

Μπορεῖτε νὰ συζητῆτε μ' ἕνα ἐπίσημο πρόσωπο, χωρὶς νὰ χάνετε τὰ λόγια σας καὶ νὰ δείχνετε τὴν στενοχώρια σας; (3 βαθμούς).

Ξέρετε νὰ ἀναδείχνετε τὶς χάρες σας καὶ νὰ ἀποκρύπτετε τὰ ἐλαττώματά σας; (4 βαθμούς).

ΟΛΗ ΤΗΝ ΓΟΗΤΕΙΑ ΜΕ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Μέσα στὰ ἀπειράριθμα γράμματα ποὺ λαβαίνει καθημερινὰ ἡ μὶς Οὐΐλσων, ὑπάρχουν δείγματα ἀνθρώπινα ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος. Νὰ π. χ. μιὰ νοσοκόμος ἀπὸ τὴν Κίνα, ἡ ὁποία τῆς ἀποστέλλει 12 δολλάρια καὶ 50 γιὰ νὰ τῆς δώσῃ ὅσο τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα ὅλα τὰ μαθήματα τῆς γοητείας μὲ ἀλληλογραφία. Προσθέτει ὅτι ἔχει τύψεις νὰ ξοδεύῃ τόσα χρήματα ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ θρέψουν ἐπὶ καιρὸ τὰ μικρὰ Κινεζόπουλα, ποὺ ἔχει ἀναλάβει, ἀλλά, προσθέτει, πρέπει μέσον τῶν μαθημάτων αὐτῶν νὰ συγκινήσω τὸν διοικητή, ὁ ὁποῖος θὰ περάσῃ τὶς ἡμέρες αὐτὲς γιὰ περιοδεία, καὶ νὰ τοῦ ἀποσπάσω τὸ ποσὸν ποὺ χρειάζομαι, γιὰ νὰ σπιτώσω τὰ παιδιά μου.

Ἡ Μὶς Οὐΐλσων συγκινημένη τῆς ἔστειλε ὁδηγίες καὶ μαζὶ καὶ τὰ χρήματα. Ὁ διοικητὴς ἐκάμφθη καὶ τὰ δυστυχισμένα Κινεζόπουλα ἔχουν σήμερα ἕνα οἴκημα.

Συγκινητικὰ εἶναι ἰδιαιτέρως τὰ γράμματα τῶν γυναικῶν, ποὺ δὲν εἶναι πιὰ οὔτε νέες, οὔτε ὡραῖες καὶ ποὺ ὡστόσο χάρις στὰ κοὺρ γοητείας, κρατοῦν τὴν δουλειά τους καὶ πετυχαίνουν στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς.

ΣΧΟΛΗ ΚΟΜΨΟΤΗΤΟΣ

Ἦταν φυσικό, ἡ μεγάλη ἐπιτυχία τῆς σχολῆς γοητείας νὰ ἐνθαρρύνῃ τὴν ἵδρυσι καὶ ἄλλων παραπλήσιων σχολῶν. Ἔτσι ἄνοιξε τελευταίως μιὰ διεθνὴς Σχολὴ Κομψότητος: «Σκοὺλ φὸρ σμάρτνες» τῆς μὶς Ἄρτσερ. Ἡ μὶς Ἄρτσερ ἡ ἴδια εἶναι θελκτικώτατη. Ἕνας θαυμαστής της τὴν περιγράφει: Ξανθὴ σὰν τὸ μεστό, δυναμικὸ στάχυ! Εἶναι μιὰ γυναῖκα μὲ ἐξαιρετικὴ δυναμικότητα καὶ μὲ ἐξυπνάδα ἐξαιρετική, ποὺ διατήρησε ὅλο τὸ χιοῦμορ της, παρ' ὅλο ποὺ πῆρε ἐντελῶς στὰ σοβαρὰ τὸ ἔργο της.

Ἐνῷ ἡ μὶς Οὐΐλσων διακηρύττει πὼς μὲ τὴν προσωπικὴ γοητεία κερδίζεις παντοῦ, ἡ μὶς Ἄρτσερ ἔχει ἄλλη ἀντίληψι. Διακηρύττει πὼς μιὰ γυναῖκα μπορεῖ νὰ εἶναι ὁσονδήποτε γοητευτικὴ ἀλλὰ ὅταν δὲν εἶναι κομψή, εἶναι χαμένος ἄνθρωπος. Ἡ κομψότης κατ' αὐτὴν εἶναι τὸ κλειδὶ γιὰ τὴν εὐτυχία καὶ τὴν ἐπιτυχία σὲ μιὰ καρριέρα.

Ἡ μὶς Ἄρτσερ μελέτησε ἐπὶ χρόνια τὸ ντύσιμο τῶν γυναικῶν καὶ βρῆκε πὼς οἱ περισσότερες γυναῖκες ἀγνοοῦν τὴν κομψότητα καὶ τὸν τρόπο τῆς ἀποκτήσεώς της.

Ἡ μὶς Ἄρτσερ δίνει ἕνα μάθημα «σίκ». Ἡ γριὰ τῆς πρώτης σειρᾶς τί νὰ ἐλπίζῃ ἄραγε ποὺ παρακολουθεῖ μὲ τόση προσοχὴ τὸ μάθημα;

ΣΤΕΙΛΤΕ ΜΟΥ ΛΙΓΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ

Νὰ τί ζητεῖ ἡ μὶς Ἄρτσερ. Πρὶν ἀπ' ὅλα ἀπόλυτη εἰλικρίνεια. Ζητεῖ ἀπὸ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 21 ΣΕΛΙΔΑ)

ΜΙΑ ΕΡΕΥΝΑ ΠΟΥ ΑΠΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΠΡΟΣ ΤΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΜΑΣ

ΣΥΖΗΤΗΣΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΓΑΜΟ

Ὁ ἄνδρας πρέπει νὰ ἔχῃ τὴν ἴδια ἡλικία μὲ τὴν γυναῖκα ἢ δεκαπέντε χρόνια περισσότερα;

ΠΕΡΙΜΕΝΟΜΕ ΤΙΣ ΚΡΙΣΕΙΣ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΩΝ

Εἶσθε ὑπὲρ τῆς διαφορᾶς τῆς ἡλικίας μεταξὺ τῶν συζύγων; ναὶ ἢ ὄχι; Καὶ στὴν μία ὅπως καὶ στὴν ἄλλη περίπτωσι, ὑπάρχουν μεγάλες χαρές. Ἐσεῖς τί προτιμᾶτε, νέα γυναῖκα καὶ ὥριμον ἄνδρα; Νέους καὶ τοὺς δυὸ ἢ νὰ ἔχουν ἀπὸ καμμιὰ σαρανταριὰ χρόνια ὁ καθείς;

ΥΠΑΡΧΕΙ ἄνδρας ἢ γυναῖκα ποὺ νὰ ἀκούῃ συζήτησι γιὰ τὸ γάμο καὶ νὰ μένῃ ἀδιάφορος; Ὁ γάμος εἶνε τὸ πρῶτο μεγάλο ἐρωτηματικὸ ποὺ παρουσιάζεται ἐξιδανικευμένο καὶ χρυσοπλούμιστο ἐμπρὸς στὰ μάτια τῶν νέων καὶ τῶν δύο φύλων. Ὁ γάμος ἀπασχολεῖ τοὺς ὥριμους καὶ τοὺς γέρους, ὁ γάμος στρέφει ὁλόκληρη μιὰ ζωὴ πρὸς τὴν εὐτυχία ἢ τὴν καταστροφή, πρὸς τὴν γαλήνη ἢ τὴν αἰώνια ἀνησυχία.

Γιὰ τὶς γυναῖκες ἰδιαίτερα εἶνε μιὰ ἀποκάλυψις. Ἀφίνουν μιὰ ζωὴ λίγο ἕως πολὺ παιδικὴ καὶ περιωρισμένη, ἀφίνουν ἕνα γνωστό τους πιὰ περιβάλλον, στὸ ὁποῖο αὐτὲς δὲν παίζουν τὸν κύριο ρόλο καὶ πηγαίνουν πρὸς κάτι νέο, κάτι ποὺ τὶς καλεῖ νὰ συμμεριστοῦν τὶς χαρὲς καὶ τὶς εὐθύνες μιᾶς ζωῆς ποὺ συνεχίζει τὴν διαιώνισι τῶν ἀνθρώπων. Ὑπάρχουν γυναῖκες ποὺ μόλις περάσουν τὸ κατῶφλι τοῦ εἰκοστοῦ τους χρόνου δὲν σκέπτονται ἄλλο ἀπὸ τὸν γάμο. Μὰ ἀκόμη καὶ οἱ ἄλλες ποὺ ζοῦν μιὰ ζωὴ πλούσια καὶ γεμάτη ποικιλίες καὶ οἱ γυναῖκες τῆς σκέψης καὶ τῆς δράσης, στὰ μύχια ὄνειρά τους τὸν γάμο σκέπτονται. Τὸ πρόβλημα δὲν εἶνε μικρό, οὔτε ἁπλό. Ἀντίθετα, συνδεδεμένο μὲ τὸ οἰκονομικὸ πρόβλημα, περικλείει μέσα του μαζὶ μὲ ὅλες τὶς συναισθηματικὲς συγκρούσεις καὶ χαρές, ὅλες τὶς κρίσεις καὶ τὶς ἀγωνίες τοῦ ἀγῶνα γιὰ τὴν ζωὴ καὶ τὴν οἰκονομικὴ ἀποκατάστασι.

ΟΤΑΝ ΕΙΝΑΙ ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΣ....

Ξέρει νὰ πῇ μὲ τόση τρυφερότητα τὸ «σ' ἀγαπῶ!». Κι' ἐκείνη κουβαριάζεται στὴν ἀγκαλιά του σὰν μικρὸ πραματάκι, εὐτυχισμένη γιὰ τὸν δυνατὸ προστάτη της.

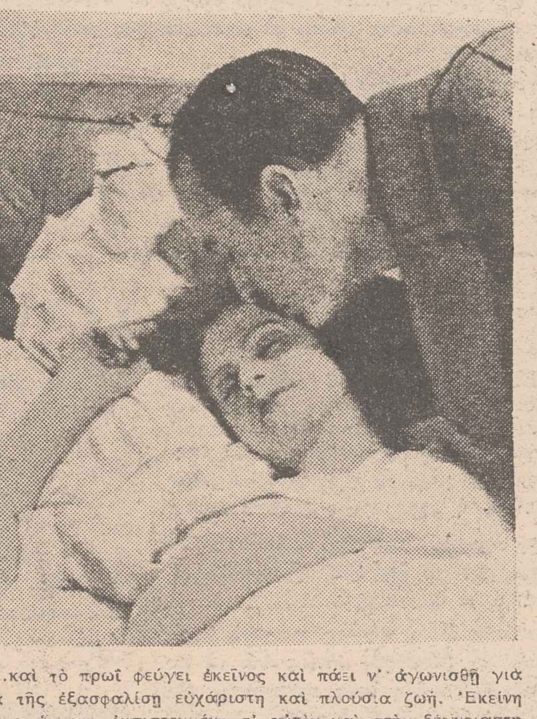

....καὶ τὸ πρωῒ φεύγει ἐκεῖνος καὶ πάει ν' ἀγωνισθῇ γιὰ νὰ τῆς ἐξασφαλίσῃ εὐχάριστη καὶ πλούσια ζωή. Ἐκείνη μένει ἥσυχη, ἐμπιστευμένη σ' αὐτὸν καὶ στὴν ξέγνοιαστη ζωὴ ποὺ τῆς δίνει.

Μέσα στὰ τρὰμ, τὰ τραῖνα, τὰ ὀχήματα, μέσα στὰ σαλόνια, στὶς δεξιώσεις, στὶς συντροφιές, ἐκεῖ ποὺ πλέκουν καὶ συνομιλοῦν οἱ μαμάδες, κ' ἐκεῖ ποὺ δουλεύουν ἢ περπατοῦν οἱ νέες, τὸ ζήτημα τοῦ γάμου δὲν περνᾷ μέρα ποὺ νὰ μὴ θιχθῇ, νὰ μὴν ἀναλυθῇ, νὰ μὴ τοποθετηθῇ αἰσθηματικά, οἰκονομικά, φιλοσοφικά.

«Ἡ δὶς Χ... παντρεύτηκε τὸν κύριο Ξ!... Δὲν ξέρετε τί εὐτυχισμένη ποὺ εἶνε! Τὸ σπίτι της εἶνε παράδεισος. Δὲν λείπει καὶ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα. Αὐτὸς νὰ τὴν νοιαστῇ γιὰ ὅλα, νὰ τὴν πάῃ ἐδῶ, νὰ τὴν πάῃ ἐκεῖ. Δὲν λείπουν ἀπὸ πουθενά. Καὶ πῶς τὴν περιποιεῖται!»

Συνήθως, εἶνε γεγονός, στὰ μάτια τοῦ κόσμου ὁ τύπος τοῦ συζύγου ποὺ συνδυάζει τὴν οἰκονομικὴ ἀνεξαρτησία καὶ τὸν καλὸ χαρακτῆρα, εἶνε ὁ ἰδανικώτερος.

Ὁ ἄνδρας ποὺ μπορεῖ ν' ἀνοίξῃ ἕνα σπίτι καὶ νὰ τὸ κρατήσῃ σὲ ἀνθηρὴ οἰκονομικὴ κατάστασι, ὁ ἄνδρας ποὺ μπορεῖ νὰ ἐμφανίζῃ στὸν κόσμο τὴν γυναῖκα του καὶ νὰ δημιουργήσῃ ἄνετη ζωὴ στὰ παιδιά του, ἐνῷ συγχρόνως θὰ εἶνε σταθερός, εὐγενικὸς καὶ εὐχάριστος, ὁ ἄνδρας αὐτὸς δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἀρέσῃ στὰ 90 % τῶν γυναικῶν. Μὰ αὐτὸ τὸ 90% πρέπει νὰ τὸ ἐξηγήσωμε, τόσο γιὰ τὸ μέγεθός του, ὅσο καὶ γιὰ τὸ 10% ποὺ τοῦ λείπει γιὰ νὰ ὁλοκληρωθῇ. Τὸ πλῆθος τῶν γυναικῶν τῆς Ἑλλάδος στὸν γάμο βλέπουν ὄχι τὴν συνέχισι μιᾶς ἀρχισμένης ζωῆς, ἀλλὰ τὰ πρῶτα βήματα πρὸς αὐτήν. Κι' ἐνῷ ὁ συναισθηματικός τους κόσμος κινεῖ τὴν φαντασία τους πρὸς τὸν ἔρωτα, γιὰ τὸν ἔρωτα ἡ πρακτικότητα, ἡ κούρασι ἀπὸ τὶς συνθῆκες τῆς ἐργασίας, ἡ ἔλλειψι δουλειᾶς, ἡ μετρημένη ζωὴ ποὺ τοὺς δίνει ὁ πατέρας ἢ ὁ ἀδελφός, φορμάρουν μέσα τους ἕναν ἄλλο ἰδανικὸ τύπο συζύγου: ἐκεῖνον ποὺ θὰ τοὺς δώσῃ τὴν ξέγνοιαστη ζωή, τὴν συνοδευμένη μὲ τρυφερότητα. Ἡ ἡλικία παίζει ρόλο γιὰ τὴν καρδιά τους, ἀλλὰ ξεχνιέται ἐμπρὸς στὴν ρεαλιστικὴ ἀντιμετώπισι τῆς ζωῆς. Ἡ κοινὴ γνώμη κατηγορεῖ γιὰ «ρωμαντικὲς» καὶ «ὀνειροπαρμένες» τὶς κοπέλλες ποὺ θυσιάζουν μιὰ τέτοια τύχη γιὰ ἕνα ἄγουρο νεαρό: «Ἂς φάῃ νειᾶτα» λένε. Οἱ νέοι πραγματικὰ δὲν ἔχουν δημιουργήσει ἀκόμη οὔτε καριέρα, οὔτε σταθερὸ χαρακτῆρα. Δὲν μποροῦν ν' ἀνοίξουν καὶ νὰ διατηρήσουν σπίτι, νὰ θρέψουν παιδιὰ ἄνετα καὶ χωρὶς στενοχώριες. Αὐτοὶ μπορεῖ νὰ παρασύρουν πρὸς τὸ πάθος, τὶς δυνατὲς καὶ ἔντονες συγκινήσεις, τὰ ὄνειρα γιὰ τὸ μέλλον, τὴν ρωμαντικὴ ποίησι τῆς ζωῆς ποὺ μεθᾷ ὅταν τὸ ζεῦγος ἀποσύρεται ἀπὸ τὴν κοινωνικὴ πραγματικότητα καὶ ἀπογοητεύει ὅταν μοιραῖα τὸ ζεῦγος ἔρχεται σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸν ἀγῶνα καὶ τὰ οἰκονομικὰ προβλήματα τῆς ζωῆς. Δυὸ νέοι βλέπουν τὴν ζωὴ μὲ τὰ μάτια τοῦ ὀνείρου. Ἀγκαλιασμένοι καὶ πλημμυρισμένοι ἀπὸ τὴν ἐσωτερική τους θέρμη καὶ διάθεσι σκέπτονται πὼς ἴσως στὸ μέλλον νὰ εἶνε δυνατὸν νὰ ἔχουν κι' αὐτοὶ ἕνα σπιτάκι, λίγα ἔπιπλα, τὰ μέσα νὰ βγοῦν στὸν κόσμο ἢ νὰ ταξιδέψουν. Τὸ ὄνειρο ὅμως δὲν εἶνε φτιαγμένο γιὰ νὰ ἀντέχῃ στὶς δοκιμασίες τῆς ζωῆς ποὺ εἶνε ἀγώνας σκληρὸς ἐπικρατήσεως τοῦ ἰσχυροῦ. Γι' αὐτὸ ἔρχεται συχνὰ ἡ ἀπογοήτευσι, γι' αὐτὸ ἡ πρακτικότητα κατακτᾷ τὰ 90 % τῶν γυναικῶν.

Ὁ ὥριμος ἄνδρας ἀφοσιώνεται στὴ νέα ποὺ θὰ ἀγαπήσῃ καὶ θὰ πάρῃ γυναῖκα του. Τὴν προσέχει διαφορετικά, εἶνε μαζί της ἕνας τρυφερὸς προστάτης, ἕνας σταθερὸς σύντροφος καὶ θαυμαστής της συγχρόνως. Ὁ νέος θαυμάζει τὴν γυναῖκα ποὺ ἀγαπᾷ τόσο ὅσο καὶ τὸν ἑαυτό του καὶ στὴν δύναμι δὲν βάζει τρυφερότητα. Ὁ ὥριμος σὲ κάθε πρᾶξι του βάζει τρυφερότητα καὶ στοργή. Στὶς λεπτομέρειες τῆς καθημερινῆς ζωῆς ἔχει τὸ βέτο. Αὐτὸς φροντίζει γιὰ ὅ,τι δύσκολο ὑπάρχει κι' εἶναι σὲ θέσι νὰ ἀντεπεξέλθῃ στὶς πρακτικὲς δυσκολίες χωρὶς νὰ στερῇ τὸ σπίτι του, χωρὶς νὰ στενοχωρῇ κανένα. Μὲ τὴν πεῖρα του ὁδηγεῖ τὸ καράβι τῆς οἰκογενείας μακρυὰ ἀπὸ ὑφάλους, ἀργὰ καὶ σταθερά.

ΟΤΑΝ ΕΧΟΥΝ ΙΔΙΑ ΗΛΙΚΙΑ.....

Ἀνταλλάσσουν ὅρκους καὶ μὲ μιὰ χαρὰ ἔντονη δὲν παύουν νὰ λένε «σ' ἀγαπῶ». Τὰ μαλλιά τους τὰ παίρνει ὁ ἄνεμος καὶ ὁ ἥλιος κάνει νὰ λάμπουν τὰ μάτια τους. Ζοῦν ἕνα ὄνειρο...

Κάνουν ὄμορφα σχέδια γιὰ τὸ μέλλον: «Ὅταν θὰ γίνωμε πλούσιοι, θὰ ἔχωμε κι' ἐμεῖς μιὰ τραπεζαρία περίφημη καὶ τί γεύματα θὰ δίνωμε! Φτάνει νὰ ἀγαπιώμαστε ἔτσι ἕως τότε!»

Ὁ ρυθμὸς βέβαια αὐτὸς δὲν ἔχει τὴν μέθη τοῦ ἰλίγγου, ἀλλὰ οὔτε καὶ τοὺς κινδύνους του. Ὁ νέος θέλει ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο, καὶ ὅπου βγῇ. Ἐὰν ἡ πεῖρα τοῦ μάθῃ ἄλλα ἀπ' αὐτὰ ποὺ πρωτοεῖπε στὴν σύντροφό του, δὲν θὰ διστάσῃ νὰ ἀναθεωρήσῃ τὶς ἀποφάσεις του, ὅση πίκρα κι' ἂν φέρουν, ὅση καταστροφὴ κι' ἂν προκαλέσουν. Ὁ ἄνδρας ὁ ὥριμος σκέπτεται πρὶν μιλήσῃ καὶ πρὶν ἐπιχειρήσῃ. Γι' αὐτὸ οἱ ἀποφάσεις του ἐκτελοῦνται, γι' αὐτὸ ξέρει σταθερὰ τί θέλει καὶ τί ἀγαπᾷ.

Σήμερα, ὡς τόσο, ὑπάρχει ἕνα 10 % γυναικῶν ποὺ εἶνε ὑπὲρ τῶν νέων συζύγων μὲ πλήρη συνείδησι τῶν κινδύνων ποὺ διατρέχουν. Οἱ γυναῖκες αὐτὲς ἔχουν πεποίθησι στὸν ἑαυτό τους, στὴν ἐργασία τους, στὸν χαρακτῆρα τους καὶ δὲν ζητοῦν στὸν νέο σύζυγό τους τὸν προστάτη, τὸν θετικὸ σύντροφο καὶ σύμβουλο, ἀλλὰ τὸν παρτενὲρ τοῦ ἔρωτος, τὸν συναγωνιστή, τὸν φίλο ποὺ μαζί του χέρι—χέρι θ' ἀνεβοῦν, θὰ κοπιάσουν, θὰ κλάψουν, θὰ χαροῦν, θὰ παλαίψουν.

Δ. Σ.

ΕΝ ΑΡΧΗ ΗΝ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΓΚΟΥΣΤΑΦΣΕΝ...

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΑΝΔΡΕΣ ΤΗΣ ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΡΑΜΠΟ ΣΤΙΛΛΕΡ - ΤΖΙΛΜΠΕΡΤ - ΣΤΟΚΟΦΣΚΥ

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ ΠΟΥ ΜΟΙΑΖΕΙ ΜΕ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

ΕΙΣ ΤΑ 1925 ὁ Σουηδὸς σκηνοθέτης Μωρὶς Στίλλερ φεύγει γιὰ τὴν Ἀμερική, ὅπου πρόκειται νὰ ἐργασθῇ γιὰ λογαριασμὸ μιᾶς μεγάλης φίρμας τοῦ Χόλλυγουντ. Ἔχει μαζί του μιὰ νεαρὴ συμπατριώτισσά του, ποὺ λέγεται ἀκόμα Μαργαρίτα-Λουΐζα Γκούσταφσεν. Τὸ ψευδώνυμό της δὲν ἔχει ἐμφανισθῆ ἀκόμη. Ὁ Στίλλερ κατορθώνει νὰ τὴν κάμῃ νὰ προσληφθῇ ἀπ' τὴν Ἑταιρεία.

Στὰ 1938 ὁ ἀρχιμουσικὸς Στοκόφσκυ ξαναβρίσκει «ἐν πάσῃ μυστικότητι» εἰς τὸ Ραβέλλο, κοντὰ στὴ Νεάπολι, ἕνα μυστηριῶδες πρόσωπο ποὺ ἔχει τὸ ὄνομα Μαργαρίτα-Λουΐζα Γκούσταφσεν, ποὺ εἶνε ὁ ἀγαπημένος ἐραστής της καὶ ποὺ τῆς προτείνει νὰ γίνῃ γυναῖκα του: εἶνε ἡ νεαρὴ Σουηδή, ποὺ δεκατρία χρόνια πρὶν ὁ Μωρὶς Στίλλερ ἔφερνε ἀπ' τὴν Εὐρώπη στὴν Ἀμερική—εἶνε ἡ πιὸ ἔνδοξη ἠθοποιὸς τοῦ κόσμου.

Ὁ Μωρὶς Στίλλερ καὶ ὁ Στοκόφσκυ, δεκατρία χρόνια μακρυὰ ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλον, μοιάζουν: ἀπὸ φυσικὴ πρώτα ἄποψι, μὲ τὰ ἄσπρα τους μαλλιά, τὴν ἡλικία τους, τὴν εὐγένεια τῆς ἐκφράσεως καὶ τῶν κινήσεων. Ἠθικῆς ὕστερα, στὴν περίεργη ἀνάμιξι νεανικῆς φλόγας καὶ πατρικῆς τρυφερότητας, στὴν μεγαλοφυΐα τους σὰν καλλιτέχνες.

Ὁ Μωρὶς Στίλλερ πέθανε στὰ 1927, λίγο ὕστερ' ἀπ' τὴν ἐγκατάστασί του στὸ Χόλλυγουντ' ὁ Λέοπολντ Στοκόφσκυ δὲν ἔκαμε τὴν ἐμφάνισί του στὴν πρωτεύουσα τοῦ κινηματογράφου, παρὰ στὰ 1937. Μεταξὺ 1927 καὶ 1937 ἡ Μαργαρίτα-Λουΐζα Γκούσταφσεν δὲν ὑπάρχει πιά: στὴ θέσι της βρίσκεται ἡ Γκρέτα Γκάρμπο, τὸ πιὸ θαυμαστὸ ἀπ' τὰ δημιουργήματα τῆς ὀθόνης, ἡ πιὸ ἀγαπημένη γυναῖκα τοῦ κόσμου, ποὺ ἡ τραγῳδία της ἦταν ὅτι δὲν τόλμησε ποτὲ ν' ἀγαπήσῃ ἔξω ἀπ' τὸ πανί.

Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο αὐτὴ θὰ πεθάνῃ μπροστὰ στὸ δήμαρχο τῆς Ταορμίνα, ποὺ θὰ ἑνώσῃ τὸν Λέοπολντ Στοκόφσκυ μὲ τὴν Μαργαρίτα-Λουΐζα Γκούσταφσεν;

◆

Ἡ ἱστορία της εἶνε πολὺ ἁπλῆ. Πρὶν ἀπ' τὰ 1924, στὴ Στοκχόλμη, τὸ τρίτο παιδὶ μιᾶς φτωχῆς φαμίλιας ἐργάζεται στὰ μεγάλα καταστήματα Μπέργκστρομ καὶ παρουσιάστηκε γιὰ πρώτη φορὰ στὸ κοινὸ μέσα σ' ἕνα εἰκονογραφημένο κατάλογο. Ἡ εἰκόνα της δείχνει τὸ ἀξέχαστο βλέμμα τῆς μέλλουσας Γκρέτα Γκάρμπο. Ἕνας ἀδελφὸς καὶ μιὰ ἀδελφὴ (αὐτὴ θὰ πεθάνῃ σὲ λίγον καιρό), ποὺ ὀνειροπολοῦν θέατρο καὶ σινεμά, τὴν πείθουν νὰ προσπαθήσῃ κι' αὐτή. Ἡ Μαργαρίτα-Λουΐζα παίζει σ' ἕνα διαφημιστικὸ φίλμ, παρακολουθεῖ μαθήματα στὸ Κονσερβατουάρ, ὅπου καὶ κάνει μιὰ μέρα τὴ γνωριμία τοῦ Μωρὶς Στίλλερ, τοῦ πιὸ σπουδαίου ἀπ' τοὺς Σουηδοὺς σκηνοθέτες τοῦ καιροῦ. Ὁ Στίλλερ τῆς δίνει ἀμέσως ἕνα μικρὸ ρόλο στὸ φίλμ «Ὁ θρῦλος τοῦ Κώστα Μπέρλινγκ».

Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ νέα δὲν εἶνε ἠθοποιός: δὲν παίζει τὸν ρόλο της, τὸν ζῇ. Δὲν ὀνειρεύεται ἐπιτυχίες καὶ πλούτη, ἀλλὰ ἕνα ἄνδρα ποὺ νὰ τὴν ἀγαπήσῃ καὶ νὰ τὴν μάθῃ νὰ διώχνῃ τὸ φόβο της μπροστὰ στὴ ζωή. Ρωμαντική; Καθόλου: ἁπλῶς δειλή. Περίμενε νἄρθουν νὰ τὴν πάρουν. Κι' ὁ ἄνδρας ἦρθε, ὁ Μωρὶς Στίλλερ, ὁ τύπος ποὺ ὠνειρευόταν ν' ἀγαπήσῃ: ἔξυπνος κι' ἐπιτήδειος. Ἂν θέλῃ ἡ μικρὴ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ παντοῦ, στὸ Βερολῖνο, στὴν Κωνσταντινούπολι, στὸ Χόλλυγουντ, δὲν θὰ τὸ κάμῃ ἀπὸ ἀγάπη στὴ δόξα, ἀλλὰ ἀπὸ ἀγάπη σ' αὐτόν.

Ὁ Μωρὶς Στίλλερ εἶνε ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀνεκάλυψε τὴν Γκάρμπο' ὁ Πάμπστ, ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Δρόμου χωρὶς χαρά», ὅπου ἡ Γκάρμπο θὰ παίξῃ γιὰ πρώτη φορὰ πρῶτο ρόλο, εἶν' ἐκεῖνος ποὺ εἶπε γι' αὐτήν: «Πρόσωπα σὰν αὐτὸ δὲν τὰ βλέπουμε παρὰ μιὰ φορὰ στὰ ἑκατὸ χρόνια». Ὁ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 23ην ΣΕΛΙΔΑ)

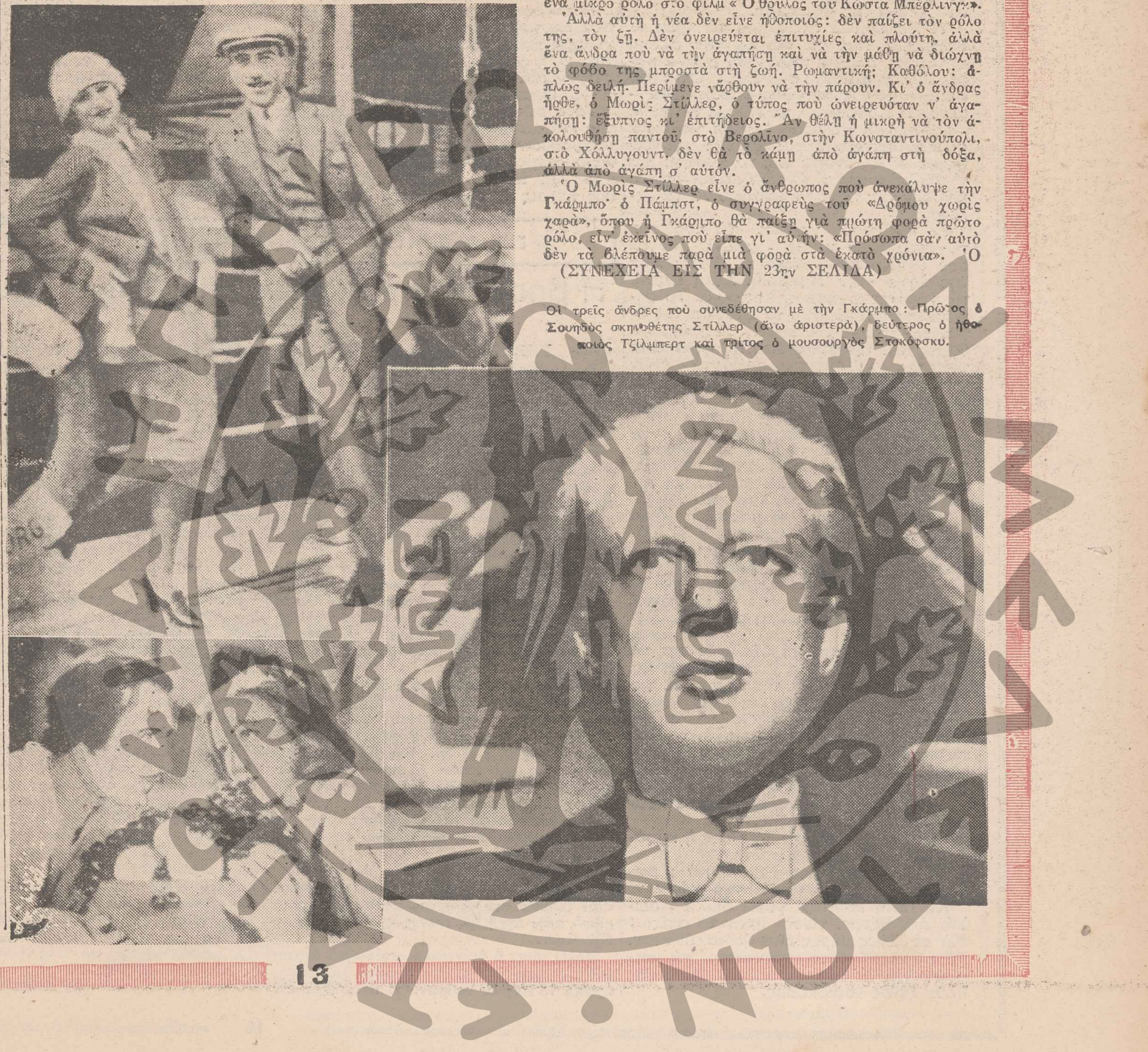

Οἱ τρεῖς ἄνδρες ποὺ συνεδέθησαν μὲ τὴν Γκάρμπο: Πρῶτος ὁ Σουηδὸς σκηνοθέτης Στίλλερ (ἄνω ἀριστερά), δεύτερος ὁ ἠθοποιὸς Τζίλμπερτ καὶ τρίτος ὁ μουσουργὸς Στοκόφσκυ.

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΟΥΤΕ ΤΑ ΠΑΙΔΑΚΙΑ

ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ Ι. ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

ΗΤΑΝ μέσα στὴ λάβα τοῦ μεσημεριοῦ ποὺ βούϊζε ὅλο τὸ χωριὸ πὼς ἡ γρηὰ Κατερινιὼ τρελλάθηκε.

Γιὰ γνωστικὴ ποτὲ δὲ λογιζόταν, τὴν εἶχαν πάντα ὅμως γι' ἀκίνδυνη. Ὅπου περνοῦσε, κουρελοῦ, τρεμάμενη, ἀπάνω στὸ μακρύ της τὸ ραβδί, τυφλὴ σχεδόν, οἱ ἄντρες τῆς φώναζαν :

—Οὖστ, τράβα ψωριάρα !

Οἱ γυναῖκες κουνοῦσαν τὸ κεφάλι μὲ συμπόνια, μὰ λίγες τῆς ἔδιναν κανένα ξεροκόμματο. Καὶ τὰ παιδιὰ μαζεύονταν γύρω της μὲ γέλοια καὶ μὲ φωνές, καὶ μιμοῦνταν σὰν τὶς μαϊμοῦδες τὸ συρτό της βῆμα καὶ τὶς ἀκανόνιστες κινήσεις τῶν μακρυῶν κι' ἄσαρκων χεριῶν της.

Αὐτὴ ὅμως διάβαινε, μὲ τὰ μισόκλειστά της μάτια, ἀργὰ - ἀργά, δίχως νὰ γυρίζη μήτε δεξιά, μήτε ἀριστερά. Τραβοῦσε ὁλόϊσια. Τὰ χείλη της σούφρωναν μ' ἕνα πικρὸ μὰ ἀγαθὸ χαμόγελο καὶ μουρμούριζε :

—Γιατὶ νάσαστε κακοί ;

Καὶ μερικὰ παιδάκια ποὺ τύχαινε ν' ἀκούσουν τὰ ψιθυριστὰ λόγια, σταματοῦσαν τὰ πειράγματά τους, κύτταζαν γύρω σὰν ἔνοχα, καὶ τὴν ἄφιναν νὰ περάση.

Ὄχι, δὲν εἶχαν κακία μέσα τους τὰ παιδιά. Ὄχι ! Ἔτσι ἀπὸ συνήθεια τὴν κορόϊδευαν. Κι' ἡ Κατερινιώ, ἐνῷ τὰ σιγομάλλωνε, τὰ χάϊδευε μὲ τὴ μισότυφλη ματιά της καὶ τραβοῦσε τὸ δρόμο της. Κάθε μέρα τὸν ἴδιο δρόμο. Ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη τοῦ χωριοῦ, στὴν ἄλλη.

Οἱ γέροι τὴ θυμοῦνται τὴν Κατερινιὼ νέα. Ἦταν ἕνα ἄσχημο κορίτσι, ψηλό, ξεραγκιανό, ποὺ περπατοῦσε μὲ μεγάλα βήματα σὰν ἄντρας, κι' ἔρριχνε γύρω του βιαστικὲς ματιές, γεμάτες δειλὴ καλωσύνη. Εἶχε ζητήσει ποτὲ τὸν ἔρωτα ; Κανεὶς δὲ μποροῦσε νὰ τὸ πῆ. Κι' ἂν τὸν ποθοῦσε μέσα ἡ ψυχή της, δὲν τὄδειχνε, ἢ ἀπὸ ντροπὴ ἢ ἐπειδὴ δὲν κατώρθωνε νὰ ἐκφράση ἡ χοντροπελεκημένη της μορφὴ τὸν πόθο τῆς ἀγάπης.

Δούλευε ἀπὸ μικρὴ σὰ δέκα. Εἶχε χάσει τὴ μητέρα της μωρό, κι' ὁ πατέρας της εἶχε ξαναπαντρευτῆ. Μὰ πέθανε σὲ λίγο κι' αὐτός, καὶ τὴν ἄφησε στὰ χέρια τῆς μητρυιᾶς.

Ἡ Κατερινιὼ ἀνάστησε τὰ τρία ἀδελφάκια της, τὰ παιδιὰ τῆς ἄλλης μητέρας. Ἐκεῖνα ντύνονταν ροῦχα καθαρά, πήγαιναν σχολεῖο, ἔτρωγαν φροῦτα κι' ἔπιναν γάλα φρεσκοαρμεγμένο. Ἡ Κατερινιώ, γυρνοῦσε χειμῶνα-καλοκαῖρι μὲ μιὰ χοντρὴ γαλάζια ρόμπα, ἔτρωγε ξεροκόμματα καὶ δὲν ἤξερε οὔτε τὄνομά της νὰ γράψη. Μὰ τ' ἀδέλφια της τ' ἀγαποῦσε φανατικά, καὶ δὲν τῆς πήγαινε στὸ νοῦ νὰ τὰ ζηλέψη.

Σὲ κάμποσα χρόνια, τὰ κορίτσια παντρεύτηκαν μικρὰ - μικρά, καὶ τὰ δυὸ στὴν πρωτεύουσα, κι' ὁ ἀδελφός της πῆγε στὴν Ἀμερική. Αὐτὴ ἔμεινε νὰ γεροντοκομήση τὴ μητρυιά. Τὸ σοκάκι ἀντιβούϊζε ἀπὸ τὸ κλάμμα της ὅταν τὴν ἔπιανε τὴν κυρὰ - Διαμάντω ὁ θυμὸς καὶ τὴν χτυποῦσε. Κι' ἦταν τότε τριάντα, κι' ἔπειτα σαράντα ἐτῶν γυναῖκα ἡ Κατερινιώ. Ἀπὸ τότε ἔβγαλε τὄνομα πὼς εἶναι μισότρελλη.

Ὅταν τὴν ἔβλεπαν ψηλή, χεροδύναμη τόσο ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τὴν λυώση μὲ τὸ ἕνα της χέρι τὴ μητρυιά, κι' ὅμως νὰ κουλουριάζεται στὸ κατῶφλι καὶ νὰ κλαίη σὰ μικρὸ παιδί, ὅλοι τὴν κορόϊδευαν, μὰ δὲν τὴ λυπῶνταν.

Ἔπειτα, ἦλθαν κάμποσα χρόνια καλλίτερα γιὰ τὴν Κατερινιώ. Καλλίτερα δηλαδή, ὁ λόγος τὸ λέει. Δὲν ἔτρωγε ξύλο. Ἡ κυρὰ - Διαμάντω εἶχε πέσει κατάκοιτη, παράλυτη, κι' ἔτσι τὸ μόνο κακὸ ποὺ μποροῦσε νὰ τῆς κάνη, ἦταν νὰ τὴν φαρμακώνη μὲ τὴν γλῶσσα.

Ὅταν ἔρχονταν οἱ ἀδελφές της νὰ ἰδοῦν τὴ μάννα τους, πάντα βιαστικές, αὐτὴ πρόφθαινε καὶ τὴν περνοῦσε γενεὲς δεκατέσσερες.

Ἡ Κατερινιὼ τὴν κύτταζε τότε μὲ μάτια πελώρια, πλημμυρισμένα ἀπὸ παραπονιάρικη ἔκπληξι, μ' ἕνα χαμόγελο βασανισμένο. Σὰν ἔφευγαν οἱ κόρες της, ἀγκομαχοῦσε ἡ ἄρρωστη κι' ἀφινόταν, ἀδύνατο κουρέλι στὰ στιβαρὰ χέρια τῆς προγονῆς.

Ἐπὶ τέλους, κάποτες πέθανε ἡ κυρὰ-Διαμάντω, ἐνενῆντα χρονῶν.

—Σ' ἄφησε τίποτα ἡ μητρυιά ; ρωτοῦσαν τότε ὅλοι τὴν Κατερινιώ.

Κι' αὐτὴ κύτταζε γύρω δειλὰ - δειλά. Δὲν ἤξερε, τίνος ἦταν τὸ σπίτι ; Μὰ σὲ λίγες μέρες ὅλα ξεδιαλύθηκαν. Τὰ ἔπιπλα ἔγιναν ἀνάρπαστα, τὰ μοιράστηκαν οἱ δυὸ κόρες, καὶ στὸ σπίτι ἦλθε ξένος νοικοκύρης.

—Κ' ἐσύ, εἶπαν οἱ δύο ἀδελφὲς τῆς Κατερινιῶς, ἀρκετὰ χρόνια ἔζησες χαραμοφάϊσσα. Κάνε νὰ μπῆς δούλα πουθενά.

Κι' ἡ Κατερινιὼ μπῆκε δούλα στὸ σπίτι τοῦ γείτονα. Δέκα χρόνια δούλεψε ἐκεῖ μέσα, μὰ θέλεις ἐπειδὴ εἶχαν τὸ παράδειγμα τῆς κυρὰ - Διαμάντως, θέλεις ἐπειδὴ ἄρχιζε νὰ μὴ καλοβλέπη, καὶ νὰ κάνη ζημιές, καὶ τὰ καινούργια της τ' ἀφεντικὰ τὴν κακομεταχειρίστηκαν ἄγρια. Μιὰ μέρα ποὺ τοὺς ἔκανε κάποια ζημιά, τὴν πέταξαν στὸ δρόμο.

Αὐτὴ ἦταν ἡ ζωὴ τῆς Κατερινιῶς ὥς τὰ ἑξῆντα. Κι' ἀπὸ τότε, κανεὶς δὲ θὰ μποροῦσε νὰ πῆ πῶς ζοῦσε. Κοιμόταν σὲ μιὰ ἔρημη καλύβα, κι' ἔτρωγε ὅ,τι ξεροκόμματα τῆς πετοῦσαν. Κανεὶς ὅμως δὲν εἶχε ἀκούσει μιὰ λέξι βαρυὰ ἀπὸ τὸ στόμα της. Ποτὲ δὲ θυμῶνταν, κι' ὅσοι τὴν πείραζαν ἀκαρδα, νάχουν ἀντικρύσει στὴ ματιά της ἄλλη ἔκφρασι, παρὰ μιὰ βασανισμένη, δειλὴ καλωσύνη.

Τώρα μάλιστα τελευταῖα, κάνα - δυὸ χρόνια, τὸ ζαρωμένο της πρόσωπο ἀχνοφωτιζόταν ἀπὸ μιὰ ἐσωτερικὴ εὐτυχία. Κι' ὅταν ἔλεγε σ' ἐκείνους ποὺ τὴν πείραζαν :

—Γιατὶ εἴσαστε κακοί ;

Τὰ σβυσμένα της μάτια κύτταζαν μὲ κάποια παράξενη τρυφερότητα πέρα, πρὸς τὴν ἄκρη τοῦ χωριοῦ.

Ἐκεῖ πήγαινε κάθε μέρα ἡ Κατερινιώ. Δυὸ - τρία χαμόσπιτα σκαρφάλωναν στὴν πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ. Φτωχά, σὰν ἔρημα. Ὅταν ἔφθανε στὸ τελευταῖο ἀπὸ αὐτά, ἡ γρηά, σταματοῦσε, ἀκουμποῦσε τὴ γυρτή της πλάτη σὲ μιὰ ἐλιά, ἀντικρὺ ἀπὸ τὸ σπίτι, καὶ κάρφωνε τὴν πόρτα μὲ λαχτάρα, σὰν τὰ ζῶα ποὺ συγκεντρώνουν ὅλης τῆς ψυχῆς τους τὴν ἱκεσία στὴ βουβὴ ματιά.

Σὲ λίγο, ἄνοιγε ἡ πόρτα. Ἕνα ἀγοράκι ὡς πέντε - ἕξη χρονῶν, ἔτρεχε ἀπάνω της καὶ τὴν ἀγκάλιαζε μὲ χαρούμενα ξεφωνητά. Τότε καθόταν αὐτὴ στὴν κουφάλα τῆς γέρικης ἐλιᾶς, τὄπαιρνε στὰ γόνατά της, καὶ τοὔλεγε ψιθυριστὰ στὸ αὐτί :

—Ὀρφανοῦλι μου, μ' ἀγαπᾶς ;

Περνοῦσε τὰ χεράκια του τὸ μικρὸ στὸ στεγνὸ λαιμὸ τῆς γρηούλας, δίχως νὰ σκεφθῆ νὰ συχαθῆ τὰ κουρέλια της, κι' ἡ φωνούλα του ἀκουγόταν κρυσταλλένια.

—Σ' ἀγαπάω, τόσοοο !...

Τότε αὐτὴ τὄσφιγγε στὴν ἀγκαλιά της καὶ καθόταν κάμποσην ὥρα, σιγοτραγουδῶντας σὰ μοιρολόϊ καὶ σὰν νανούρισμα, λόγια μονότονα ποὺ ὁ μικρὸς δὲν τὰ καταλάβαινε. Μόνο μερικὲς λέξεις κατώρθωνε νὰ ξεδιαλύνη.

— Χαρὰ τῆς ζωῆς μου... Ψυχούλα μου.... βέβαια μ' ἀγαπᾶς... εἶσαι μικρό... γι' αὐτό, γι' αὐτό. Μόνο τὰ παιδάκια εἶναι καλά, μόνο τὰ παιδάκια...

Κάποτε κουραζόταν ὁ Θοδωράκης νὰ δέχεται τὰ χάδια. Τότε τραβοῦσε τὴν Κατερινιὼ ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ τριγύριζαν τὰ μονοπάτια. Ὅσο καὶ νάμενε ἔξω, κανεὶς δὲν τὸ μάλλωνε τὸ παιδί, γιατὶ ἦταν ὀρφανὸ ἀπὸ μητέρα, κι' ὁ πατέρας του δούλευε ὅλη τὴν ἡμέρα. Δὲν τοῦ κακοφαινόταν μάλιστα ἡ φιλία αὐτὴ τοῦ μικροῦ μὲ τὴ γρηούλα, γιατὶ τὄξερε πὼς εἶναι ἀκίνδυνη, κι' ὅτι πρόσεχε τὸ παιδὶ σὰν τὰ μάτια της.

Πῶς εἶχε ἀρχίσει αὐτὴ ἡ φιλία ; Νά, ἔτσι ἁπλᾶ. Μιὰ μέρα περνοῦσε ἡ Κατερινιὼ ἀπὸ ἐκεῖ, κι' ὁ Θοδωράκης ἔπινε νερὸ στὴ βρύση, ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι του. Διψοῦσε κι' αὐτή. Τὸ μωρὸ παραμέρισε νὰ τὴν ἀφήση νὰ πιῆ. Μόλις στεκόταν τότε στὰ ποδαράκια του. Αὐτὴ τοῦ χάϊδεψε τὰ μαλλιά, καὶ τὸ παιδὶ δὲν ἔφυγε. Τὴν ἄλλη μέρα ξαναπέρασε ἀπὸ ἐκεῖ ἡ Κατερινιώ, κι' εἶδε πάλι τὸ μικρό. Ἀπὸ τότε δὲν ἔλειψε μέρα. Χειμῶνα μὲ τὰ χιόνια, καλοκαῖρι μὲ τὸν ἥλιο ποὺ πύρωνε τὸ χῶμα, ἐρχόταν πάντα καὶ καθόταν ὧρες μὲ τὸ Θοδωράκη.

Κι' ἔλεγαν οἱ χωριάτες ποὺ τύχαινε νὰ τὴν ἰδοῦν μὲ τὸ παιδὶ στὴν ἀγκαλιά της :

—Πῶς δὲν τὴ συχαίνεται ; Περίεργη γυναῖκα ! Καὶ τὶ καταλαβαίνει ποὺ τὸ νταντεύει ὅλη μέρα ; Οὔτε ἕνα ξεροκόμματο δὲν τῆς δίνει ὁ πατέρας του.

Κι' ἄλλες ἐξηγοῦσαν, πιὸ πονόψυχα :

—Ἔ, ἡ καψερή ! Ἀγάπη ζητοῦσε ἡ ψυχή της. Ἀπὸ μικρή, ὅλο μὲ τὸ ἄγριο τὴν ἔχει ὁ κόσμος. Τώρα ποὺ τὴν ἀγαπάει ὁ Θοδωράκης, τῆς φαίνεται πὼς τῆς χάρισαν βασίλειο.

Καὶ γελοῦσαν καὶ τῆς φώναζαν :

—Ἔ, Κατερινιώ ! Τ' ἀγαπᾶς τὸ μικρό ; Κύττα μὴν τὸ κολλήσης ψώρα !

Γύριζε αὐτὴ ἀπάνω τους τὰ μάτια της ποὔβλεπε θαμπά, καὶ μουρμούριζε μ' ἕνα γλυκόπικρο χαμόγελο :

—Γιατὶ νάσαστε κακές ; Μόνο τὰ παιδάκια εἶναι καλά. Μόνο τὰ παιδάκια.

Ἔτσι καὶ σήμερα τράβηξε κατὰ τὸ βουνό. Ἦταν στὰ μέσα τοῦ Αὐγούστου. Ἔβραζε ἡ πέτρα, κι' ἡ γῆ ἔσκαζε ξερή. Τὰ γυμνὰ πόδια τῆς γρηᾶς τσουρουφλίζονταν καθὼς περπατοῦσε, καὶ τὸ στεγνό της τὸ κορμὶ στέγνωνε ὁλότελα ἀπὸ τὴ δίψα. Ἀνέβαινε ἀγκομαχῶντας. Σὰν ἔφθασε στὸ σπίτι τοῦ Θοδωράκη, σύρθηκε μὲ λαχτάρα ὡς τὴ βρύση ἐκεῖ ἀπ' ἔξω, κι' ἔσκυψε, ἁπλώνοντας τὰ τρεμουλιαστά της χέρια, νὰ πιῆ. Μὰ ἐκείνη τὴ στιγμή, σταμάτησε τὸ νερό.

Σήκωσε μ' ἔκπληξι ἡ γερόντισσα τὰ θαμπά της μάτια, κι' εἶδε ἕνα παιδὶ νὰ κρατάη τὴ βρύση κλεισμένη καὶ νὰ γελάη.

—Διψάω ! εἶπε ἡ Κατερινιὼ παραπονιάρικα, κι' ἔκανε νὰ ξανασκύψη, ἐνῷ τὰ χείλη της ὁλόστεγνα λαχταροῦσαν γιὰ μιὰ στάλα δροσιά. Τότε ἄκουσε γύρω της ἀγριοφωνάρες.

—Ὤ, ὤ, ὤ, Κατερινιώ !

Γύρισε τὰ μάτια της, χαμογέλασε μὲ καλωσύνη, καὶ τοὺς εἶπε τὰ μονότονα, τραγουδιστά της λόγια :

—Γιατὶ νάσαστε κακοί ;

Τὸ εἶπε, μὰ δὲν τὸ πίστευε. Ὄχι. Τὰ παιδάκια εἶναι καλά, καλά. Μὰ ἐνῷ ἄλλες φορὲς τραβιῶνταν τὰ παιδιὰ στὰ λόγια αὐτά, τούτη τὴ φορὰ γέλασαν πιὸ δυνατά. Κι' ἄξαφνα, τσάφ ! μιὰ πέτρα ἦλθε καὶ τὴν χτύπησε ξόδερμα στὸν ἀστράγαλο. Δὲν πόνεσε καὶ πολύ. Ὄχι. Πιὸ βασανιστικὴ ἦταν ἡ δίψα. Ἔσκυψε κι' ἔπιασε μὲ τὸ χέρι της τὸ πόδι της, μουρμουρίζοντας παραπονιάρικα :

—Ὤ, διψάω !

—Διψάει, διψάει ! στρίγγλισαν τὰ παιδιά.

—Νά, πιές ! φώναξε τότε ἕνας μικρός.

Καὶ βάζοντας τὸ δάχτυλό του στὴ βρύση, ἔρριξε ὅλο τὸ νερὸ ἀπάνω στὴ γερόντισσα. Τραβήχτηκε αὐτὴ λιγάκι, χτυπῶντας μὲ τὸ ραβδί της βαρειὰ τὸ χῶμα, καὶ φωνάζοντας, σὰ νὰ ζητοῦσε βοήθεια, βραχνά, ξεψυχισμένα :

—Θοδωράκη ! Θοδωράκη !

—Θοδωράκη ! ἔλα νὰ τὴ σώσης ! κορόϊδεψαν τ' ἄλλα τὰ παιδιά. Κι' ἔσκασαν στὰ γέλοια.

Τότε βγῆκε τρέχοντας ὁ Θοδωράκης ἀπὸ τὸ σπίτι. Κύτταξε γύρω του σαστισμένος στὴν ἀρχή. Ἄξαφνα, τὰ μάτια του ἄστραψαν πονηρά. Τὸ δροσερό του προσωπάκι ἄναψε ὁλόκληρο. Καὶ καθὼς ὅλα τὰ παιδιὰ εἶχαν βαλθῆ νὰ τὴν καταβρέχουν, ἔτρεξε κι' αὐτὸς στὴ γοῦρνα, πῆρε μὲ τὶς χουφτίτσες του νερό, καὶ στριγγλίζοντας, σὰν ὅλα τ' ἄλλα, τῆς τὄρριξε στὸ πρόσωπο, ποὺ τὄσκυβε κοντά του ἡ γρηά, σὰ νάθελε νὰ τοῦ κρυφομιλήση.

—Μπράβο, Θοδωράκη ! οὔρλιαζαν τὰ παιδιά !

Ἡ γρηὰ Κατερινιὼ ὄρθωσε γρήγορα τὸ στεγνό της τὸ κορμί, σὰ νὰ τὴν εἶχε δαγκώση φεῖδι. Τὰ χέρια της ἄρχισαν νὰ τρέμουν τόσο ποὺ τὸ ραβδὶ τῆς ἔπεσε. Ἔπειτα σιγὰ - σιγά, σὰ νὰ ντρεπόταν, σήκωσε τὴν κουρελιάρα της ποδιὰ καὶ τὴν ἔφερε στὰ μάτια της.

—Κλαίει ! φώναξε ἕνα παιδί.

Στὴ λέξι αὐτή, ἄλλα σταμάτησαν τὰ πειράγματα καὶ στάθηκαν μαρμαρωμένα, ἄλλα ὅμως ἔκαναν χειρότερα, σὰν τρελλά.

Ὁ Θοδωράκης, ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὸ καινούργιο παιγνίδι, ἔτρεχε σὰ νἆταν πληρωμένος, ἔπαιρνε νερὸ μὲ τὶς χουφτίτσες του, καὶ τῆς τὸ πετοῦσε.

Ἔμεινε κάμποση ὥρα ἡ γρηὰ Κατερινιὼ στὴ μέση ἀπὸ τὰ παιδιὰ ὁλόρθη, μὲ τὰ μάτια κρυμμένα στὴν κουρελιάρα της ποδιά, νὰ σιγοκλαίη, δίχως νὰ προσπαθῆ ν' ἀμυνθῆ.

Ἔξαφνα, κατέβασε τὰ χέρια. Ἔρριξε γύρω της μιὰ ματιά... Ἄθελα τὰ παιδιὰ τραβήχτηκαν. Παναγία μου ! Ποτὲ δὲν εἶχαν ἰδῆ τέτοια τρελλὴ ματιά.

Μόνο ὁ Θοδωράκης ἔμενε κοντά της, καὶ χοροπηδοῦσε τσιρίζοντας. Τότε, σὰν ἀστραπή, ἔσκυψε ἡ γρηά, ἅρπαξε τὸ πεσμένο της ραβδί, καὶ πάμ ! τοὔφερε μιὰ στὸ κεφάλι.

Τὸ πῆραν τὰ αἵματα τὸ παιδί, κι' ἔγινε μεγάλο κακὸ στὸ χωριό. Πῆγαν μερικοὶ νὰ τσακίσουν τὴ γρηὰ στὸ ξύλο, μὰ οἱ πιὸ γνωστικοὶ τοὺς σταμάτησαν. Μήπως ἔφταιγε κι' αὐτή ;

—Ἦταν τρελλή, γιὰ δέσιμο καλέ. Μόνο ποὺ δὲν εἶχε δείξει ὅλη της τὴν τρέλλα ὡς τὰ τότες. Πῶς τῆς ἄφηνε ὁ πατέρας του τὸ Θοδωράκη τόσον καιρὸ στὴν ἀγκαλιά της ; Καλὰ ποὺ δὲν τὸν εἶχε πνίξει καμμιὰ μέρα στὴν τρέλλα της !

Δαιμονιζόταν κιόλας τώρα, ἡ καταραμένη ! Δὲν ἔβγαινε ἀπὸ τὴν καλύβα της παρὰ ὅταν τὴν τύφλωνε ἡ πεῖνα. Μέρα - νύχτα ἦταν κλεισμένη μέσα, κι' οἱ διαβάτες ἄκουγαν μὲ ἀνατριχίλα, τὴ βραχνή, κλαψιάρικη φωνή της, ποὔλεγε παραπονιάρικα, μὲ σπαραγμό, λόγια ποὺ κανένας δὲν τὰ καταλάβαινε.

—Οὔτε τὰ παιδάκια... οὔτε τὰ παιδάκια !...

ΙΩΑΝΝΑ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ —
ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

ΠΟΙΑ ΕΙΝΕ Η ΓΝΩΜΗ ΣΑΣ ΓΙΑΤΡΕ ΜΟΥ ;

Ἡ βρογχοπνευμονία καὶ ἡ θεραπεία της

ΣΥΝΗΘΩΣ η ἀρρώστεια αὐτὴ διαδίδεται τὸν βαρὺ χειμῶνα. Ἀλλὰ καὶ τώρα ἀκόμη δὲν λείπουν τὰ θύματά της.

Τὸ συνάχι ποὺ τόσο λίγο λογαριάζομε, εἶνε πάντοτε ἡ προανάκρουσις καὶ ἡ ἀρχὴ ὅλων τῶν παθήσεων τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων. Ἐὰν ὁ ὀργανισμὸς ἔχῃ ἀντοχὴ τὸ ξεπερνᾷ χωρὶς μεγάλη ἐνόχλησι. Ἐὰν ὅμως εἶνε ἀδυνατισμένος, ἀπὸ στερήσεις, ἀπὸ ὑπερκόπωσι, ἀπὸ καταχρήσεις οἰνοπνευματωδῶν, ἀπὸ ἔλλειψι ὕπνου, οἱ πνευμονικὲς περιπλοκές, ποὺ μπορεῖ νὰ ἔλθουν εἶνε σοβαρώτατες.

Στὴν πρώτη γραμμὴ τῶν σοβαρῶν περιπλοκῶν πρέπει νὰ τοποθετήσῃ κανεὶς τὴν βρογχοπνευμονία, τῆς ὁποίας τὰ προγνωστικὰ θέλουν ἰδιαίτερη προσοχή, γιατὶ εἶνε δυνατὸν νὰ ἀρχίσῃ σὰν κάτι ἀνώδυνο καὶ μέσα σὲ λίγες ὧρες νὰ δείξῃ τὰ πιὸ ἀνησυχαστικὰ φαινόμενα.

Ἡ βρογχοπνευμονία εἶνε ἡ σύγχρονος προσβολὴ τῶν πνευμόνων καὶ τῶν βρόγχων, ἡ ὁποία μπορεῖ νὰ ἔλθῃ σ' ἕνα ἀπόλυτα ὑγιῆ, ἀλλὰ κυρίως προτιμᾷ τὰ γηρατειά. Ὄχι βέβαια πὼς χαρίζεται καὶ στὶς ἄλλες ἡλικίες. Ἰδιαιτέρως τὴν εὐνοεῖ τὸ κρύο καὶ ἡ ἀναπνοὴ σκόνης. Γι' αὐτὸ δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ἐκθέτετε τὰ παιδιὰ στὸ κρύο γιὰ νὰ τὰ συνηθίσετε δῆθεν. Μπορεῖ νὰ τὰ ἐκθέτετε στὸν κίνδυνο τῆς ἀρρώστειας αὐτῆς, ποὺ συχνὰ εἶνε καὶ θανατηφόρος.

Ἡ βρογχοπνευμονία ἀρχίζει ὡς βρογχῖτις μὲ βράσιμο τοῦ στήθους καὶ βῆχα, μὲ πόνους στὸν θώρακα καὶ φλέγματα πηχτά, μὲ πυρετὸ μικρὸ στὴν ἀρχή, μὲ στενοχώριες καὶ μεγάλη ἐξάντλησι.

Μόλις γίνει ἡ διάγνωσις, πρέπει νὰ ἀπομονωθῇ ὁ ἄρρωστος σ' ἕνα δωμάτιο μὲ θερμοκρασία 18 ἕως 20 βαθμῶν. Ἡ ἀντισηψία τοῦ στόματος θὰ γίνεται με συχνοὺς γαργαρισμούς, μὲ ἐπαλείψεις παραφίνης μεντολὲ 1)100.

Τοπικὰ θὰ βάλετε στὸ στῆθος κούφιες βεντοῦζες, καταπλάσματα μὲ σινάπι.

Ἐπίσης, γιὰ τὰ παιδιὰ τὰ μπάνια μὲ σινάπι, τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα, ἀπὸ 5 λεπτά, εἶνε ἐνδεδειγμένα. Γιὰ νὰ κάνετε ἕνα τέτοιο μπάνιο βάζετε μέσα σ' ἕνα σακουλάκι 150 δράμια σινάπι σκόνης καὶ τὸ ρίχνετε μέσα στὸ μπάνιο λίγα λεπτὰ πρὶν μπῇ ὁ ἄρρωστος.

Ἡ καρδιὰ πρέπει νὰ διατηρῆται δυνατὴ μὲ ἐνέσεις καφεΐνης, σπαρτεΐνης, στρυχνίνης ἢ ντιζιταλίνης καὶ νὰ παίρνῃ ὁ ἄρρωστος ποτὰ δυναμωτικά.

Καθ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς ἀρρώστειας ὁ ἄρρωστος πρέπει νὰ τρέφεται μὲ γάλα, ζωμό, αὐγά, ζεστά, κονιὰκ καὶ ἄλλα θερμαντικὰ σὲ δόσι ἑνὸς κουταλιοῦ τοῦ καφὲ σ' ἕνα φλυτζάνι γάλα, ὄχι περισσότερο.

Ὅταν ὑπάρχουν δείγματα γενικῆς μολύνσεως, γίνονται ἐπαλείψεις σ' ὅλο τὸ σῶμα μὲ μιὰ ἀλοιφὴ ποὺ περιέχει «Κολλοϊντάλ».

Ὅταν ὁ ἀσθενὴς ἔχει στενοχώρειες καὶ δύσπνοια τότε τοῦ γίνονται ἐνέσεις αἰθέρος καὶ καμφορᾶς ἢ καφεΐνης. Ἐπίσης μπορεῖ νὰ τοῦ δοθῇ καὶ λίγο ὀξυγόνο, μὲ ἀναπνοές.

Ἡ ἀνάρρωσις τῆς βρογχοπνευμονίας εἶνε συνήθως μακρά. Ὁ ὀργανισμὸς εἶνε πειραγμένος βαθειὰ καὶ ἀναλαμβάνει ἀργά. Ἡ τονωτικὴ τροφὴ δίδεται σιγὰ - σιγὰ (γάλα, αὐγά, κρέμες, πουρέδες ἀπὸ κρέας, λαχανικά, ψάρια, τυρὶ ἄσπρο, δυναμωτικὰ μὲ βάσι ἀρσενικό, γλυσεροφοσφάτ, κλπ.). Ἡ διαμονὴ σὲ μέρος ἡλιακὸ χωρὶς ἀέρα ἐνδείκνυται. Βοηθεῖ ἰδιαίτερα τὴν θεραπεία. Τὰ θερμὰ κλίματα εἶνε καταλληλότατα γιὰ τοὺς ἀναρρωνύοντας ἐκ βρογχοπνευμονίας.

Δρ ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΟΝ

ΕΡΓΟΧΕΙΡΑ

Μπαβέτες γιὰ παιδικὰ φορέματα

ΓΙΑ μπαβέτες, γιὰ παιδικὰ φορεματάκια κλπ. τὰ πιὸ ἁπλᾶ σχέδια εἶναι τὰ πιὸ κομψὰ καὶ τὰ πιὸ πρακτικά.

Ἐὰν προσφέρετε κάτι στὴν ἀναδεκτή σας τὸ ὁποῖον ἔχετε ἑτοιμάσει μόνη σας, αὐτὸ θὰ ἔχῃ καὶ περισσότερη ἀξία.

Ἡ μπαβέτα μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀπὸ κρὲπ-ντε-σὶν ἢ ἀπὸ λεπτὸ ρὸζ λινό. Ἐπάνω σ' αὐτὴ θὰ κεντήσετε ὅπως βλέπετε στὴν εἰκόνα μας τρεῖς σειρὲς λεπτὰ λουλουδάκια.

Τὸ φορεματάκι καὶ τὸ μπονὲ εἶναι ἀπὸ κρὲπ-ντε-σὶν ρόζ. Γαρνίρονται μόνο στὴν ἄκρη ἀπὸ ἕνα ἁπλὸ ἀνεβαστὸ κέντημα μὲ μετάξι, ὅπως βλέπετε τὸ δεῖγμα στὴν εἰκόνα μας.

Τὸ ἴδιο κέντημα θὰ ἐπαναλάβετε στὴν μικρὴ κουβερτούλα γιὰ τὸ καροτσάκι καὶ στὸ μαξιλαράκι. Σ' αὐτὰ τὰ δυὸ θὰ σχηματίσετε καὶ μιὰ μπορτούρα ἀπὸ φαρδὺ ζούρ. Εἶναι καὶ αὐτὰ ἀπὸ κρὲπ-ντε-σὶν ρόζ. Ἡ κουβερτούλα γιὰ νάναι ζεστὴ θὰ τὴν φοδράρετε με χονδρὴ φανέλλα καὶ ρὸζ σατέν.

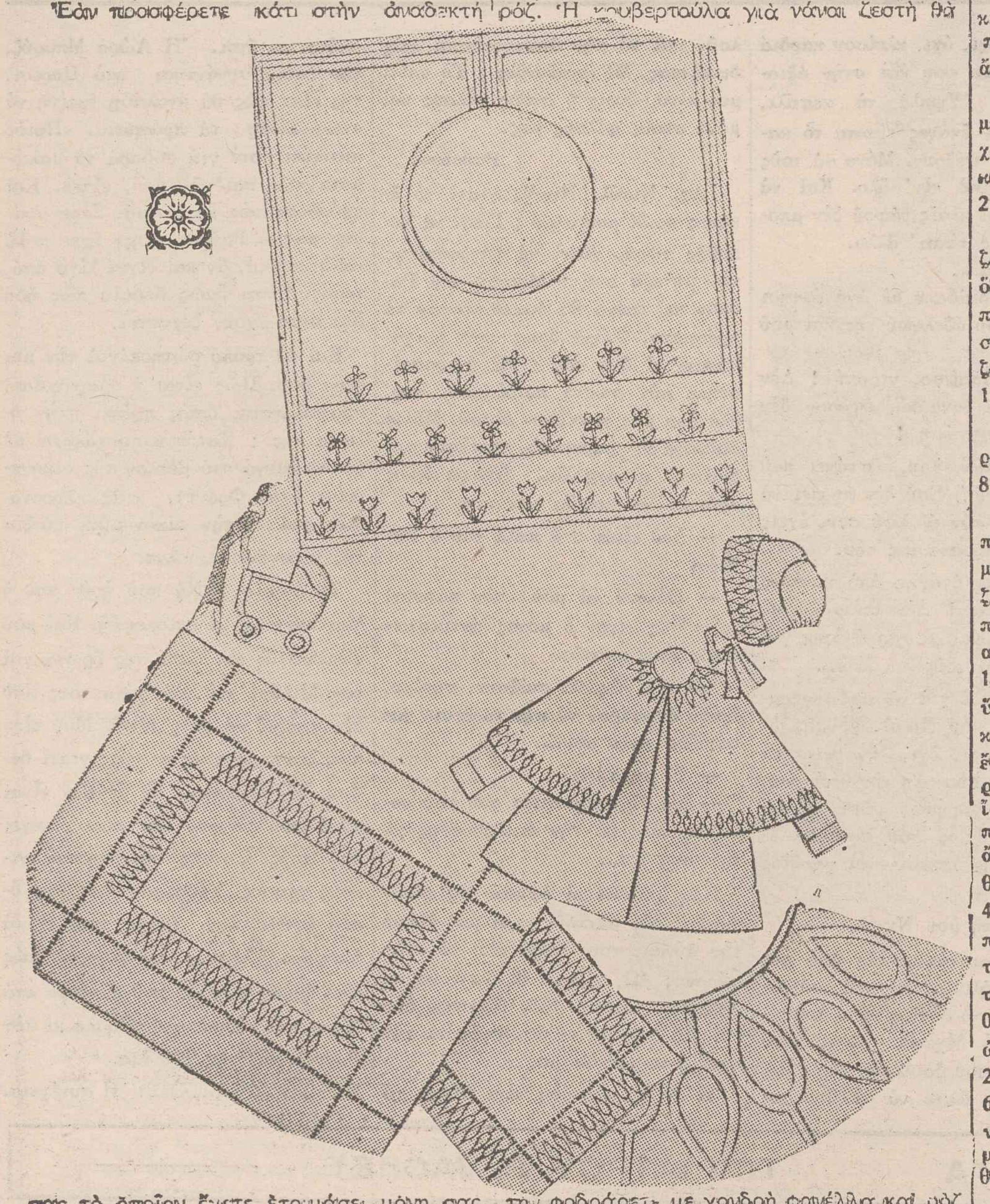

ΜΙΚΡΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ ΠΕΡΙΠΟΙΕΙΣΘΕ ΤΟ ΣΚΥΛΛΟ ΣΑΣ

Κάμετε κάθε πρωῒ τὴν τουαλέττα του: ἂν ἔχῃ μακρυὲς τρίχες χτενίστε τον μ' ἕνα εἰδικὸ χτένι (ἀπὸ μέταλλο), ἂν ἔχῃ κοντές, τότε μιὰ σκληρὴ βούρτσα εἶναι ἀρκετή.

Ὄχι πολλὰ μπάνια. Μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα πλύνετε τὰ βλέφαρά του μὲ ἐλαφρὸ τσάϊ καὶ καθαρίζετε τὴν ἐσωτερικὴ ἐπιφάνεια τῶν αὐτιῶν του μὲ βαζελίνη.

Ἂν ἔχῃ παράσιτα (μπορεῖ καὶ αὐτὸ νὰ συμβῇ) προμηθευθῆτε γιὰ νὰ τὰ καταστρέψετε μιὰ εἰδικὴ πούδρα.

Καθαρίζετε τὸ σπιτάκι του κάθε βδομάδα καὶ κάθε βδομάδα ἀλλάζετε τὸ στρῶμα του.

Στὴν ἐξοχὴ ὁ σκύλος μπορεῖ νὰ τρέχῃ στὸν κῆπο ἢ στὰ χωράφια· στὴν πόλι πρέπει νὰ τὸν βγάνωμε ὅσο μποροῦμε συχνότερα καὶ νὰ τὸν πηγαίνωμε σὲ μέρη (δάση, δημόσια πάρκα) ποὺ νὰ μπορῇ ἐλεύθερα νὰ τρέξῃ καὶ νὰ χαρῇ.

Ἂν ὁ σκύλος σας ἀρρωστήσῃ, μὴν ἀκοῦτε τὶς συμβουλὲς τῶν φίλων, ἀλλὰ πηγαίνετέ τον σ' ἕνα κτηνίατρο. Εἶνε τὸ ἀσφαλέστερο μέσον νὰ τὸν γιατρέψετε.

Ἐστὲ κοκέττα γιὰ τὸ σκύλο σας. Ἕνας σκύλος μαῦρος εἶναι ὑπέροχος μ' ἕνα πράσινο κολλιέ, τὸ ζωηρὸ κίτρινο ἐναρμονίζεται περίφημα μὲ τὶς μαρρὸν τρίχες καὶ τὸ κόκκινο λάμπει σὲ γκριζο τρίχωμα.

Γιὰ τὴν τροφή του, τέλος, συμβουλευθῆτε μιὰ γιὰ πάντα ἕνα κτηνίατρο καὶ προσέχετε ἰδίως τὸ νερὸ ποὺ πίνει νὰ εἶνε τελείως καθαρό.

ΟΙ ΚΟΝΤΟΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΟΣΟ ΘΕΛΟΥΝ...ΨΗΛΟΙ!

Αἱ γαλλικαὶ ἐφημερίδες γράφουν διὰ μακρῶν διὰ τὴν ἵδρυσιν ἑνὸς νέου Ἰνστιτούτου καλλονῆς, τὸ ὁποῖον διορθώνει ὅλα τὰ φυσικὰ ἐλαττώματα. Μεταξὺ ἄλλων, αὐξάνει καὶ τὸ ἀνάστημα τῶν κοντῶν ἀνθρώπων. Εἰς τὴν εἰκόνα μας φαίνεται ἕνας ἀπὸ τοὺς πελάτας τοῦ Ἰνστιτούτου κρεμασμένος εἰς εἰδικὸν μηχάνημα διὰ νὰ ψηλώσῃ. Ἡ λειτουργία τοῦ Ἰνστιτούτου ἀρχίζει τὴν 1ην Ἀπριλίου.

ΜΑΘΗΜΑ ΠΛΕΚΤΙΚΗΣ

Ἀνοιξιάτικη μπλούζα

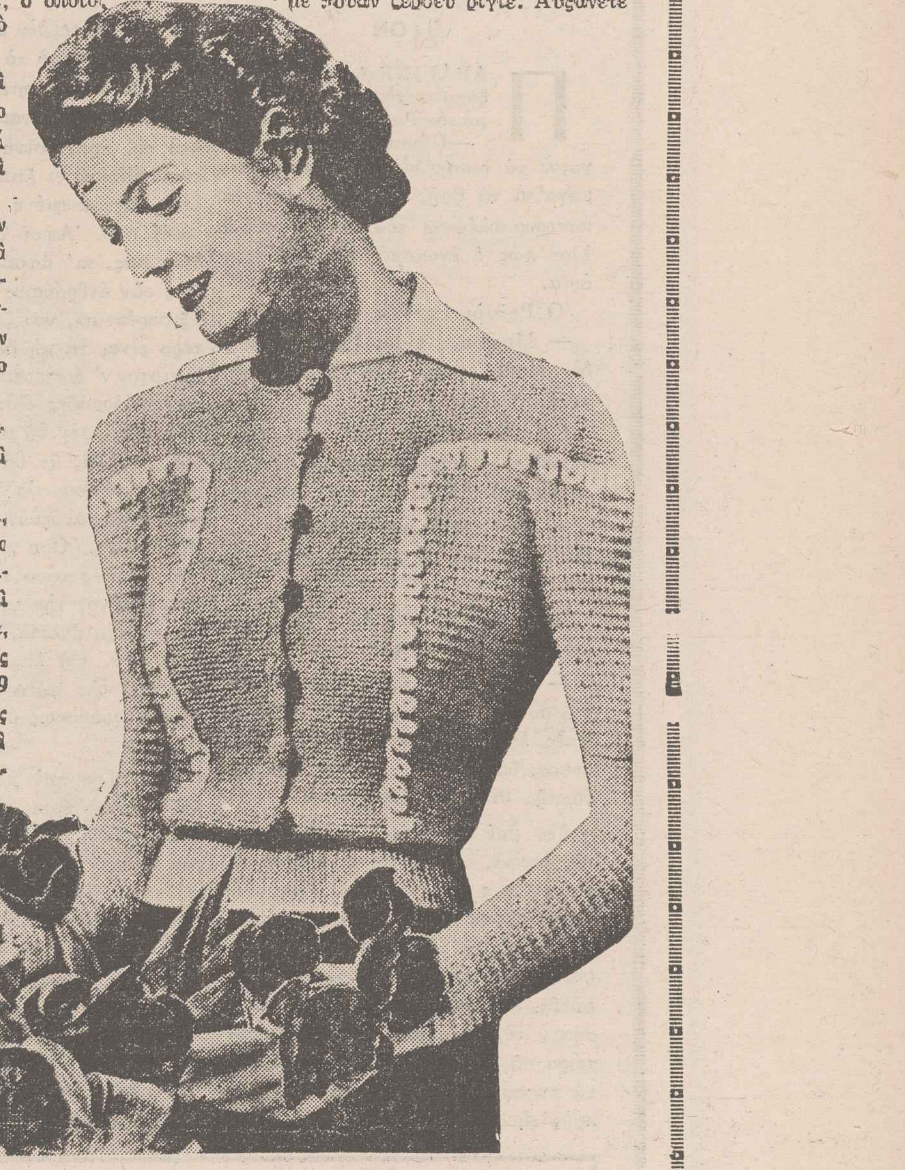

Η ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ αὐτὴ μπλούζα πλέκεται μὲ μαλλὶ μπουκλὲ μπλὲ τυρκουάζ, σχηματίζει ἕνα εἶδος ἀμπιεσμὰν τὸ ὁποῖον συνεχίζεται στὰ μανίκια καὶ ἐμπρός, σχηματίζει ζιλέ, ὁ ὁποῖος ὑπογραμμίζεται μὲ κέντημα ἀπὸ ἄσπρο μαλλί.

Ὑλικά : 400 γραμ. μαλλὶ μπουκλέ, λίγες κλωστὲς ἄσπρο χονδρὸ μαλλί. Βελόνες ἀρ. 2 ½ καὶ ἀρ. 3. 7 ξύλινα κουμπιὰ καὶ 2)8 ἄσπρο πικὲ γιὰ τὸν γιακᾶ.

Βελονιές : 1ον Πουὰν ζέρσεϋ ριγέ. 1η, 3η καὶ 4η σειρὰ ὅλο καλή, 2α σειρὰ ἀνάποδη. Ἐπαναλαμβάνετε πάντοτε τὶς τέσσερες αὐτὲς σειρές. 2ον Πουὰν ζαρτιέρ, ὅλο καλή. 3ον Λάστιχο 1 π. καλή, 1 π. ἀνάποδη.

Στὸ πουὰν ζέρσεϋ ριγὲ 12 σειρὲς = 2 ½ ἑκατοστὰ ὕψος καὶ 8 π. καὶ 3 ἑκατοστὰ φάρδος.

Πλάτη : Περνᾶτε 86 π., πλέκετε 5 ½ ἑκατοστὰ λάστιχο μὲ τὶς βελόνες ἀρ. 2 ½, συνεχίζετε μὲ τὶς βελόνες ἀρ. 3 καὶ πλέκετε μὲ πουὰν ζέρσεϋ ριγέ, αὐξάνοντας στὶς 2 ἄκρες 5 φορὲς 1 π. κάθε 4 ἑκατοστά. Στὰ 0μ.29 ὕψος σχηματίζετε τὶς μασχάλες κλείνοντας στὶς 2 ἄκρες 2 π. καὶ ἔπειτα 6 φορὲς 1 π. σὲ κάθε σειρά. Πλέκετε κατόπιν ἴσια 3 ἑκατοστὰ καὶ ἔπειτα αὐξάνετε στὶς 2 ἄκρες 3 φορὲς 1 π. κάθε 3 ἑκατοστά. Στὰ 0μ. 40 ὕψος ἀρχίζετε νὰ πλέκετε μὲ πουὰν ζαρτιὲρ γιὰ νὰ σχηματίσετε τὸ ἀμπιεσμάν. Στὰ 0μ.47 σχηματίζετε τοὺς ὤμους, κλείνοντας στὶς 2 ἄκρες ἀπὸ 30 π. σὲ 6 φορές, ἔπειτα κλείνετε συνέχεια τοὺς 26 μεσαίους πόντους ποὺ θὰ σᾶς μείνουν γιὰ τὸ ντεκολτέ.

Ἐμπρόσθιο μέρος. Περνᾶτε 100 π. πλέκετε 5½ ἑκατοστὰ λάστιχο μὲ τὶς βελόνες ἀρ. 2 ½. Κατόπιν χωρίζετε τὸ πλεκτό σας ἀκριβῶς εἰς τὸ μέσον συνεχίζοντας μὲ τὶς βελόνες ἀρ. 3 πρῶτα τὴν μιὰ πλευρά, πλέκοντας μὲ πουὰν ζαρτιὲρ τοὺς 21 π. ἀπὸ τὸ μέσον καὶ τοὺς ἄλλους μὲ πουὰν ζέρσεϋ ριγιέ. Αὐξάνετε στὴν πλευρὰ τῆς πλαϊνῆς ραφῆς 11 φορὲς 1 π. κάθε 2 ἑκατοστά. Στὰ 0μ. 29 ὕψος σχηματίζετε τὴν μασχάλη κλείνοντας 1 φορὰ 10 π. 2 φορὲς 2 π. καὶ 4 φορὲς 1 π. Πλέκετε ἔπειτα 7 ἑκατοστὰ ἴσια καὶ κατόπιν αὐξάνετε 6 φορὲς 1 π. κάθε 1 ½ ἑκατοστό. Ἐξ ἄλλου στὰ 0μ. 38 θὰ πλέκετε ὅλους τοὺς πόντους μὲ πουὰν ζαρτιὲρ γιὰ νὰ σχηματίσετε τὸ ἀμπεσμάν. Στὰ 0 μ. 43 σχηματίζετε τὸ ντεκολτὲ κλείνοντας 1 φορὰ 17 π. καὶ 2 φορὲς 1 π. κάθε 3 ἑκατοστά. Στὰ 0μ. 50 σχηματίζετε τὸν ὦμο κλείνοντας 30 π. σὲ 6 φορές.

Πλέκετε ὅμοια ἀντικρυστὴ τὴν ἄλλη πλευρά.

Μανίκι : Περνᾶτε 50 π. στὶς βελόνες ἀρ. 3 καὶ πλέκετε μὲ πουὰν ζέρσεϋ ριγιὲ αὐξάνοντας στὶς 2 ἄκρες 15 φορὲς 1 π. κάθε 3 ἑκατοστά. Στὰ 0μ.48 ὕψος σχηματίζετε τὸ ἐπάνω στρογγυλὸ μέρος τοῦ μανικιοῦ κλείνοντας στὶς 2 ἄκρες 2 π. ἔπειτα 11 φορὲς 1 π. κάθε 4 σειρές. Ἀμέσως κατόπιν ἀρχίζετε νὰ πλέκετε μὲ πουὰν ζαρτιὲρ κλείνοντας στὶς 2 ἄκρες 18 φορὲς 1 π. κάθε 2 σειρὲς καὶ κατόπιν κλείνετε συνέχεια τοὺς 18 π. ποὺ θὰ σᾶς ἔχουν μείνη.

Συναρμολόγησις : Ράβετε τὶς πλαϊνὲς ραφές, τοὺς ὤμους καὶ τὰ μανίκια στὴ μηχανή. Στὴν μεσαία ἄκρη τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς πλέκετε μιὰ σειρὰ μὲ τὸ κροσεδάκι σχηματίζοντας 7 θηλιές. Ἐπίσης πλέκοντας μὲ τὸ κροσεδάκι ντύνετε τὰ 7 κουμπιὰ τὰ ὁποῖα τοποθετεῖτε στὴν μεσαία ἄκρη τῆς ἀριστερῆς πλευρᾶς. Καὶ τώρα δὲν σᾶς μένει παρὰ νὰ κάνετε τὸ κέντημα ἀκριβῶς ἐκεῖ ποὺ ἀρχίζει τὸ πουὰν ζαρτιέρ. Καθὼς βλέπετε στὴν εἰκόνα μας τὸ κέντημα συνεχίζεται καὶ στὰ μανίκια.

Η ΕΙΔΙΚΗ

Ο ΕΧΘΡΟΣ ΤΗΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

«Ἐχθρὸν ὑπ' ἀριθ. 1 τῆς γυναικείας καλλονῆς» ἐχαρακτήρισαν εἰς τὸ Λὸς Ἄντζελες οἱ διευθυνταὶ τῶν μεγάλων μιοὺζικ-χώλλς καὶ οἱ προπονηταὶ τῶν χορευτριῶν τῶν μπαλέττων τό... αὐτοκίνητον.

Αἱ σημεριναὶ χορεύτριαι, λέγουν οἱ «εἰδικοὶ» αὐτοί, δὲν περιπατοῦν πλέον σχεδὸν καθόλου καὶ γι' αὐτὸ δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἀνθέξουν.

Ὁ «χοροδιευθυντὴς» τῆς «Παραμάουντ» κ. Λερού Πρίνζ προχωρεῖ μάλιστα ἀκόμη περισσότερο καὶ διακηρύσσει ὅτι αἱ χορεύτριαι τῆς Ἀμερικῆς δὲν ἔχουν πλέον ὡραῖα πόδια.

«Πηγαίνουν πάντοτε μόνον μὲ τὸ αὐτοκίνητον», λέγει. «Οἱ μῦς τῶν κνημῶν των μένουν ἐν ἀχρηστίᾳ καὶ δὲν ἀναπτύσσονται ἐπαρκῶς. Γι' αὐτὸ γίνεται ὁλοένα δυσκολώτερον νὰ εὑρεθοῦν ὡραῖα γυναικεῖα πόδια εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας. Γιὰ νὰ ἔχῃ μιὰ γυναῖκα ὡραῖα πόδια πρέπει νὰ βαδίζῃ».

ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟΝ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ

Ἕνα περίεργον ἐπάγγελμα ἐδημιουργήθη εἰς τὰ διάφορα μεγάλα κτηνοτροφικὰ κέντρα καὶ ἰδίως εἰς τὴν Αὐστραλίαν. Ἕνας ἄνθρωπος εἰδικῶς ἐξησκημένος στέκεται εἰς ὡρισμένον σημεῖον ποὺ δεσπόζει τοῦ ἀγροῦ, ὅπου βόσκουν τὰ κοπάδια τῶν ζώων, ἀγελάδων ἢ προβάτων, τὰ ὁποῖα πρόκειται νὰ μετρηθοῦν. Μὲ τὸ μάτι τὰ μετρᾷ καὶ μόλις φθάσῃ εἰς τὰ ἑκατὸ κάνει ἕνα σημαδάκι σὲ ἕνα κομμάτι ξύλο καὶ οὕτω καθεξῆς. Ἀντιλαμβάνεται κανεὶς τί ἐξαιρετικὴν ὅρασιν πρέπει νὰ ἔχῃ ὁ ἄνθρωπος αὐτός, δεδομένου ὅτι οἱ κάμποι τῆς Αὐστραλίας εἶναι ἐκτάσεις ἀπέραντοι...

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΩΛ ΜΑΡΓΚΕΡΙΤ

ΕΜΕΙΣ ΟΙ ΜΗΤΕΡΕΣ

21ον

ΠΑΡΑΓΙΝΕ ἡ συζήτησι, ἐξακολουθήσετε, ἂν θέλετε, μὲ τὸν Ραῦμόν, ἐγὼ φεύγω.

—Πήγαινε Τζούλια, πήγαινε νὰ διασκεδάσης, πήγαινε στὰ μαγαζιὰ νὰ βρῇς τὶς φίλες σου νὰ κουτσομπολέψετε τὸν κόσμο. Ἀλλὰ ξέρε πὼς ὁ ἐγωϊσμός σου δὲν ἔχει ὅρια.

Ὁ Ραῦμὸν ἐπενέβη καὶ πάλι.

— Μητέρα, εἶμαι βέβαιος, πὼς δὲν εἶσαι κυρία τοῦ ἑαυτοῦ σου, αὐτὴ τὴ στιγμή.

Καὶ ἀκολούθησε κι' αὐτὸς τὴν Τζούλια. Ὅταν ξαναγύρισε, τὸν ἔπιασα ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ τοῦ εἶπα:

— Μοῦ κρατᾶς κακία, Ραῦμόν ;

Μοῦ ἀπάντησε ψυχρὰ καὶ χωριστήκαμε.

Ἡ Νικὸλ μ' ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά της λέγοντάς μου :

— Φτωχή μου μαννούλα, τὰ παιδιά σου σοῦ δίνουνε πολλὲς ἔγνοιες. Χτὲς ἐγώ, σήμερα ὁ Ραῦμόν. Ἄκουσε, ὅμως, κάτι, μητέρα, μὴν ξαναμπῇς στὶς ὑποθέσεις τους.

Δὲν μοῦ ἔφταναν οἱ δυστυχίες τῆς Νικόλ, ἔπρεπε τώρα νὰ ἔχω καὶ τὶς ἔγνοιες τοῦ Ραῦμόν. Γιατὶ βέβαια ὅλες οἱ σκοτοῦρες μου ἀπ' αὐτὸν ἔρχονται. Τὶ θὰ κάνουν οἱ Μπαρίζ, πολὺ λίγο μ' ἐνδιαφέρει. Ἀλλὰ αὐτός, τὸ παιδί μου, ποὺ τὸν κράτησαν τὰ χέρια μου, ὅπως κρατοῦν τώρα τὸν Φρέντ.... Νὰ τὸν ἀφίνω νὰ παρασύρεται ἔτσι, νὰ πηγαίνῃ πρὸς τὴν καταστροφή !

Τρεῖς μέρες δὲν ἔλαβα εἴδησι καὶ τέλος πῆρα αὐτὸ τὸ γράμμα του :

«Ἀγαπητή μητέρα,

Ἡ Τζούλια εἶναι ἀκόμη ἄρρωστη ἀπὸ τὴν προχτεσινὴ δυστυχῆ συνάντησι. Πληρώνει ἔτσι ἀκριβὰ τὴν τέλεια συγκρατημένη στάσι της ἀπέναντί σου. Ἀφοῦ διαφέρουνε οἱ ἰδέες μας, κι' ἀφοῦ μᾶς χαρακτηρίζεις σὰν ἀνθρώπους «χωρὶς τιμὴ καὶ ἀξιοπρέπεια», νομίζω πὼς τὸ καλλίτερο εἶναι νὰ μὴ βλεπόμαστε ἢ τοὐλάχιστον ν' ἀφήσωμε νὰ περάσουν μερικὲς βδομάδες ὥστε νὰ ξεχαστοῦν ὅλα αὐτά. Δὲν θὰ μοῦ κρατήσῃς κακία, νομίζω, ἂν θὰ σοῦ ἔλεγα πὼς κάθε ἀντάμωσι τὶς ἡμέρες αὐτὲς μεταξὺ ἐσοῦ καὶ ἡμῶν θὰ ἦταν βλαβερὴ καὶ ἄστοχη. Ὅσο γιὰ μένα λυποῦμαι ποὺ ἔθλιψες τόσο τὴν γυναῖκα μου, χωρὶς λόγο, τὴν γυναῖκα αὐτὴ ποὺ ὄχι μονάχα ἀγαπῶ, ἀλλὰ καὶ ἐκτιμῶ βαθύτατα. Θὰ ἔπρεπε νὰ μὴ εἶχαν συμβεῖ ὅλα αὐτὰ μητέρα. Πάντως μένω εὐσεβάστως ὁ γυιός σου.

Ραῦμόν».

Νά, τώρα ποὺ μὲ διώχνουν, ποὺ μοῦ ἀπαγορεύουν καὶ μιὰ ἐπίσκεψι ἀκόμη ἁπλῆ. Δὲν θὰ ξαναδῶ πιὰ τὸν ἐγγονό μου. Ξέρουν πόσο μὲ πονεῖ αὐτό. Νὰ περιμένω λίγες βδομάδες ἕως ὅτου κάνουν εὐτυχισμένη τὴν Μανουέλα καὶ τὸν Μιλάρ. Ἀχ, Ραῦμόν, τὶ ἄσχημα ποὺ κάνεις νὰ χτυπᾷς ἔτσι τὴν γρηὰ μητέρα σου! Ὅλο τὸ γράμμα σου εἶναι σκληρό καὶ ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὴν Τζούλια. Ὤ, πὼς μὲ ταπείνωσαν ! Τώρα, τὶ πρέπει νὰ κάνω ; Νὰ ζητήσω συγγνώμην ; Ὄχι, ὄχι, κλείσου καρδιά μου στὸν πόνο σου καὶ στὴν ἀξιοπρέπειά σου. Ὑψηλὰ τὸ κεφάλι, Σαρλόττα Δὲν ἔκανες τίποτα τὸ κακὸ γιὰ νὰ σὲ ψέξουν. Μόνο νὰ τοὺς λυπᾶσαι, αὐτὸ εἶν' ὅλο. Καὶ νὰ κλαῖς, ναί, νὰ κλαῖς, ἀφοῦ δὲν μπορεῖς νὰ κάνῃς τίποτ' ἄλλο.

Καὶ ἔκλαψα....

Ἡ Νικὸλ διάβασε μὲ ἀγανάκτησι τὸ γράμμα τοῦ ἀδελφοῦ της καὶ μοῦ δήλωσε :

— Εἶναι ἀπαίσιο, ντροπή ! Δὲν θέλω νὰ τὸν ξαναϊδῶ, ἐφόσον δὲν σοῦ ζητᾷ συγγνώμη !

— Ὤ, Νικόλ μου, φτάνει ποὺ χτυπήθηκα ἐγώ. Ἐσὺ δὲν πρέπει νὰ ψυχραθῇς μὲ τὸν ἀδελφό σου, ἔχεις ἀνάγκη τῆς προστασίας του.

— Δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ κανενὸς τὴν προστασία ! Δὲν θέλω νὰ σὲ προσβάλλουν. Καὶ φεύγω ἀμέσως γιὰ τὸ Παρίσι, θὰ τοὺς πῶ ἐγώ...

Κοπίασα πολὺ γιὰ νὰ τὴν συγκρατήσω. Παιδί μου Νικόλ, χρυσῆ, ὡραία ψυχή, ὄχι, ὄχι, δὲν θέλω νὰ σοῦ κάνῃ πιὸ δύσκολη τὴν θέσι σου. Δὲν θὰ τὴν ἀφήσω οὔτε νὰ τοῦ γράψῃ. Νὰ ὅμως ποὺ πρόλαβε ἐκεῖνος καὶ τῆς ἀπευθύνεται γεμᾶτος εἰρωνεία.

«Ἀγαπητή μου Νικόλ,

Δὲν δέχομαι συμβουλὲς ἀπὸ μιὰ γυναῖκα τῆς ἡλικίας σου καὶ τοῦ χαρακτῆρος σου, ὁ ὁποῖος εἶναι φτιαγμένος γιὰ νὰ δέχεται. Ἀσχολήσου μὲ τὶς δικές σου δουλειές, εἶναι ἀρκετὲς νομίζω ὥστε νὰ σὲ ἀπασχολοῦν καὶ νὰ μὴν ἀνακατεύεσαι στὶς δικές μας. Μὲ κατάλαβες ; Τὸ σπίτι μου εἶναι ἀνοιχτὸ στοὺς φίλους καὶ μόνο στοὺς φίλους μας.

Ραῦμόν».

Ἄχ, Νικόλ, Νικόλ, γιατὶ τὸ ἔκανες παιδί μου αὐτό ; Γιατὶ νὰ λυπηθῇς τώρα, γιατὶ νὰ ὑπερασπίσῃς τὴ μητέρα σου ; Μεταξὺ τοῦ Ραῦμὸν κι' ἐμένα θὰ διορθώνονταν τὰ πράγματα. Τώρα ὅμως ποὺ τὰ χαλάσατε οἱ δυό σας ; Μὲ ὑπερασπίστηκε σὰν σωστὸ παιδί μου, παρ' ὅλα ὅσα μᾶς χωρίζουν ἀλλοῦ. Μόλις διάβασε τὸ γράμμα τὴν κατέλαβε μιὰ δυνατὴ μελαγχολία, ὕστερα ὅμως κούνησε τὸ κεφάλι καὶ εἶπε :

— Δὲν εἶναι στὰ καλά του ὁ Ραῦμόν.

— Θέλουν νὰ μοῦ τὸν πάρουν, κι' αὐτὸς εἶναι ὁ μόνος ἀντικειμενικός τους σκοπός.

— Οὔ, ὅλα θὰ σιάξουν, μητέρα, ἔχουν συμφέρον νὰ μὴν τὰ ἔχουν χαλασμένα μαζί σου....

— Τὶ συμφέρον ;

— Μὰ τὴν περιουσία σου ποὺ νομίζουν πὼς θὰ τὴν διπλασιάσῃς μὲ τῆς γιαγιᾶς....

Πῶς ; ὥστε οἱ δεσμοὶ τῆς οἰκογενείας δὲν ἀντλοῦν πειὰ ἀπ' ἀλλοῦ τὴν δύναμί τους παρὰ ἀπὸ τὸ συμφέρον ; Ὤ, εἶναι θλιβερό νὰ τὸ σκέπτεται κανείς. Μᾶς θάφτουν ἤδη καὶ τὶς δυὸ γιὰ νὰ ὑπολογίσουν τὴν φτωχὴ περιουσία μας ;

Ἡ Νικὸλ ὡστόσο εἶχε δίκηο νὰ σκέπτεται ἔτσι. Ἡ Λώρα Μπαρύζ, τὴν ὁποία συνάντησε στὸ Παρίσι, τῆς εἶπε πὼς θὰ ἀναλάβῃ ἐκείνη νὰ συμφιλιώσῃ τὰ πράγματα. «Ποιὸς πιστεύει ποτὲ γιὰ σοβαρὰ τὰ μαλώματα τῶν παιδιῶν μου, εἶπε». Καὶ πρόσθεσε πὼς μὲ ἐκτιμᾷ. Ξέρει ἐπίσης πὼς ὁ Ραῦμόν «της» ἔχει πολὺ καλὴ καρδιά, ἂν καὶ εἶναι λίγο ἀπότομος. Εἶναι ὅμως βεβαία πὼς ἤδη ὅλα αὐτὰ ἔχουν ξεχαστεῖ.

Καὶ μὲ τρόπο ρώτησε γιὰ τὴν μητέρα μου. Πῶς εἶναι ἡ «μαρκησία», προφυλάγεται ὅπως πρέπει στὴν ἡλικία της ; Κατόπιν προχώρησε μὲ ὑπονοούμενα στὸ μέλλον τῆς οἰκογενείας (τόν Φρέντ), στὶς κληρονομιὲς καὶ στὴν οἰκονομικὴ εὐεξία τῆς οἰκογενείας κ.λ.π.

Τὶ ἀστεῖο ! Νὰ ποὺ ἦρθε καὶ ἡ Μανουέλα νὰ μὲ ἐπισκεφθῇ. Καὶ μοῦ μίλησε γιὰ τὸν βαθὺ τῆς ἔρωτα γιὰ τὸν Μιλάρ, γιὰ τὸν γάμο τους ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ τώρα. Μοῦ εἶπε πὼς ζοῦν τραγικὲς στιγμὲς γιατὶ βέβαια αἰσθάνονται τὶ μεγάλο εἶναι αὐτὸ ποὺ κάνουν καὶ πόσο ἀπέχει ἀπὸ τοὺς κοινοὺς συμφεροντολογικοὺς γάμους. Τόσα μοῦ εἶπε, ποὺ ὅταν ἔφυγε, δὲν ἤξερα πειὰ τὶ νὰ σκεφθῶ. Ἄρχισα νὰ πιστεύω πὼς ἐγὼ ἤμουν ἡ κακία ποὺ πίστεψα στὰ λόγια τοῦ κόσμου καὶ τἄβαλα μὲ τὸν Ραῦμὸν καὶ τὴν Τζούλια.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ P. VACHET

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

25ον

ΔΩΣΑΜΕ μὲ τὴν σειρὰ αὐτὴ τῶν ἄρθρων μας τὶς γενικὲς γραμμὲς τῆς γυναικείας φυσιολογίας, τοῦ ταμπεραμέντου καὶ τοῦ γυναικείου χαρακτῆρος κατ' ἐξοχὴν εὐαίσθητου, λεπτοῦ, δοσμένου στὴν μητρικὴ ἀγάπη ὅσο καὶ στὸν ἔρωτα.

Θὰ ἦταν μεγάλη μας ἀφέλεια νὰ συμπεράνουμε ἀπ' ὅλα αὐτὰ ὅτι τὸ αἴνιγμα τῆς γυναίκας κρύβεται στὴν ἰδιοσυγκρασία της, στὴν χημεία τῶν διαθέσεων τοῦ σώματός της, καὶ στὴν φυσιολογία τοῦ φύλου της.

Θὰ μποροῦσε, ἀντίθετα, νὰ πῆ κανείς, ὅτι περισσότερο καὶ ἀπὸ τὸν ἄνδρα ἡ γυναῖκα εἶναι ἱκανὴ νὰ ἀπελευθερωθῇ ἀπὸ κάθε σεξουαλικὴ παρόρμησι.

Τόσες καὶ τόσες νέες προχωροῦν πρὸς τὸν ἔρωτα, μόνο ἀπὸ αἰσθηματικὲς ἀνάγκες, χωρὶς ὑπόνοια πόθου σαρκικοῦ; Ἄλλες πάλι ὑπομένουν τὴν ἀπόλυτη στέρησι ἢ καὶ τὸν ἔρωτα... χωρὶς ἀπόλαυσι.

Ἐξ ἄλλου σήμερα μὲ τὴν κοινωνικὴ ἀπελευθέρωσί της, ἡ γυναῖκα ἀνέπτυξε διανοητικὲς καὶ ψυχικὲς ἱκανότητες μεγάλης δυνάμεως. Ἀπὸ τὰ σχολεῖα, τὰ πανεπιστήμια, τὰ ἐργαστήρια καὶ τὰ ἐργοστάσια θὰ δῆτε τὴν γυναῖκα στὶς πρῶτες γραμμές, νὰ ἀναδεικνύεται ὅλο καὶ περισσότερο.

Τέχνη, ἐπιστήμη, λογοτεχνία, ἐλευθέρια ἐπαγγέλματα, πολιτική, ὅλα τῆς ἀνήκουν, σὲ ὅλα ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ προόδους.

Καὶ μ' ὅλα αὐτά, ἡ γυναῖκα ἔχει κάτι ἀπόλυτα δικό της, μιὰν εὐαισθησία, μιὰ συναισθηματικότητα ποὺ συνδέεται μὲ τὴν οἰκονομία τοῦ σώματός της, κάτι τὸ αὐθόρμητο ποὺ εἶναι ἐντύπωσι πρὶν γίνει σκέψις.

Ἡ ψυχὴ τῆς γυναίκας ξεπερνᾶ τὴν φυσιολογία, ἀλλὰ φέρνει πάντοτε τὸ σῶμα τῆς ἰδιαίτερης σωματικῆς καὶ ὀργανικῆς της μορφῆς.

Ἡ γυναῖκα, λέει, ἡ Τζίνα Λομπρόζο, βάζει στὸ κέντρο τῶν ἀπολαύσεων καὶ τῆς φιλοδοξίας της ὄχι τὸν ἑαυτό της, ἀλλὰ ἕνα ἄλλο πρόσωπο ποὺ ἀγαπᾶ: τὸν ἄνδρα της, τὸ παιδί της, τὸν φίλο της κ.λ.π.

Ἀκριβῶς γιατὶ αὐτὴ δίνει τὴν συνέχεια στὴ ζωή, αὐτὴ φέρνει τὸν ἄνδρα σὰν ἀδύνατο πλάσμα ποὺ μόνο μὲ τὶς φροντίδες καὶ τὶς περιποιήσεις της μπορεῖ νὰ γίνῃ δυνατός, αὐτὴ ποὺ μὲ τὴν σάρκα καὶ τὸν πόνο της συνεχίζει τὴ ζωή, δὲν μπορεῖ νὰ ὁλοκληρωθῇ ἀλλοιῶς παρὰ ἀγαπῶντας, δίνοντας καὶ θυσιάζοντας πολλὲς φορὲς κι' αὐτὸ τὸν ἑαυτό της.

Αἰσθάνεται σὰν ἀνάγκη τὴν ἀφοσίωσι πρὸς τοὺς ἄλλους, τὴν ἀνάμιξι τῆς ζωῆς της μὲ τὴν δική τους.

Ἡ ἀνάγκη αὐτὴ πολλὲς φορὲς ἀπὸ κακὴ κοινωνικὴ ἀγωγὴ γίνεται κουτσομπολιὸ ἢ καὶ ἀντίθετα φθάνει στὰ ὕψη ἡρωϊσμοῦ ἀπίστευτου πολλὲς φορές.

Τῆς γυναίκας δὲν τῆς φτάνει ὁ ἑαυτός της γι' αὐτὸ δίνεται, γι' αὐτὸ χάνεται πολλὲς φορὲς γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαπᾶ καὶ στὸ σημεῖο αὐτὸ ἀντιτίθεται πρὸς τὴν ἀνδρικὴν φύσι κατ' ἐξοχὴν ἐγωϊστικήν.

Ἡ γυναῖκα δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τὸν τρόπο ποὺ ἀγαποῦν οἱ ἄνδρες, τὸν τρόπο νὰ δίνωνται χωρὶς νὰ χάνωνται, χωρὶς νὰ θυσιάζουν ποτὲ τίποτα ἀπὸ τὰ σχέδια, τοὺς σκοπούς, τὶς φιλοδοξίες τους, ἐνῷ ἐκεῖνες θὰ ἦταν πάντοτε ἕτοιμες νὰ θυσιάσουν ὅ,τι θὰ ἠμπόδιζε τὸν ἔρωτα ποὺ τὶς κατέχει. Ὁ ἄξονας τῆς γυναίκας περνᾶ πρῶτα ἀπὸ τὴν καρδιὰ καὶ ὕστερα ἀπὸ τὸ μυαλό, ἐνῷ στὸν ἄνδρα γίνεται τὸ ἀντίθετο.

Γι' αὐτὸ μᾶς ἐκπλήττει πολλὲς φορὲς πῶς δίνονται οἱ γυναῖκες ἀκόμη καὶ γιὰ ἀνθρώπους ποὺ δὲν τὸ ἀξίζουν, πῶς ὑπομένουν τὴν συμφορὰ καὶ τὴν θυσία τῆς γαλήνης καὶ τῆς ἀξιοπρεπείας τους κάποτε. Γι' αὐτό, τὸν πόνο, σωματικὸς εἶναι ἢ ψυχικός, μόνον οἱ γυναῖκες μποροῦν νὰ τὸν ἀνακουφίσουν. Γι' αὐτό, ἐξ ἄλλου ἀγαποῦν καὶ τὶς συγκινητικὲς διηγήσεις καὶ τὰ δραματικὰ θεάματα, γι' αὐτὸ μποροῦν καὶ νὰ παρηγορήσουν καλλίτερα ἀπὸ ὁποιονδήποτε.

Συγχρόνως ὅμως, ἡ γυναῖκα εἶναι ἱκανὴ γιὰ τὶς χειρότερες ἀδικίες, τοὺς πιὸ μεγάλους θυμοὺς ἀκόμη καὶ κατ' αὐτῶν ποὺ ἀγαπᾶ. Ὁ ἄνδρας καταφέρνει νὰ κρίνῃ τὸ κάθε τι ἔξω ἀπὸ τὰ αἰσθήματα ποὺ τὸν κατέχουν. Ἡ γυναῖκα δὲν θυσιάζει ὅ,τι ἀγαπᾶ στὴν ἀμεροληψία καὶ τὴν βρίσκει πάντα ἐχθρὰ ὁποιος τῆς θίξει τὰ πρόσωπα ποὺ ἀγαπᾶ. Ἡ διαλεκτικὴ βρίσκεται στὴν ὑπηρεσία τῆς καρδιᾶς της καὶ κάποτε ἡ λογικὴ καὶ ἡ διαύγεια πνίγονται στὸ κλάμμα ἢ στὸν θυμό της.

Ἀκόμη καὶ ἡ κοκετταρία τῆς γυναίκας καὶ ὁ πόθος της νὰ ἀρέσῃ καὶ οἱ φροντίδες της νὰ περισώσῃ τὴν γραμμή της δὲν γίνονται γιὰ τὸν ἑαυτόν της. Ὅλα αὐτὰ ἔχουν ἕνα σκοπό: νὰ προξενήσῃ εὐχαρίστηση στὸν ἄλλον, νὰ συγκρατήσῃ τὸν ἔρωτα τοῦ ἄλλου. «Θαυμάζει κανεὶς, γράφει ὁ Λουσιὲν Ρομιὲρ, πῶς οἱ ἀνάγκες τῆς ζωῆς τοῦ ἄλλου, κινοῦν καὶ προσδιορίζουν ὅλη τὴν στάσι μιᾶς γυναίκας, διαμορφώνουν τὰ πιὸ ταπεινὰ καὶ τὰ πιὸ ὑψηλὰ γοῦστα της.

Δὲν ὑπάρχει μεγαλείτερη ἐγκατάλειψι στὸ σπίτι ποὺ δὲν πρόκειται νὰ πᾶνε ἄνδρες. Ἡ κουζίνα εἶναι ἄθλια καὶ τὰ φαγητὰ πρόχειρα καὶ κακοφτιαγμένα.

Ὁ ἄνδρας ὅταν κυττάζει στὸν καθρέφτη βλέπει τὸν ἑαυτό του ἢ προσπαθεῖ τὸ πολὺ νὰ μιμηθῇ κάποιο εἴδωλό του, τὸν Βοναπάρτη, τὸν Σαρλώ, τὸν Πουανκαρέ, τὸν Σωκράτη ἢ τὸν Κλάρκ Γκέϊμπλ. Στὸ ράφτη θὰ πεισθῇ νὰ πάρῃ ἕνα πράσινο κοστοῦμι π. χ. ἐὰν τοῦ ποῦν πὼς ἔτσι ντύνεται καὶ κάποιος ἄλλος ἐπίσημος συμπολίτης του. Ὁ ἄνδρας μιμεῖται τὸν ἄλλον ἀπὸ φιλοδοξία, ζήλεια, ἢ προσωπικὴ ἀπόλαυσι.

Ἀντίθετα, ἡ γυναῖκα δὲν διαλέγει ἕνα φουστάνι, δὲν περιποιεῖται τὸ πρόσωπό της, δὲν μιμεῖται μίαν ἄλλη παρὰ γιὰ νὰ ἀρέσῃ. Μόλις δὲν ἔχει κανέναν ποὺ νὰ τὴν προσέξῃ, ποὺ νὰ τὴν ἑλκύσῃ, τότε ἀδιαφορεῖ καὶ φτάνει ἕως τοῦ νὰ παραμελῇ τὸν ἑαυτό της.

Ποιὸς γελιέται πιστεύοντας πὼς ἡ γυναικεία κοκετταρια εἶναι ἕνα παιγνίδι ; Ποτέ. Ἡ γυναῖκα δὲν παίζει γιὰ τὸ τίποτε ὅπως ὁ ἄνδρας. Δὲν παίζει γιὰ τὸ παιγνίδι, ἀλλὰ γιὰ τὸ στοίχημα. Ὅταν δὲν ὑπάρχει στοίχημα παραιτεῖται.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ

Ο ΜΙΚΡΟΤΕΡΟΣ ΗΘΟΠΟΙΟΣ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΕΧΕΙ ΗΛΙΚΙΑΝ 14 ΜΗΝΩΝ!

ΟΣΟΙ συχνάζουν στὸν κινηματογράφο, θὰ ἔχουν ἤδη πολλὲς φορὲς ἐκπλαγῆ ὅταν βλέπουν ἐπὶ τῆς ὀθόνης νὰ κινοῦνται, νὰ κλαῖνε ἢ νὰ γελοῦν, βρέφη ποὺ ἀκόμη δὲν ἔχουν ἐγκαταλείψῃ τὸν μητρικὸν μαστόν. Πῶς κατορθώνεται, οἱ μικροσκοπικοὶ αὐτοὶ ἠθοποιοὶ νὰ παίζουν μὲ τόσην ἐπιτυχία καὶ νὰ ἐκτελοῦν ὅ,τι χρειάζεται, νὰ ὑπακούουν δηλαδὴ στὶς ἐντολὲς τοῦ σκηνοθέτου ; Καὶ ἔπειτα, πῶς τὸ μωρὸ δὲν τυφλώνεται, δὲν καίγεται ἀπὸ τὴν τεράστια λάμψι τῶν προβολέων, στὴν ὁποίαν καὶ οἱ μεγάλοι κάποτε δὲν ἀντέχουν ;

Ἰδοὺ τί σκέφθηκε ἡ Γαλλὶς δημοσιογράφος Βιολλὲτ Μαριὼ καὶ ἔσπευσε ἀμέσως νὰ ζητήσῃ συνέντευξιν ἀπὸ τὸν διάσημον σκηνοθέτην Λεὸν Μογκύ, ὁ ὁποῖος ἐγύρισε τελευταίως ἕνα πολὺ ἐπιτυχημένο φίλμ ὅπου πρωταγωνιστεῖ ἕνα ἀγοράκι ἡλικίας... ὀλίγων μηνῶν !

— Ἐβασανίσθηκα πολὺ —ἐξομολογεῖται ὁ Μογκύ— γιὰ νὰ βρῶ τὸν κατάλληλον ἠθοποιὸν γιὰ τὸν ρόλον αὐτόν. Ἐδημοσίευσα μίαν προκήρυξιν, διὰ τῆς ὁποίας ἐζητοῦσα ἕνα μωρὸ ἀρσενικὸ ἡλικίας 12-14 μηνῶν.... Εὐθὺς ἀπὸ τὴν ἑπομένη, οἱ ἀπαντήσεις μὲ κατέκλυσαν. Ἐδέχθηκα τὴν ἐπίσκεψι εἴκοσι περίπου μητέρων, οἱ ὁποῖες ἠγωνίζοντο νὰ μοῦ δείξουν τὰ προτερήματα τῶν παιδιῶν των. Μιὰ μάλιστα ἀπ' αὐτές, μὲ ὕβρισε σκαιότατα, ἐπειδὴ δὲν θέλησα νὰ ἀναγνωρίσω τὰ προτερήματα αὐτά. Ἄλλη μία εἶχε ντυμένο τὸ μωρό της μὲ ἕνα ὡραῖο ρὸζ φορεματάκι, ποὺ δὲν ἐννοοῦσε ὅμως νὰ τοῦ τὸ βγάλῃ ἀπὸ πάνω του, γιὰ νὰ μὴν κρυώσῃ ! Ἐκοπίασα πολὺ νὰ τῆς ἀποδείξω ὅτι τὸ παιδὶ ὁπωσδήποτε θὰ ἐνεφανίζετο γυμνὸ στὸ φίλμ. Τέλος τὸ ἔγδυσε, καὶ τότε ἀπεκαλύφθη ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ κοριτσάκι, ἐνῷ ἐγὼ εἶχα ζητήσει ἀγόρι.

Τέλος, ὕστερα ἀπὸ πολλοὺς κόπους καὶ δοκιμές, μπόρεσα νὰ βρῶ τὸν Φίλιππο, τὸν ἥρωά μου. Πολὺ γρήγορα ὁ μικρούλης κατέκτησε μὲ τὴν χάρι του τὴν συμπάθεια τῶν ἠθοποιῶν ὅσον καὶ τῶν ὀπερατὲρ καὶ ὅλου ἐν γένει τοῦ προσωπικοῦ τοῦ στούντιο. Ἡ μητέρα του, ποὺ ἦταν μιὰ ὄχι βέβαια πλούσια νοσοκόμος, τὸν ἔφερνε κάθε πρωΐ καὶ τὸν παρέδιδε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Μαντελὲν Ρόμπινσον, τῆς, ἄς ποῦμε, θετῆς του μητέρας, ποὺ ἔπαιζε στὸ φίλμ ὡς πρωταγωνίστρια.

Πῶς ἐγυρίσθη ἕνα φίλμ ἀπὸ τὸν σκηνοθέτην Μογκὺ ....

...... μὲ πρωταγωνιστὴν ἕνα βρέφος....

Καὶ τὶ χαριτωμένες σκηνὲς ποὺ συνέβαιναν τότε.... Ἡ πραγματικὴ μαμά, παρέδιδε στὴν ἄλλη μαζὶ μὲ μερικὰ καθαρὰ ρουχαλάκια, διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον, ἕνα μπιμπερὸν καὶ ἄφθονες συστάσεις. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι εἴχαμε καταγοητευθῆ ὅλοι καὶ ὁ καθένας ἤθελε νὰ πάρῃ τὸν μπέμπη στὴν ἀγκαλιά του, νὰ τὸν χαϊδέψῃ, νὰ τοῦ δώσῃ τὸ γάλα του. Μιὰ μέρα ποὺ γυριζόταν μιὰ σημαντικὴ σκηνή, ὁ μικρὸς κατάφερε τὴν μικροσκοπικὴ γροθιά στὸ μάτι τῆς μαμᾶς του —τῆς Μαντελὲν Ρόμπινσον δηλαδή— σκάζοντας συγχρόνως στὰ γέλοια. Ὅλοι ἀρχίσαμε νὰ γελοῦμε καὶ ἡ σκηνὴ χάλασε. Ἀναγκασθήκαμε ν' ἀρχίσωμε ἀπὸ τὴν ἀρχή. Ἄλλοτε μᾶς βασάνιζε κλαίγοντας ὅταν ἐμεῖς εἴχαμε ἀνάγκη νὰ γελάσῃ καὶ γελῶντας ὅταν θἄπρεπε νὰ κλάψῃ. Ἄλλη πάλι φορὰ χρειάσθηκε νὰ τὸν τοποθετήσουμε μέσα σ' ἕνα καλάθι. Φοβόμαστε ὅτι δὲν θὰ θελήσῃ. Ἀντιθέτως, ὅμως, ὅταν τὸν τοποθετήσαμε, τὸ πρᾶγμα τὸν διασκέδασε τόσο πολύ, ὥστε δὲν ἐννοοῦσε νὰ βγῇ ἔξω. Γιὰ νὰ τὸν κάνουμε νὰ γελάσῃ κάναμε ὅ,τι μπορούσαμε. Ὁ Λυκὲν Μπαρού, ὁ πατέρας του στὸ φίλμ, ἔπεφτε κάτω μὲ τὰ τέσσερα καὶ περπατοῦσε. Πολὺ γρήγορα ἔκαναν γοῦστο καὶ οἱ ἄλλοι καὶ ἄρχιζαν καὶ ἐκεῖνοι τὸ ἴδιο παιχνίδι. Μόλις ἄρχιζε νὰ γελᾶ εἰδοποιεῖτο ὁ ὀπερατέρ.

«Γελᾶ, γελᾶ, γρήγορα, γυρῖστε!» φώναζαν.

Ἀλλὰ τότε ὁ μικρός, ἀπὸ πνεῦμα ἀντιλογίας, βέβαια, ἔπαυε νὰ γελᾶ. Ἀρχίζαμε ἔτσι μιά, δυό, δέκα, εἴκοσι φορὲς νὰ ἐπιτύχωμε ὅ,τι θέλαμε. Συχνὰ χρειαζόταν καὶ μιὰ ὁλόκληρη ἡμέρα γιὰ νὰ γυρισθῇ ἡ σκηνή.

Τὰ δάκρυα τὰ ἐπιτυγχάναμε πιὸ εὔκολα. Δίναμε στὸν μπέμπε ἕνα ἀγαπημένο του παιχνίδι καὶ ἀφοῦ τὸν ἀφίναμε νὰ παίξῃ λίγη ὥρα, τὴ στιγμὴ ποὺ διασκέδαζε μὲ τὴν καρδιά του τοῦ παίρναμε τὸ παιχνίδι. Σύστημα ἀλάνθαστον, ἀλλὰ κανεὶς ἀπὸ μᾶς δὲν ἤθελε νὰ τὸν βλέπῃ νὰ κλαίῃ.

Σημειωτέον ὅτι εἶχε καὶ τὸ κρεββατάκι του στὸ στούντιο ὅπου θὰ ἔπρεπε νὰ ἀναπαύεται γιὰ νὰ συνέρχεται ἀπὸ τοὺς κόπους καὶ τὶς συγκινήσεις... Ἀλλὰ ποῦ νὰ κοιμηθῇ.... Ὅλοι οἱ ἠθοποιοὶ μαζευόταν ἀπὸ πάνω του καὶ ὅλοι ἤθελαν νὰ τὸν νανουρίσουν. Φαντάζεσθε τί πανδαιμόνιο γινόταν. Ὁ μπεμπὲς δὲν μποροῦσε νὰ κοιμηθῇ καὶ προτιμοῦσε νὰ ἑνώσῃ τὴ φωνή του καὶ τὶς φωνὲς τῶν μεγάλων.

Ὅσον ἀφορᾶ τὰ φῶτα, ἐδήλωσεν ὁ Μογκύ, ἡ πεῖρα μᾶς ἀπέδειξεν ὅτι τὰ βρέφη συνηθίζουν πολὺ γρηγορώτερα ἀπὸ ὅ,τι κοινῶς νομίζεται, στὴ λάμψι τῶν προβολέων. Πάντως ὅμως ἐμεῖς δὲν κουράζαμε πολὺ τὸν δικό μας μπέμπη. Ὅταν γυρίζαμε δοκιμαστικῶς τὶς σκηνὲς τὸν ἀντικαθιστούσαμε μὲ μιὰ κούκλα. Οὔτε καὶ μεταχειριστήκαμε ποτὲ φτιασίδι. Ὁ μπέμπης ἐμφανίζεται στὸ φίλμ στὴν φυσική του κατάστασι καὶ θὰ ἔχῃ τὴν εὐχαρίστησι ὅταν μεγαλώσῃ νὰ θαυμάσῃ τὸν ἑαυτό του ἐπάνω στὴν ὀθόνη. Τύχη ποὺ πολὺ λίγοι ἄνθρωποι τὴν ἔχουν...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

Ὁ πρακτικὸς προθάλαμος

ΣΕ ΤΙ χρησιμεύει ὁ προθάλαμος ; Εἶναι πράγματι ἀπαραίτητος, ὥστε νὰ χάνωμε χῶρο γι' αὐτόν;

Τώρα ποὺ ὁ χῶρος τῶν σπιτιῶν εἶναι μικρός, πολλοὶ θέτουν τὸ ἐρώτημα αὐτό. Ἐν τούτοις, δὲν σᾶς συμβουλεύομε νὰ τὸν καταργήσετε, ὅσοι τὸ ἔκαναν γενικὰ μετανοιώσαν γι' αὐτό.

Δὲν αἰσθάνεσθε πὼς εἶσθε πραγματικὰ μέσα στὸ σπίτι σας, ὅταν λείπει. Αὐτὸς ὁ μικρὸς χῶρος ποὺ προορίζεται γιὰ τοὺς ξένους, ἀνταποκρίνεται σὲ πραγματικὴ ἀνάγκη. Τίποτε δὲν σᾶς ἐμποδίζει νὰ χρησιμοποιήσετε ὅσο μπορεῖτε καλλίτερα τὸν χαμένο αὐτὸν μικρὸ χῶρο. Ἀντὶ νὰ τοποθετήσετε στὸν προθάλαμο ἕναν καναπέ, ποὺ δὲν χρησιμεύει σὲ κανένα, ἢ ἕνα ταμπλὼ ποὺ δὲν βλέπει κανεὶς σχεδὸν ποτέ, τοποθετήσετε σὲ ὅλο τὸ μάκρος τοῦ κυριωτέρου τοίχου μιὰ ντουλάπα ἡ ὁποία θὰ σᾶς παρέχῃ πολύτιμες ὑπηρεσίες. Τὴν πρόσοψι τῆς ντουλάπας θὰ τὴν κάνετε μὲ τὴν ἴδια ξυλεία ποὺ ἔχουν οἱ πόρτες τοῦ προθαλάμου, θὰ ἔχῃ δὲ καὶ τὰ ἴδια σχέδια, ὥστε νὰ μὴ φαίνεται ὅτι εἶναι ντουλάπα, ἀλλὰ ὅτι ὅλος ὁ τοῖχος εἶναι μπουαζερί. Ἡ ντουλάπα αὐτὴ δὲν χρειάζεται νὰ εἶναι πολὺ βαθειά. 45 ἑκατοστὰ βάθος ἀρκοῦν γιὰ νὰ τακτοποιήσετε ἄνετα τὰ φορέματά σας. Τὸ μισὸ χῶρο τῆς ντουλάπας θὰ χρησιμοποιῆτε γιὰ τὰ φορέματα ποὺ μεταχειρίζεσθε κάθε μέρα καὶ τὸν ἄλλο μισὸ γιὰ νὰ τακτοποιῆτε τὸν χειμῶνα τὰ καλοκαιρινὰ καὶ τὸ καλοκαίρι τὰ χειμωνιάτικα φορέματα. Στὸ ἐπάνω μέρος τῆς ντουλάπας θὰ τοποθετῆτε τὰ καπέλλα σας καὶ διάφορα ἄλλα πράγματα τῆς τουαλέττας σας, στὸ δὲ κάτω μέρος θὰ ἔχῃ συρτάρια γιὰ τὴν ἀσπρικὴ. Ἐπίσης πολὺ πρακτικὸ εἶναι ἂν ἔχετε χῶρο δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ στὴν πόρτα πρὸς τὴν τραπεζαρία νὰ τοποθετήσετε δυὸ στενόμακρα ντουλάπια. Ὅπως βλέπετε στὴν εἰκόνα μας, τὸ ἕνα θὰ τὸ χρησιμοποιήσετε γιὰ παπούτσια, καπέλλα κι' ὅ,τι ἄλλο χρειάζεσθε πρόχειρα, στὸ δὲ ἄλλο ἕνα ξύλο σιδερώματος τὸ ὁποῖον στηρίζεται στὸ βάθος τοῦ ντουλαπιοῦ καὶ διπλώνει εὔκολα. Συνιστοῦμε τὴν προσοχή σας στὴν πρακτικὴν αὐτὴ ἰδέα. Τὴν τελευταία στιγμὴ ποὺ ἑτοιμάζεσθε νὰ βγῆτε καὶ θέλετε νὰ φρεσκάρετε τὸ φόρεμά σας, δὲν ἔχετε ἀνάγκη νὰ τρέχετε στὴν κουζίνα ποὺ ὑπάρχει καὶ ὁ κίνδυνος, ὅταν εἴσαστε βιαστικές, νὰ τὸ λερώσετε. Μὲ τὸ ἠλεκτρικὸ σίδερο καὶ τὸ σανίδι αὐτὸ θὰ κάνετε γρήγορα τὴν δουλειά σας.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο διευθετημένος ὁ προθάλαμος, παύει νὰ εἶναι ἕνας περιττὸς χῶρος.

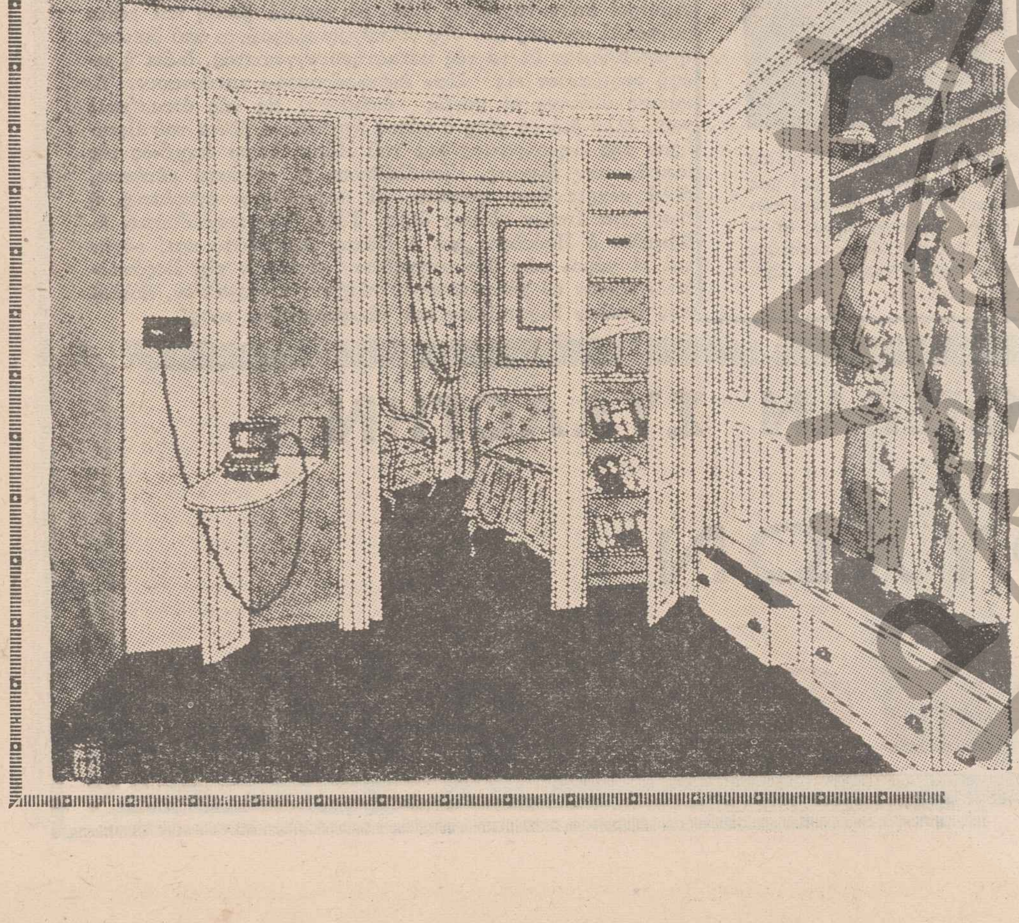

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΠΗΝΕΛΟΠΗΣ ΔΕΛΤΑ

Ἡ ἀνατροφὴ τῶν παιδιῶν

θ΄.

ΠΟΙΟΣ δὲν ἔτυχε νὰ παρευρεθῇ στὸ σχόλασμα ἑνὸς δημοτικοῦ σχολείου, νὰ δῇ τὰ παιδάκια νὰ χύνωνται στὸ δρόμο, σὲ ἡλικία ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι σὰν ἀγγελάκια, καὶ νὰ μὴν τρομάξῃ μὲ τὶς αἰσχρολογίες, μὲ τὶς βρισιές, μὲ τὶς βλαστήμιες καὶ τὶς βρωμισιές, ποὺ βόρβορος χύνονται ἀπὸ τὰ στοματάκια τους !

Ὁ δάσκαλος θεωρεῖ ἀναξιόπρεπο νὰ παίξῃ μὲ τὸ μαθητή του, νὰ συζητήσῃ ἔξω ἀπὸ τὸ μάθημα μαζί του, νὰ γίνῃ φίλος του. Τὸ μάθημα τὸ κάνει σὰν ἀγγαρία. Ὁ μαθητὴς δὲν τὸν ἐνδιαφέρει. Ἔξω ἀπὸ τὸ μάθημα δὲν παρακολουθεῖ τὸ παιδί, δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν ψυχική του ἀνάπτυξι, γιὰ τὴ γενική του μόρφωσι. Ἂν στὸ μάθημα ὁ μαθητὴς τοῦ ζητήσει μιὰν ἐξήγησι ποὺ τοῦ φαίνεται περιττή, θ' ἀπαντήσῃ ὁ δάσκαλος μὲ μιὰ χυδαιότητα.— «Σὰ δὲν εἶσαι ἄξιος νὰ καταλάβῃς τόσο δά, πήγαινε στὸν κλητῆρα νὰ στὸ ἐξηγήσῃ», ἀπάντησι, ποὺ καὶ τὸ παιδὶ πειράζει καὶ τὴ δουλειὰ τοῦ κλητῆρα ὑποτιμᾶ στὰ μάτια τοῦ παιδιοῦ, πρᾶγμα ἄδικο καὶ ἀντιπαιδαγωγικό. Ἂν κάνῃ τὸ παιδὶ καμμιὰν ἀταξία, προστρέχει ὁ δάσκαλος στὶς ἐξευτελιστικώτερες τιμωρίες, καὶ νομίζει πὼς ὅσο πιὸ ταπεινώσει τὸ παιδί, τόσο πιὸ ἀνυψώνεται αὐτός. Ἀλλὰ οὔτε σεβαστὸς γίνεται οὔτε ἐπιβάλλεται. Καὶ μαθαίνει τὸ παιδὶ νὰ μισῇ τὸ σχολεῖο. Γιὰ νὰ σεβαστῇ τὸ παιδὶ τὸ δάσκαλο, πρέπει νὰ τὸν αἰσθανθῇ ἀνώτερό του, ὄχι νὰ τὸν φοβηθῇ.

Ἀλλὰ δὲν φταίει ὁ δάσκαλος αὐτὸς γιὰ τὴν ἀνεπάρκειά του. Ὁ ἴδιος δὲν ἔλαβε ποτὲ ἀνατροφή. Διδάχθηκε πὼς τὸ παιδὶ εἶναι καμωμένο γιὰ τὸ δάσκαλο, ὄχι ὁ δάσκαλος γιὰ τὸ παιδί. Δὲν κατάλαβε οὔτε τὴν ἱερότητα, οὔτε τὴ βαρειὰ σημασία τῆς ἀποστολῆς του. Εἶναι ἀνίκανος νὰ κρίνῃ τ' ἀποτελέσματα τῶν πράξεών του, ἔμαθε μόνο γράμματα, δηλαδὴ λέξεις. Μόρφωσι ὅμως πνευματική, καλλιέργεια ψυχικὴ δὲν ἔχει, ἀπεναντίας ἔχασε τὰ φυσικά του προτερήματα καὶ προστύχεψε μὲ τὸ πασάλειμμα ποὺ ἔλαβε ὁ ἴδιος ἀπὸ τὸ σχολεῖο, μιὰ δῆθεν ἐκπαίδευσι, μιὰ ἡμιμάθεια ποὺ τοῦ φούσκωσε μόνο τὰ μυαλά του. Κι' ἐπειδὴ δὲν μπορεῖ νὰ ἐπιβληθῇ μὲ τὴν ἀξία του, ἐπιβάλλεται μὲ τὸν τρόμο.

Πῶς εἶναι δυνατὸν τὸ δυστυχισμένο παιδί,

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 21ην ΣΕΛΙΔΑ)

ΓΝΩΡΙΖΟΥΝ ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ;

Η ΠΕΜΠΡΕΝΕΛΛ ΓΙΝΕΤΑΙ ΚΟΣΜΙΚΗ

ΤΟΥ LUCIEN FRANÇOIS

ΑΓΑΠΩ τοὺς φίλους μου καὶ μοῦ προξενεῖ εὐχαρίστησι νὰ τοὺς βλέπω συχνά. Ἕνας κάποιος φυσικὸς ἐνθουσιασμός, ποὺ δὲν μπορῶ νὰ συγκρατήσω, μὲ ὠθεῖ μερικὲς φορὲς ἀκαταμάχητα πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἡ εὐφυΐα των μ' ἐγοήτευσε κάποιο βράδυ, κι' ἂν δὲν εἶχα τὴν λογικὴ τῆς Πεμπρεννὲλλ νὰ μὲ συγκρατῇ, ἴσως θὰ ἐμπιστευόμουνα τὴ φιλία μου πολὺ γρήγορα σὲ ἀνθρώπους ποὺ δὲν καλογνώρισα. Ἡ εὐφυΐα, ἡ φαντασία, ἡ εὐστροφία τοῦ πνεύματος μὲ γοητεύουν ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ καὶ συχνὰ δὲν σκέπτομαι ν' ἀναζητήσω κάτω ἀπὸ τὴ μάσκα τους αὐτὴ τὰ μεγάλα προτερήματα, τὴν καλωσύνη, τὴν ψυχικὴ εὐγένεια, ποὺ χωρὶς αὐτὰ οἱ ἀνθρώπινες σχέσεις, ὁποιαισδήποτε κι' ἂν εἶνε, δοκιμάζουν τὴν ἀπογοήτευσι.

Ἡ Πεμπρενὲλλ εἶνε πιὸ ἐπιφυλακτική. Εἶνε πάντα ἕτοιμη ν' ἀμυνθῇ ἐναντίον τῆς ἕλξεως ποὺ ἐξασκεῖ ἐπάνω της μιὰ νέα γνωριμία.

—Προσέχω, μοῦ λέει. Ἕνας κακὸς ποὺ θέλει νὰ ἀρέσῃ εἶνε συχνὰ πιὸ συμπαθητικὸς ἀπὸ ἕνα ἀγαθὸ τύπο ποὺ δὲν παίρνει κανένα κόπο γιὰ ν' ἀρέσῃ!

Ἔτσι οἱ φίλοι μας εἶνε φίλοι ἀσφαλεῖς. Πόσες ὡραῖες βραδυὲς ἔχομε περάσει μὲ ἀτέλειωτες φλυαρίες! Πόσα χαρούμενα Σαββατοκύριακα στὴν ἐξοχή! Ἀρκεῖ νὰ τὰ θυμηθῶ γιὰ νὰ νοιώσω ὁλόγυρά μου μιὰ θερμὴ ἀτμόσφαιρα, γιὰ νὰ ἀναπολήσω τὴν ἠχὼ τῶν συνομιλιῶν μας αὐτῶν, ὅπου ὁ καθένας μας ἀπὸ ἀμοιβαία ἐκτίμησι δίνει τὸ καλλίτερο τοῦ ἑαυτοῦ του.

Οἱ φίλοι μας, καταλαβαίνετε, δὲν ἔχουν τίποτα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς σνὸμπ ποὺ δὲν ἀπασχολοῦνται παρὰ μὲ τὸν ἑαυτό τους καὶ ποὺ ἡ συναναστροφή των εἶνε τόσο ἄγονη. Ἀποφεύγομε τὰ μπρὶτζ, ὅπου πρόκειται νὰ συναντήσωμε ἀγνώστους, τὰ μεγάλα γεύματα, ὅπου τὸ νὰ λάμψῃ κανεὶς εἶνε νὰ παίξῃ μιὰ κωμωδία, τὶς ὑποδοχές, τὰ κοκτέϊλς κι' ὅλες τὶς παρόμοιες κοσμικὲς συγκεντρώσεις, ὅπου καλλιεργοῦνται τὰ μικρόβια τοῦ φθόνου, τῆς κακογλωσσιᾶς καὶ τῆς ἀλαζονείας. Ἂν κατὰ τύχην συμβῇ νὰ παρασυρθῇ ἡ Πεμπρενὲλλ, γυρίζει πιὸ εἰρηνικὴ καὶ πιὸ ἀηδιασμένη καὶ μὲ κάνει νὰ περνῶ μιὰ ὡραία βραδυὰ βλέποντάς την νὰ ἀπομιμῆται μὲ ἀκαταγώνιστη κωμικότητα ὅσα εἶδε καὶ ἄκουσε.

Λοιπόν, ὅσο παράξενο κι' ἂν μποροῦσε αὐτὸ νὰ φανῇ, ἡ Πεμπρενὲλλ ἔλαβε ξαφνικὰ μιὰ κρίσι κοσμικότητος. Ἦταν ἀπότομη καί, δόξα τῷ Θεῷ, πέρασε γρήγορα σὰν κρίσις πυρετοῦ.

Αὐτὸ ἄρχισε μὲ τὴν προσφορὰ ποὺ τῆς ἔκανε μιὰ κυρία τῆς ἀριστοκρατίας νὰ κρατήσῃ ἕνα τραπεζάκι στὴν φιλανθρωπικὴ ἀγορὰ ποὺ διωργάνωνε μιὰ δούκισσα φίλη της σ' ἕνα ἀριστοκρατικὸ μέγαρο. Ἡ Πεμπρενὲλλ ἐδέχθηκε. Πόσο ἦταν ὡραία μὲ τὸ ἀνοικτό της μακρὺ φόρεμα, μὲ τὸ πλατύ της καπέλλο, πίσω ἀπ' τὸ τραπεζάκι της κατάφορτο ἀπὸ ἄνθη!

Λίγες μέρες ἀργότερα μοῦ ἀνήγγειλε ὅτι θὰ ἔπαιρνε τὸ τσάϊ μὲ τὴ μικρὴ κόμησσα Σ...

—Ξέρεις, μ' αὐτὴ τὴ νεαρὴ Ἀμερικανίδα, ποὺ ἀγόρασε τὸν ἄνδρα της μὲ 500.000 δολλάρια!

Τέντωσα τ' αὐτιά μου. Ἡ κυνικὴ αὐτὴ φράσις ἀντηχοῦσε ψεύτικα στὰ χείλη τῆς Πεμπρενέλλ.

Τὴν ἄλλη μέρα, καθὼς ἐπέστρεφα ἀπ' τὸ γραφεῖο μου, ἄκουσα τὴ φωνὴ τῆς μικρούλας μας Μοὺς ποὺ μ' ἐφώναζε ἀπ' τὸ κρεββάτι της. Γιὰ πρώτη φορά, ἔπειτα ἀπὸ μῆνες καὶ μῆνες, περίμενε τὸ βραδυνὸ φιλὶ τῆς μαμᾶς της καὶ δὲν μποροῦσε ν' ἀποκοιμηθῇ χωρὶς τὸ γλυκό της χάδι. Ὅταν ἐπὶ τέλους ἡ Πεμπρενὲλλ ἐμφανίσθηκε, δὲν ἔβαλα γάντια γιὰ νὰ τὴν ρωτήσω:

—Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;

—Ἀπ' τὸ γκὸλφ τοῦ Σαντιγύ.

— Μαθαίνει κανείς... Καὶ ἡ μικρὴ ντὲ Β. μὲ πῆγε σὲ μιὰ ράφτρα ὄχι πολὺ ἀκριβὴ ποὺ ἐπιτυγχάνει θαυμάσιες τουαλέττες σπόρ. Προτιμῶ αὐτὸ παρὰ νὰ καταγίνεσαι μὲ πράγματα ποὺ δὲν εἶνε καθόλου γιὰ μένα, ὅπως κάνει ἡ ὑποκόμησσα ντὲ Ζ.

—Τί πράγματα;...

—Μὰ ναί... Ἡ ὑποκόμησσα Ζ εἶνε μαννεκὲν στοῦ... Ὅλος ὁ κόσμος τὸ ξέρει αὐτό!... Ὁ ἄνδρας της εἶνε τέλεια κατεστραμμένος. Ὡς τόσο ἔχει ἕνα πλούσιο ἐραστή, ἀλλὰ τόσο βλάκα!... Θὰ δειπνήσωμε μαζί τους τὴν Παρασκευὴ στοῦς...

—Πῶς, μ' αὐτὴ τὴ μικρή... (εἶπε μιὰ λέξι ποὺ δὲν μπορῶ νὰ τὴν ἐπαναλάβω ἐδῶ).

—Γιατί τάχα;... Τί κι' ἂν τῆς ἀρέσῃ νἄχῃ ἕνα ἐραστή! Αὐτὸ δὲν ἐνδιαφέρει κανένα!

Δὲν ἀνεγνώριζα πιὰ τὴν Πεμπρενέλλ.

Αὐτὸ διήρκεσε πολλὲς ἡμέρες ἔτσι. Ἡ Πεμπρενὲλλ ἔβγαινε κάθε ἀπόγευμα καὶ τὸ βράδυ ἐπέμενε νὰ μὲ παρασύρῃ στὸ θέατρο ἢ σὲ κανένα νυκτερινὸ κέντρο ποὺ θὰ συναντούσαμε ἀνθρώπους πολὺ διασκεδαστικούς... καθὼς ἰσχυριζόταν.

Δὲν ὑπεχώρησα παρὰ μιὰ φορὰ μόνο. Ἦταν ἀποκρουστικό. Ὡραῖες γυναῖκες βέβαια, μὰ τόσο κουτὲς ὅσο καὶ ὡραῖες! Ἄνδρες εὐγενεῖς, ἀλλὰ ποὺ εἶχαν τὴν ἀξίωσι νὰ τὰ ξέρουν ὅλα ἐνῷ δὲν ἤξεραν τίποτα.

Στὸ γυρισμὸ ἡ Πεμπρενὲλλ ἦταν κατσουφιασμένη. Μόλις ἔπεσε στὸ κρεββάτι κατάλαβε τί συνέβαινε.

—Ὡραία γυναῖκα ἡ μικρὴ ντὲ Ζ, ἔ;...

—Ὡραία, ἀλλὰ ἀντιπαθητική!...

Αὐτὸ ὅμως δὲν φάνηκε νὰ μοῦ ἀρέσῃ... Δὲν τὴν ἄφησες οὔτε στιγμή. Καὶ πῶς τὴν κύτταζες!... Ἄ, ἀγαπητέ μου, ἂν ἔβλεπες τὸν ἑαυτό σου σ' ἕνα καθρέπτη!...

—Δὲν θὰ ἰσχυρισθῇς...

—Τί; Πῶς φλέρταρες μὲ τὴ μικρὴ ντὲ Ζ... ναί, τὸ ἰσχυρίζομαι. Καὶ μάλιστα εἶμαι βεβαία πώς....

—Πεμπρενέλλ! Ποτὲ δὲν μοῦ ἔκανες σκηνὲς ζήλειας! Καὶ ξέρεις καλὰ πὼς αὐτό, μεταξύ μας, εἶνε ἀνάξιο. Καὶ ἡ ὑποψία ἀκόμα κηλιδώνει καὶ ἡ ἀγάπη μας εἶνε πιὸ ψηλὰ ἀπ' ὅλα αὐτά.

Ὤ! Ὅλοι οἱ ἄνδρες εἶνε ἴδιοι. Ὅλοι οἱ ἄνδρες ἀπατοῦν τὴ γυναῖκα τους. Δὲν πιστεύω στὶς ἐξαιρέσεις. Ἀλλά, ὡς τόσο, ἐμεῖς οἱ δύο...

—Ἀκριβῶς ἐμεῖς οἱ δυό! Εἴμαστε ἕνα ζευγάρι ἐμεῖς. Ἕνα ζευγάρι πραγματικὸ ποὺ δὲν στηρίζεται οὔτε στὰ ζητήματα τῆς κοινωνικῆς τάξεως, οὔτε τοῦ χρήματος! Σοῦ εἶπα πάντα πὼς τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ ἔπαυα νὰ σ' ἀγαπῶ θὰ σοῦ τὸ ἔλεγα ἀμέσως καὶ θὰ ἔφευγα... Δὲν σοῦ ἐπιτρέπω νὰ μὲ ὑποπτεύεσαι οὔτε κἂν πὼς εἶχα τὴν πρόθεσι νὰ σὲ ἀπατήσω!

Αὐτὴ ἡ ἱστορία τελείωσε μὲ δάκρυα καὶ δὲν μπορῶ ν' ἀντισταθῶ στὰ δάκρυα τῆς Πεμπρενέλλ.

Τὸ ἄλλο πρωΐ μὲ τὸ ταχυδρομεῖο ἔφθασαν δυὸ προσκλήσεις: Ἡ Πεμπρενὲλλ τὶς ἔσχισε χωρὶς νὰ τὶς διαβάσῃ.

ΤΟ ΚΑΡΝΕ ΤΗΣ "ΓΥΝΑΙΚΑΣ"

ΜΑΣ ΡΩΤΟΥΝ... ΚΑΙ ΜΕΙΣ ΑΠΑΝΤΟΥΜΕ!

Ἔχω διπλὸ σαγόνι, τί πρέπει νὰ κάνω;

Ἀπάντησις: Γιὰ τὸ διπλὸ σαγόνι, κάνετε κάθε μέρα τὶς ἀσκήσεις αὐτές: 1ον) Γυρίζετε τὸ κεφάλι ἀπὸ τὰ δεξιὰ πρὸς τ' ἀριστερὰ καὶ ἀπὸ τ' ἀριστερὰ πρὸς τὰ δεξιά, πολὺ σιγά. 2ον) Συσπᾶτε τοὺς μῦς τοῦ λαιμοῦ, σφίγγοντας τὶς σιαγόνες καὶ κατόπιν χαλαρώνοντάς τες. 3ον) Ρίπτετε τὸ κεφάλι πίσω καὶ στὴν στάσι αὐτή, κλείνετε καὶ ἀνοίγετε τὸ στόμα σιγά. Κάθε ἄσκησις πρέπει νὰ γίνεται 10 φορές.

Πῶς νὰ ἀδυνατίσω;

Ἀπάντησις: Σᾶς συμβουλεύομε, νὰ μὴν στερηθῆτε τροφῆς, ἀλλὰ νὰ ἀντικαταστήσετε τὸ ἄσπρο ψωμὶ μὲ ψωμὶ ψημμένο ἢ παξιμάδια. Νὰ ἀποφεύγετε τὶς σάλτσες, τὰ παχειὰ φαγητά, τὰ γλυκὰ καὶ ἂν μπορεῖτε, νὰ μὴ πίνετε νερὸ κατὰ τὰ γεύματα, ἀλλὰ δυὸ ὧρες πρὶν τὸ γεῦμα ἢ μετά. Τέλος, ἀπαραίτητο εἶναι, νὰ κάνετε κάθε μέρα γυμναστικὴ καὶ περίπατο. Καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ δυναμώνουν τοὺς μῦς, ἐνῷ συγχρόνως ἀφαιροῦν τὰ περιττὰ λίπη.

Τί χρῶμα ἀξεσουὰρ ταιριάζουν στὸ πράσινο φόρεμά μου;

Ἀπάντησις: Στὸ πράσινο χρῶμα, ταιριάζουν τὰ μαρρὸν ἀξεσουάρ. Ἐν τούτοις, γιὰ νὰ δώσετε μιὰ φωτεινὴ νότα στὸ ἀνσάμπλ, μπορεῖτε νὰ φορέσετε μιὰ ἐσάρπα κίτρινη.

Τί καπέλλο, τί παπούτσια, τί γάντια καὶ τί μπλούζα νὰ προτιμήσω μὲ ἕνα ταγιὲρ μαρέν;

Ἀπάντησις: Μὲ ταγιὲρ μαρέν, ταιριάζουν καλλίτερα παπούτσια, καπέλλο καὶ γάντια μαρέν. Μπλούζα ρὸζ, μπλὲ ἀνοικτὸ ἢ ἄσπρη. Τὸ κίτρινο, ἐπίσης, εἶναι ὡραῖο καὶ εἶναι πολὺ τῆς μόδας. Τὸ καπέλλο τὸ γαρνίρετε μὲ κορδέλλα, στὸ χρῶμα τῆς μπλούζας.

Πῶς καθαρίζονται οἱ χρυσὲς κορνίζες καὶ τὰ κομψοτεχνήματα ἀπὸ ἐλεφαντόδοτο;

Ἀπάντησις: Οἱ χρυσὲς κορνίζες καθαρίζονται μὲ ἀλκόλ. Γιὰ νὰ καθαρίστε τὰ κομψοτεχνήματα ἀπὸ ἐλεφαντόδοντο, πρέπει νὰ τὰ βουτήξετε καλὰ μέσα σὲ ὀξυζενὲ καὶ κατόπιν νὰ τὰ στεγνώσετε στὸν ἥλιο, χωρὶς νὰ τὰ σκουπίσετε.

72 χρόνια εὐτυχίας

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Τζαίημς Οὐὲστ θὰ ἑορτάσουν εἰς τὰς 6 Ἀπριλίου τὴν 72αν ἐπέτειον τῆς συζυγικῆς των ζωῆς. «Περάσαμε τὴν ζωή μας ἐργαζόμενοι γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουμε τὸ ψωμί μας καὶ τὸ ψωμὶ τῶν παιδιῶν μας — ἐδήλωσεν ὁ κ. Οὐὲστ στοὺς δημοσιογράφους οἱ ὁποῖοι ἔσπευσαν νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦν εἰς τὸ Σούσσεξ ὅπου κατοικεῖ. Δὲν ἀρρωστήσαμε ποτέ. Ἡ ἐργασία, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ψωμί, μᾶς ἐξασφάλισε ὑγεία καὶ διαρκῆ εὐτυχία!»

ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

ΤΟ ΦΡΙΚΤΟΝ ΕΓΚΛΗΜΑ ΜΙΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Τὴν περασμένη Δευτέρα στὸ Παρίσι, ἔγινε κάτι ἀπίστευτο: Μιὰ μητέρα, ἡ Ὑβὸν Γκαλλουά σκότωσε τὰ δυό της παιδάκια, τὴν Σιμόνη καὶ τὸν Ἀντρὲ κι' ὕστερα αὐτοκτόνησε, πέφτοντας ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ ἕκτου πατώματος τῆς πολυκατοικίας ποὺ ἔμεναν.

Ὁ τραγικὸς πατέρας, μόλις ἐπληροφορήθηκε τὸ γεγονός, ἔπεσε λιπόθυμος κι' ὅταν συνῆλθε φαινόταν γηρασμένος κατὰ εἴκοσι χρόνια.

Στὸν ἀνακριτὴ δὲ ποὺ τὸν ρώτησε σχετικῶς, ἀπήντησε:

—Πρὸ καιροῦ ἡ γυναῖκα μου ἐπάθαινε φοβερὲς κρίσεις νεύρων καὶ μάλιστα μιὰ μέρα μοῦ εἶπε: «Σκοτώνουμε τὰ παιδιά μας κι' ὕστερα κι' ἐμᾶς τοὺς ἴδιους;»

Καὶ ὁ δυστυχισμένος ἀνελύθηκε σὲ λυγμούς.

Ἦταν τέτοια ἡ συμφορά του!...

ΓΑΜΟΣ ΛΙΛΙΠΟΥΤΕΙΟΣ

Προχθὲς εἰς τὴν Γαλλικὴν πόλιν Ρὲνν ἔγιναν οἱ γάμοι τοῦ μικροτέρου ζευγαριοῦ τῆς Γαλλίας: Ὁ σύζυγος, ὁ κ. Ραϋμὸν Φονταὶν, ἐτῶν 15, ὕψος 1.58, ἡ σύζυγος Ζωρζέττα Λουτριὲ ἐτῶν 16, ὕψος 1.55, μὲ γυαλιὰ ξανθὴ καὶ μάτια μαῦρα. Αἱ σχέσεις τῶν δύο νέων ἐχρονολογοῦντο ἀπὸ διετίας, ἠναγκάσθησαν δὲ νὰ τὰς καταστήσουν γνωστάς, διότι ἡ μικρὴ περιέπεσεν εἰς λίαν ἐνδιαφέρουσαν κατάστασιν. Ἑκόντες ἄκοντες οἱ γονεῖς ὑπέκυψαν εἰς τὰς ἀπαιτήσεις των, ἀλλὰ διὰ νὰ γίνῃ ὁ γάμος ἐχρειάζετο ἄδεια τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας καὶ τοῦ Πάπα, λόγῳ ἀκριβῶς τῆς μικρᾶς των ἡλικίας. Ὑπεβλήθησαν αἱ σχετικαὶ αἰτήσεις, ἀλλὰ μέχρις ὅτου φθάσουν αἱ περιπόθητοι ἐγκρίσεις, ἡ Ζωρζέττα ἔτεκεν αἰσίως θῆλυ. Τέλος τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ὁ Πρόεδρος καὶ ὁ Πάπας ἀπήντησαν κατ' εὐχὴν καὶ οἱ γάμοι τῶν δύο συγχρόνων «ἐραστῶν τῆς Βερόνας» ἐτελέσθησαν ἐν μέσῳ ἀπείρου πλήθους κεκλημένων, πολλοὶ τῶν ὁποίων ἐκρατοῦσαν καὶ τὰ...μπιμπερόν τους.

ΕΧΟΜΕΝ ΤΗΝ ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ
ΕΣΩΡΟΥΧΩΝ
ΧΡΥΣΙΚΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΗΜΕΡΑ ΜΙΑΣ ΡΩΜΑΙΑΣ ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ

Πῶς ἔκανε τὴν τουαλέττα της. — Τί ἦσαν τὰ καλλυντικὰ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. — Ἡ φιλαρέσκεια, καὶ ὁ πλοῦτος τῆς τουαλέττας της.

ΟΛΟΙ οἱ ἄνθρωποι, σὲ ὅλους τοὺς καιρούς, ἐπεζήτησαν νὰ συγκρατήσουν τὴν στοργὴ ἐκείνων ποὺ ἀγαποῦσαν, καὶ ἀπὸ τὴν προσπάθεια αὐτὴ γεννήθηκε ὁ πόθος τῆς ὀμορφιᾶς. Ὁ καθένας, ἡ καθεμιά, γιὰ νὰ ἑλκύσῃ τὸν ἄλλον κάνει ὅ,τι μπορεῖ. Ψυχή, καρδιὰ ἢ σῶμα εὐφυΐα ἢ ὡραία κορμοστασιά, ὅλα ἐπιστρατεύονται γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσουν ἕναν αἰώνιο ἀνθρώπινο πόθο: τὸ «ἀρέσκειν»...

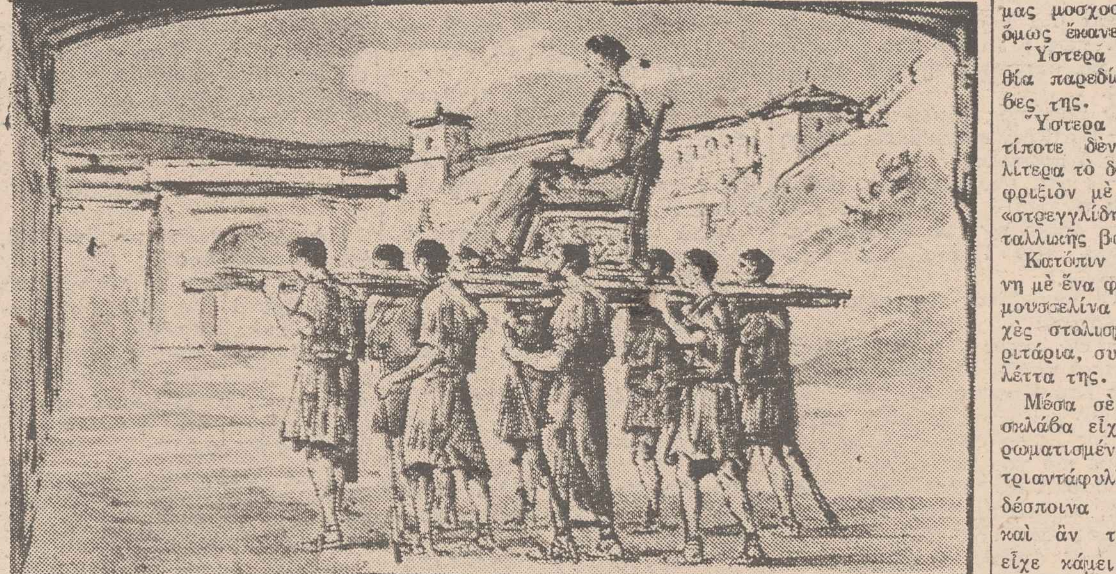

Ὀκτὼ δοῦλοι ἐκρατοῦσαν τὸ φορεῖον της.

***

Στὴν παραλία τῆς Μεσογειακῆς λεκάνης ὅπου ἄνθισαν τόσοι μεγάλοι πολιτισμοί, καλλιεργήθηκε καὶ ἡ γοητεία σὲ ὅλες τὶς μορφές.

Τὸ «σαὶξ-ἀππὴλ» δὲν εἶναι καινούργιο πρᾶγμα. Ἄλλοτε. Τὸ ὠνόμαζαν διαφορετικὰ ἀλλὰ ὁ σκοπός του ἦταν ὁ ἴδιος μὲ τὸν σημερινό.

Στὰ 215 πρὸ Χριστοῦ ψηφίζεται στὴ Ρώμη ἕνας νόμος, ποὺ ἀπαγορεύει στὶς γυναῖκες νὰ φοροῦν κοσμήματα βαρύτερα ἀπὸ δεκατέσσερα σημερινὰ γραμμάρια! Οἱ γυναῖκες δὲν ἔπαυσαν μ' αὐτὸ νὰ εἶνε ὡραῖες, πολλὲς ὅμως οἰκογένειες βρῆκαν στὰ οἰκονομικά τους ἀνακούφισι.

Ὡστόσο εἴκοσι χρόνια ἀργότερα, οἱ γυναῖκες ὠργισμένες κατέλαβαν τὴν Ἀγορὰ καὶ πείθοντας μὲ τὴν ὀμορφιά τους καὶ τὴν ἐξυπνάδα τους τοὺς συγκλητικούς, καθιέρωσαν τὴν ἐλευθερία τῆς... τουαλέττας, παρὰ τὶς διαμαρτυρίες τοῦ πρεσβυτέρου.

Ἔτσι κατὰ τοὺς θριαμβευτικοὺς χρόνους τῶν Καισάρων, μιὰ ὄμορφη γυναῖκα στὴ Ρώμη ἦταν καταδικασμένη ἀπὸ τὴ μόδα νὰ φορῇ κοσμήματα τόσο βαρειά, ὥστε ὑπὸ ἄλλες συνθῆκες δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ τὸ φορτίο αὐτό. Γιὰ τὴν ὀμορφιά της ὅμως τὰ ὑπέφερε ὅλα.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη δὲν ὑπῆρχαν ἰνστιτοῦτα καλλονῆς. Ὑπῆρχαν ὅμως σκλάβες ποὺ παρουσιαζόνταν πρόθυμα μπροστὰ στὴν κυρά τους μόλις αὐτὴ κτυποῦσε τὰ χέρια της.

Ἀφοῦ ἔβγαινε ὁ ἥλιος οἱ σκλάβες ἐρχόταν νὰ ξυπνήσουν τὴν ὄμορφη δέσποινα, τὴν Σαβίνα, Κυνθία ἢ Ἰουλία. Ἀμέσως ἐκείνη ἐγκατέλειπε τὸ κρεββάτι της μὲ τὰ πουπουλένια στρώματα καὶ τὶς ὡραῖες μπρούντζινες καὶ ξύλινες διακοσμήσεις.

Ἡ σκλάβα δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ ἀντικρύσῃ ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὸ πρόσωπο τῆς κυρᾶς της. Ἡ Κυνθία θέλοντας νὰ μιμηθῇ τὶς ραφιναρισμένες συνήθειες τῆς Ποππαίας, τῆς ἐρωμένης τοῦ Νέρωνος, ἐκάλυπτε τὸ πρόσωπό της μὲ μιὰ πάστα ἀποτελουμένη ἀπὸ ψίχα ψωμιοῦ βρεγμένη στὸ γάλα. Ἕνα λεπτὸ λινὸ ὕφασμα κρατοῦσε τὴν πάστα αὐτὴ ἐπάνω στὸ δέρμα γιὰ ὅλη τὴ νύχτα.

Ἦταν ἀπὸ τὶς συνήθειες τῆς Ποππαίας, ποὺ δὲν ὑπῆρξαν καταστρεπτικὲς γιὰ τὶς μιμήτριές της, ὅπως λ. χ. ὑπῆρξαν ἄλλες. Φαντασθῆτε ἐὰν ὅλες οἱ Ρωμαῖες συνήθιζαν νὰ παίρνουν κάθε πρωῒ τὸ λουτρό τους μέσα σὲ γάλα ὄνου ὅπως συνήθιζε ἡ Ποππαία. Πόσα κοπάδια... γαϊδουριῶν θὰ χρειαζόταν!

Μιὰ ἄλλη «μάσκα» καλλυντικὴ κατασκευαζόταν ἀπὸ... φάβα καὶ λίπος. Ἔβαζαν τὸ κατάπλασμα αὐτὸ στὸ πρόσωπό τους ἐπὶ μία ὥρα. Ὕστερα πλενόταν μὲ καθαρὸ νερὸ καὶ τὸ δέρμα τους μαλάκωνε ἔξοχα.

***

Ἀφοῦ ἀλειβόταν μὲ μυρωμένο λάδι ἡ Ρωμαία σαπουνιζόταν. Τὸ σαποῦνι θὰ προμηθευόταν οἱ φιλάρεσκες τῆς ἐποχῆς ἀπὸ τοὺς Γαλάτας, οἱ ὁποῖοι ἤξευραν τὴν τέχνη νὰ ἀναμιγνύουν λίπος μὲ στάχτη ἀπὸ ξύλα. Ἴσως τὸ προϊὸν αὐτὸ νὰ μὴν ἔμοιαζε πολὺ μὲ τὰ δικά μας μοσχοσάπουνα, πάντως ὅμως ἔκανε ὡραῖο ἀφρό.

Ὕστερα ἀπ' αὐτὰ ἡ Κυνθία παρεδίδετο στὶς σκλάβες της.

Ὕστερα ἀπὸ τὸ μασσάζ, τίποτε δὲν στίλβωνε καλλίτερα τὸ δέρμα ἀπὸ ἐλαφρὴ φριξιὸν μὲ τὴ βοήθεια τῆς «στρεγγλίδης», εἴδους μεταλλικῆς βούρτσας.

Κατόπιν ἡ Κυνθία ντυμένη μὲ ἕνα φόρεμα ἀπὸ ἄσπρη μουσσελίνα μὲ μεγάλες πτυχὲς στολισμένες μὲ μαργαριτάρια, συνέχιζε τὴν τουαλέττα της.

Μέσα σὲ ἕνα κύπελλο ἡ σκλάβα εἶχε χύσει νερὸ ἀρωματισμένο μὲ σαφρὰ καὶ τριαντάφυλλο. Ἡ ὡραία δέσποινα ἔκανε γαργάρα, καὶ ἂν τὴν προηγουμένη εἶχε κάμει κατάχρησι φαγητοῦ ἢ ποτοῦ (πρᾶγμα γιὰ τὸ ὁποῖον δὲν κοκκίνιζαν οἱ Ρωμαῖες δέσποινες...) μασσουλοῦσε ἀρωματικὲς παστίλλιες ἢ καὶ μαστίχα τῆς Χίου, τὴν ὁποίαν ἀγαποῦσε πολύ...

Δοκίμαζε ἐπίσης ἕνα ἐλιξίριον προερχόμενο ἀπὸ τὴν Ἰσπανία καὶ πληρωμένο μὲ χρυσάφι. Ἐρχόταν μέσα σὲ πολυτελεῖς ἀμφορεῖς ἀπὸ ἀλάβαστρον καὶ δὲν ἦταν παρὰ... οὖρον, ἱσπανικῆς ὅμως προελεύσεως καὶ πολὺ πλούσιο σὲ ἀμμωνία!

Φρεσκαρισμένη ἔτσι ἡ Κυνθία ἔτρωγε μερικοὺς χουρμάδες καὶ ἔπινε λίγες γουλιὲς κρασί.

Καὶ τότε ἔμπαιναν μέσα οἱ σκλάβες οἱ ἐπιφορτισμένες μὲ τὸ μάθημα τῶν τριχῶν.

Ἀπὸ παμπάλαια χρόνια, οἱ τρίχες σὲ ὡρισμένα μέρη τοῦ σώματος προξενοῦσαν φρίκη. Καὶ στὴ Ρώμη ὑπῆρχε καὶ σωματεῖο «κομμωτῶν — ἀποψιλωτῶν». Ἀκόμα καὶ τὸ ξύρισμα τῶν φρυδιῶν τὸ σημερινό, δὲν πρέπει νὰ θεωρηθῇ νεωτερισμός. Τὸ ἐγνώριζαν καὶ οἱ Ρωμαῖοι.

Ἡ Κυνθία, λοιπόν, ἀφηνόταν στὰ χέρια τῆς σκλάβας, ἡ ὁποία τὴν ἀπήλλασσε ἀπὸ τὶς περιττὲς τρίχες.

Κατόπιν ἤρχετο τὸ κτένισμα. Τίποτε ἀπὸ ὅ,τι μεταχειριζόμεθα σήμερα δὲν ἦταν ἄγνωστο τότε. Ἡ «ὀντουλασιὸν» ἦταν συνηθέστατον πρᾶγμα. Καὶ ἐπὶ πλέον συνηθίζετο καὶ κάτι ἄλλο, ποὺ δὲν τὰ συνηθίζομε σήμερα: τὸ λάδωμα τῶν μαλλιῶν. Ἡ Κυνθία, ἡ Ρωμαία κοκκέτα, λάδωνε πολὺ τὶς μποῦκλες της.

Ἐπίσης μεταχειριζόταν καὶ ἄλλα καλλυντικὰ γιὰ τὰ μαλλιὰ καὶ τὸ δέρμα τοῦ κρανίου. Ἀκοῦστε μιὰ συνταγή:

«Παίρνετε μερικὲς κεφαλὲς ποντικῶν. Τὶς βράζετε μὲ ἐλλέβορον καὶ πιπέρι. Τρίβετε μὲ τὸ μῖγμα τὸ κεφάλι σας».

Ἀφοῦ ἡ Κυνθία τελείωνε τὸ κτένισμά της ἄρχιζε τὴν περιποίησι τοῦ προσώπου της. Τὸ κοκκινάδι της ἀπετελεῖτο ἀπὸ μίνιον ἢ καρμίνιον ἀναμεμιγμένον μὲ μιὰ οὐσία ποὺ προήρχετο ἀπὸ ἀδένες κροκοδείλου!

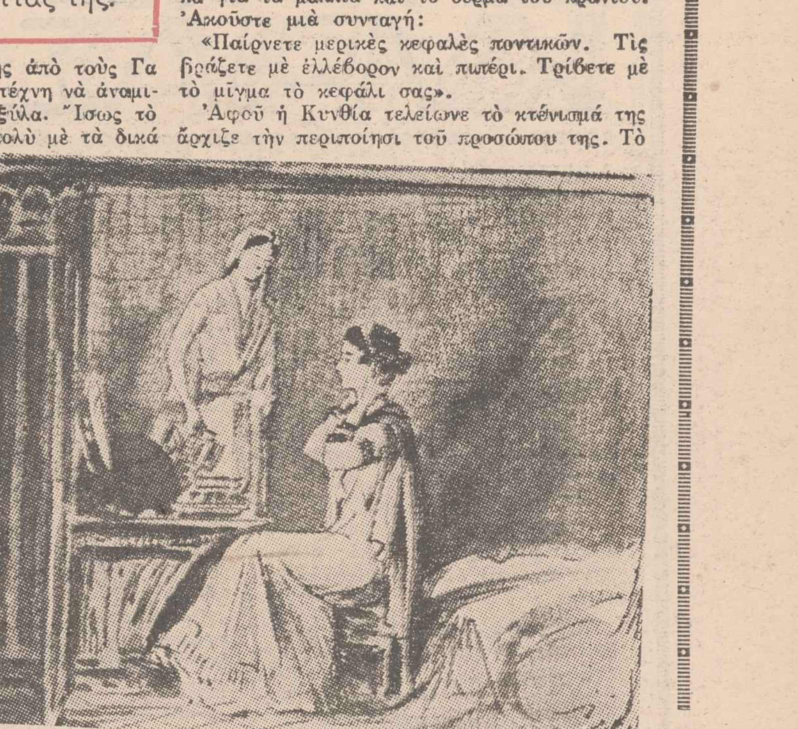

Ἡ σκλάβα τῆς ἔφερε ἀρωματισμένο νερό...

Γιὰ τὸ βάψιμο τῶν ματιῶν ἐχρησιμοποιεῖτο ἕνα καμμένο ξύλο ἢ ἀντιμόνιο, ποὺ ἐρχόταν κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὴν Ἀσία. Γιὰ νὰ καλυφθῇ κανένα μαῦρο σημαδάκι τοῦ δέρματος ἐχρησιμοποιεῖτο μιὰ ἄσπρη πάστα... Ἐννοεῖται ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ φτειασίδια καὶ τὰ καλλυντικὰ κάθε ἄλλο ἦταν παρὰ τέλεια (ἡ χημεία ἦταν πολὺ πίσω ἀκόμη) καὶ μιὰ χρῆσις των ὄχι καὶ πολὺ προσεκτική, μᾶλλον ἀσχήμιζε τὸ πρόσωπο.

Ἀλλὰ ἂς ἐπανέλθουμε στὴν Κυνθία. Ἀφοῦ τελείωναν τὰ βαψίματα, τὰ κτενίσματα κλπ. οἱ σκλάβες ἄνοιγαν τὰ μεγάλα κιβώτια ἀπὸ ἔβενο ἢ ἀπὸ ξύλο κέδρου καὶ ἔβγαζαν ἀπὸ μέσα τὰ πολυτελῆ φορέματα. Ἡ Ρωμαία δέσποινα δίσταζε ἀνάμεσα στὰ πολύχρωμα καὶ ἁπαλὰ ὑφάσματα ποὺ ἁπλωνόταν μπροστά της καὶ στὸ τέλος διάλεγε τί θὰ φοροῦσε. Κύτταζε στὸν καθρέφτη της — μιὰ πλάκα στιλβωμένου μετάλλου δηλαδή, καὶ βεβαιωνόταν ἔτσι γιὰ τὴν ὀμορφιά της. Ἔτσι ἦταν τώρα ἕτοιμη νὰ ἐμφανισθῇ δημοσίᾳ ἐπάνω στὸ φορεῖο της ποὺ τὸ κρατοῦσαν καὶ τὸ μετέφεραν ὀκτὼ ρωμαλέοι δοῦλοι, ἢ νὰ δεχθῇ κανέναν ἀπὸ τοὺς πολυαρίθμους θαυμαστάς της....

Ἔτσι περνοῦσε τὸ πρωϊνὸ μιᾶς φιλάρεσκης Ρωμαίας. Μήπως καὶ σήμερα τὸ ἴδιο δὲν συμβαίνει συχνὰ στὶς φιλάρεσκες τῆς ἐποχῆς μας;

ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΚΟΜΠΡΑΣ

Ἕνα ἀνατριχιαστικὸ ἐπεισόδιο ἀπὸ τὴ ζωὴ τῶν τροπικῶν

ΕΙΝΑΙ γνωστὴ ἡ φρίκη ποὺ προκαλεῖ στοὺς ἰθαγενεῖς πληθυσμοὺς τῆς Ἀσίας, καὶ στοὺς λευκοὺς ἀποίκους, ἡ κόμπρα, τὸ τρομερὸ αὐτὸ φεῖδι μὲ τὸ πελώριο τριγωνικὸ κεφάλι, ποὺ τὸ δηλητήριό του εἶνε τόσο δραστικό, ὥστε μπορεῖ μιὰ σταγὼν νὰ σκοτώσῃ μέσα σὲ λίγη ὥρα τὸν ἄνθρωπο, ποὺ θὰ δαγκωθῇ. Ἕνας Ἄγγλος περιηγητής, ποὺ ἐπέστρεψε τελευταίως ἀπὸ τὴν Μαλαισία, ἀφηγεῖται τὴν ἀκόλουθη φρικιαστικὴ ἱστορία, ποὺ συνέβη στὴν ἔπαυλι ἑνὸς Εὐρωπαίου μηχανικοῦ:

Ὁ μηχανικὸς αὐτός, ζοῦσε μαζὶ μὲ τὴν γυναῖκά του, μιὰ νεαρὴ χαριτωμένη Ἀγγλίδα, τὴν Ἐλίζα, στὴν ἔπαυλί του, καὶ τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες φιλοξενοῦσε τὸν συμπατριώτη του. Μιὰ ἡμέρα ἐπέστρεψε ἀπὸ τὸ κυνῆγι φέρνοντας μεταξὺ ἄλλων καὶ μιὰ πελώρια κόμπρα σκοτωμένη. Τῆς εἶχε φυτέψει μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι καὶ τὴν πῆρε μαζί του γιὰ νὰ τὴν γδάρῃ καὶ νὰ κρατήσῃ τὸ δέρμα της, τὸ ὁποῖον εἶνε πολυτιμώτατον καὶ ἀπὸ τὸ ὁποῖον κατασκευάζονται εἴδη πολυτελείας. Οἱ ἰθαγενεῖς ὑπηρέται του μόλις ἀντίκρυσαν τὸ φεῖδι ἄρχισαν νὰ φωνάζουν τρομαγμένοι καὶ τὸν ἱκέτευαν νὰ τὸ πετάξῃ μακρυὰ στὸ δάσος. [illegible] ὅπου τὸ σκότωσε, διότι σύμφωνα μὲ τὴν πρόληψι ποὺ ἐπικρατεῖ ἐκεῖ κάτω, ἂν μιὰ κόμπρα σκοτωθῇ καὶ τὸ πτῶμα της δὲν ξαναβρῇ τὸ ταῖρι της, τὸ ταῖρι, εἴτε ἀρσενικὸ εἶνε, εἴτε θηλυκό, θὰ ἐκδικηθῇ τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὴν σκότωσε. Φυσικά, ὁ θετικὸς καὶ ψύχραιμος Ἐγγλέζος δὲν συμμεριζόταν τοὺς φόβους αὐτούς. Ἔκρυψε σὲ ἀσφαλὲς μέρος τὸ πτῶμα τῆς κόμπρας καὶ λογάριαζε νὰ τὸ κατεβάσῃ τὴν ἑπομένη στὴν πόλι.

Τὸ ἴδιο βράδυ ἡ σύζυγος τοῦ Ἄγγλου θέλησε νὰ πάρῃ ἕνα λουτρό. Τὸ δωμάτιο τοῦ λουτροῦ ἦταν μικρὸ καὶ εἶχε ἕναν φεγγίτη, ὁ ὁποῖος ἔβλεπε στὸν κῆπο. Ἐνῷ οἱ δυὸ φίλοι περιδιάβαζαν ἥσυχα, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ περνοῦσαν κάτω ἀπὸ τὸν φεγγίτη, ἀντήχησε ἀπὸ μέσα μιὰ φρικτὴ στριγγιά, μιὰ ἀγωνιώδης ἐπίκλησις... Οἱ δύο ἄνδρες σὰν τρελλοὶ ὥρμησαν μέσα καὶ μὲ δυὸ ἰσχυρὰ κτυπήματα ἔσπασαν τὴν πόρτα τοῦ λουτροῦ. Βρέθηκαν μπροστὰ σ' ἕνα φρικτὸ θέαμα. Ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα μισόγυμνη, μισολιπόθυμη, σὲ μιὰ γωνιά, μὲ τὰ μαλλιὰ ἀναστατωμένα, μὲ τὰ μάτια βγαλμένα ἔξω ἀπὸ τὶς κόγχες, ἀντίκρυζε ἕνα φοβερὸν θέαμα. Μία κόμπρα πελωρίων διαστάσεων, μήκους περίπου τεσσάρων μέτρων, ξεκουλουριαζόταν ἀργὰ-ἀργὰ καὶ τέντωνε τὸ ἀπαίσιο κεφάλι της ἕτοιμη νὰ δαγκάσῃ... Καὶ οἱ δύο ὕψωσαν τὰ ρεβόλβερ καὶ δύο πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν ταυτοχρόνως. Τὸ ἀπαίσιο σῶμα τοῦ φειδιοῦ ἔπεσε κάτω μὲ γδοῦπο καὶ ἔμεινεν ἀκίνητο.

Ἡ Ἐλίζα εἶχε σωθῆ, ἀλλὰ ἔμεινε ἀρκετὸ διάστημα ἄρρωστη ἀπὸ τὸν τρόμο, ποὺ εἶχε δοκιμάσει... Διηγήθηκε ὅτι μπαίνοντας μέσα στὸ λουτρὸ δὲν ἀντελήφθη τίποτε καὶ μόνον ὅταν γέμισε τὸν λουτῆρα μὲ ζεστὸ νερὸ τὸ φεῖδι, ποὺ ἦταν κρυμμένο ἀπὸ κάτω ἔβγαλε τὸ κεφάλι του καὶ ἄρχισε νὰ ξεκουλουριάζεται λίγο - λίγο. Μιὰ πρόχειρη ἐξέτασις ἀπέδειξε ὅτι ἡ κόμπρα ποὺ σκοτώθηκε στὸ λουτρὸ ἦταν θηλυκιά, ἐνῷ ἡ κόμπρα ποὺ εἶχε σκοτωθῆ τὸ πρωῒ στὸ δάσος ἦταν ἀρσενική... Καὶ ἔτσι οἱ ἰθαγενεῖς μπόρεσαν νὰ θριαμβεύσουν, ἀφοῦ οἱ προβλέψεις των εἶχαν βγῆ ἀληθινές...

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ...

Η ΛΕΣΧΗ ΤΩΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΩΝ

Τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην εἰς τὸ Τόκιο ὁ πρόεδρος τῆς Λέσχης τοῦ Αὐτόχειρος ἀπέθανεν ἀπὸ... φυσικὸν θάνατον, προελθόντα ἀπὸ πνευμονικὴν φυματίασιν. Ὁ μακαρίτης, κατὰ τὸ 1937 εἶχε συγκινήσει ἰδιαιτέρως τὸ Τόκιο, προκαλέσας ἀποπείρας ὁμαδικῶν αὐτοκτονιῶν.

Πολλὰ μέλη τοῦ περιέργου αὐτοῦ «Κλὸυμπ» ἀπεπειράθησαν νὰ κάμουν «χαρακίρι» ἐπάνω στὸν τάφο τοῦ μακαρίτη, ἀλλὰ ἡ ἀστυνομία κατώρθωσε νὰ προλάβῃ τὴν ὁμαδικὴν αὐτὴν ἐκδήλωσιν τρέλλας. Ἐν τούτοις μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἐξηφανίσθησαν, ἀνευρέθη δὲ τὸ πτῶμα τοῦ ἑνός, προβάντος εἰς σκληρότατον χαρακίρι διανοίξεως τῆς κοιλίας του κατὰ τὰ εἰωθότα.

ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΕΝΟΣ ΒΡΕΦΟΥΣ

Προχθὲς οἱ διαβάται ἑνὸς δρόμου τοῦ Βερολίνου ἐδέχοντο ἀνύποπτοι βροχὴν διαφόρων ἀντικειμένων: ὑποδήματα, βιβλία, ἐφημερίδες, ποτήρια, κανάτια, κατσαρόλες καὶ ἄλλα σκεύη. Ὅλα προήρχοντο ἀπὸ ἕνα παράθυρον τοῦ τετάρτου πατώματος ἑνὸς σπιτιοῦ. Μία ἔρευνα παρατυχόντος ἀστυφύλακος, ἀπέδειξεν ὅτι δράστης ἦτο ἕνα τριετὲς παιδάκι, τὸ ὁποῖον εἶχε κλειδωθῆ εἰς τὸ σπίτι του ἀπὸ τοὺς γονεῖς του, ἐξελθόντας εἰς περίπατον καὶ ἐξεδικεῖτο κατὰ τὸν πρωτότυπον καὶ ἐπικίνδυνον αὐτὸν τρόπον τὴν ἀγανάκτησίν του διὰ τὴν ἐγκατάλειψιν.

ΜΕΓΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΠΩΛ ΡΕΜΠΟΥ

Η ΠΕΡΙΦΗΜΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΝΤΥΜΠΑΡΡΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ἡ μικρὴ Ζὰνν Ρανσόν, ποὺ εἶνε πολὺ εὔμορφη καὶ σκανδαλιάρα, γίνεται μὲ τὴν ὑποστήριξι τοῦ ἀβδᾶ Γκομὰρ ἡ «δεσποινὶς ντὲ κομπανὶ» τῆς κυρίας ντὲ Λαγκάρντ, ἀλλὰ ἡ νεανικὴ διαγωγὴ τῶν δυὸ παιδιῶν τῆς κυρίας αὐτῆς, τὴν ἀναγκάζει νὰ ζητήσῃ ἀλλοῦ δουλειὰ καὶ καταλήγει — πάντα μὲ τὴν ὑποστήριξι τοῦ ἀβδᾶ, ποὺ ὅπως ὑποστηρίζουν πολλοὶ εἶνε ὁ πατέρας της — νὰ προσληφθῇ ὡς πωλήτρια στὸ κατάστημα μόδας τοῦ ζεύγους Λαμπίγ.

Ἐν τῷ μεταξὺ δὲν χάνει τὸν καιρό της, ἀλλὰ συνδέεται μὲ διαφόρους νεαροὺς τῆς ἐποχῆς, ποὺ τοὺς ἀλλάζει συχνότερα κι' ἀπ' τὰ ἀσπρόρρουχά της.

Τέλος γνωρίζεται μὲ τὸν κόμητα Ζὰν ντὺ Μπαρρύ, ποὺ ἀφοῦ τὴν κρατάει ἀρκετὸν καιρὸ γιὰ ἐρωμένη του, φροντίζει νὰ τὴν πασσάρῃ στὸ βασιλῆα τῆς Γαλλίας Λουδοβῖκο τὸ 15ο, ὁ ὁποῖος γοητεύεται ἀμέσως καὶ τὴν κρατεῖ κοντά του.

Ἀλλὰ τὰ πράγματα δὲν εἶνε καὶ τόσον εὔκολα...

12ον

ΠΟΤΕ;

— Ἀπόψε κιόλας... Καὶ σᾶς, ἀγαπητές μου ἀδελφές, σᾶς ἀπάγω καὶ σᾶς.

— Γιατί;

— Μοῦ χρειάζεστε.

Ἔτσι ὁ ἀρραβωνιαστικός, ποὺ ποτέ του δὲν εἶδε τὴν ἀρραβωνιαστική, χώθηκε σὲ μιὰν ἄμαξα μὲ τὶς δυὸ ἀδελφές του καὶ τὸν ἀδελφό του κι' ὅλοι μαζὶ ξεκίνησαν γιὰ τὸ παράξενο ἐκεῖνο ταξίδι.

Μέσα σὲ δυὸ μέρες, εἶχαν τελειώσει ὅλα, μέχρι καὶ τῆς τελευταίας λεπτομερείας, ποὺ ἦταν ἡ καταβολὴ ἑνὸς ἀρκετὰ σεβαστοῦ ποσοῦ στὸν «σύζυγο» τῆς Ζάνν, ποὺ νοιώθοντας τώρα τὸν ἑαυτό του πλούσιο, εὕρισκε πὼς τὸ Παρίσι εἶνε μιὰ πόλις γεμάτη χαρές, τὶς ὁποῖες θὰ πρέπει νὰ δοκιμάσῃ κανένας πρὶν ἀφήσῃ τὸν μάταιο αὐτὸν κόσμο...

ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΚΑΙ ΦΑΒΟΡΙΤΑ

Ὅταν ὁ Σουαζὲλ ἔμαθε πὼς ὁ βασιλῆας ἑτοιμαζόταν νὰ παρουσιάσῃ ἐπισήμως τὴν ἐρωμένη του στὴν Αὐλή, προσπάθησε μὲ κάθε εἴδους ἐντρίγκες νὰ ματαιώσῃ τὸ σχέδιο.

Ἀλλὰ καὶ ἡ Ζὰνν δὲν ἀδρανοῦσε. Τὰ βράδυα, καθὼς βρισκόταν μόνη της μὲ τὸ βασιλῆα, δὲν ἄφινε καμμιὰν εὐκαιρία γιὰ νὰ τοῦ λέῃ—μὲ τρόπο—τὶς εἰς βάρος της ραδιουργίες τοῦ δούκα τῆς Σουαζέλ.

Ὁ βασιλῆας ἦταν συνηθισμένος μὲ τὸν ὑπουργό, ἀλλὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ σέβωνται τὴν ἐρωμένη του.

Καὶ τοὔγραψε ἕνα γράμμα, μὲ τὸ ὁποῖο τὸν καθιστοῦσε πολὺ προσεκτικό, γιατὶ «εἶνε πολὺ ὡραία καὶ μοῦ ἀρέσει. Αὐτὸ ἀρκεῖ. Ἀρκετὰ γι' αὐτὴ τὴ φορά».

⁂

Τὸν Γενάρη τοῦ 1769 ὁ δούκας τοῦ Ρισελιὲ εἶχε ξαναγυρίσει ἀπὸ τὴν Γκουγιένν, γιὰ νὰ ἀναλάβῃ ὑπηρεσία στὴν Αὐλή. Ἦταν ὀπαδὸς τοῦ ντ' Αἰγκιγιόν, καὶ—κατὰ συνέπεια — ἕνας φοβερὸς ἐχθρὸς τοῦ Σουαζέλ. Ἔτσι πῆρε ὅσο μπόρεσε τὸ μέρος τῆς Ζάνν.

Μόλις βρέθηκε τὲτ-ὰ-τὲτ μὲ τὸν Λουδοβῖκο, τοῦ εἶπε:

— Εἶνε ὕβρις, Μεγαλειότατε, ὁ δούκας τοῦ Σουαζέλ, ὁ ὑπουργός σας, νὰ λέῃ πὼς εἶνε βασιλῆας τῆς Γαλλίας.

— Καὶ πῶς αὐτό;

— Διατείνεται πὼς ἡ Μεγαλειότης Σας, δὲν θὰ τολμήσῃ ποτέ, ζῶντος αὐτοῦ, νὰ εἰσαγάγῃ τὴν Κυρία Ντὺ Μπαρρὺ εἰς τὰ ἐπίσημα διαμερίσματα τῶν Βερσαλλιῶν.

— Εἶνε δυνατόν;

— Τὸ λέει δημοσίᾳ. Δὲν μιλοῦν γιὰ ἄλλο πρᾶγμα στὴν ἐπαρχία. Στὸ Μπορντώ, λόγου χάριν, ἄκουσα μιὰ μέρα νὰ διαβεβαιώνουν πὼς ἡ Κυρία Ντὺ Μπαρρὺ δὲν θὰ παρουσιασθῇ ποτὲ ἐπισήμως.

Ὁ βασιλῆας θύμωσε:

— Γιατί δὲν φυλακίσατε αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους;

— Γιατί, Μεγαλειότατε, ἀπάντησε πονηρὰ ὁ Ρισελιέ, μοῦ φαίνεται ἄδικο νὰ τιμωρήσω τὴν ἀπήχησι τῶν Παρισινῶν κουτσομπολιῶν.

Ὁ Λουδοβῖκος εἶπε τότε ἀποφασιστικά:

— Θὰ κάμω ὅ,τι μοῦ ἀρέσει σχετικὰ μὲ τὴν παρουσία τῆς Κυρίας Ντὺ Μπαρρύ. Αὐτὸ θὰ γίνῃ.

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα ἡ «ἀγωγὴ τῆς Ζάνν» ἄρχισε νὰ προχωρῇ μὲ πιὸ γοργοὺς ρυθμούς. Χοροδιδάσκαλοι, καθηγηταί, ράπται, κομμωταί... ἕνας ὁλόκληρος κόσμος δὲν εἶχε ἄλλη δουλειά, παρὰ ν' ἀσχολῆται ὁλημέρα μὲ τὴν εὐνοουμένη.

Καὶ ἡ ἐπίσημη παρουσία της ὡρίστηκε νὰ λάβῃ χώραν τὸ βράδυ τῆς 22 Ἀπριλίου 1769.

Τὸ βράδυ τῆς μεγάλης ἡμέρας ἕνα ἄπειρο πλῆθος εὐγενῶν σπρωχνόταν στοὺς διαδρόμους τῶν Βερσαλλιῶν.

Ἡ ὥρα τῆς τελετῆς ἔφτασε.

Ἡ Μεγαλειότης του βρισκόταν σ' ἕνα ἀπ' τὰ πιὸ λαμπρὰ καὶ πιὸ μεγάλα σαλόνια τοῦ παλατιοῦ.

Δίπλα του στεκόταν ὁ γερο-δούκας τοῦ Ρισελιέ.

Ὁ Σουαζὲλ ἦταν περιτριγυρισμένος ἀπ' τοὺς τελευταίους του φίλους. Τὰ μεγάλα γαλάζια μάτια του, κοκκινισμένα, πρόδιναν πὼς εἶχε κάνει ἄσχημον ὕπνο.

Ἡ Κυρία κοντέσσα Ντὺ Μπαρρὺ ἀργοῦσε. Ὁ βασιλῆας τραβοῦσε συχνὰ τὸ ρολόγι του καὶ τὸ κύτταζε, συγκρίνοντάς το μὲ τὴν ὥρα τοῦ ἐκκρεμοῦς.

— Μὰ τῆς συνέβη κανένα ἀτύχημα; ρώτησε ὄχι δίχως ἀνησυχία ὁ δούκας.

— Δὲν μὲ πληροφόρησαν τίποτε.

—Ἂν δὲν μπορέσῃ νἄρθῃ σήμερα, ἡ παρουσίασις θὰ γίνῃ αὔριο. Ὄχι ἀργότερα.

Ἀμέσως ἡ σάλα τὸ ψιθύρισε:

—Ἡ παρουσίασις ἀνεβλήθη γιὰ αὔριο...

— Ἕνα χαμόγελο ἄνθισε στὰ χείλια τοῦ Σουαζέλ, κι' ἀπὸ κεῖ πέταξε στοὺς φίλους του.

Ἀλλὰ νὰ ἡ μεγάλη πόρτα ἀνοίγει καὶ δυὸ κυρίες ντυμένες μὲ μυθικὴ μεγαλοπρέπεια ἐμφανίζονται.

Οἱ δυό τους ρόμπες ἀρκοῦσαν νὰ γεμίσουν τὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας.

Ἦταν ἡ Ζὰνν καὶ ἡ Κυρία ντὺ Μακάρν, ποὺ θὰ τὴν παρουσίαζε.

Τὸ προηγούμενο βράδυ ὁ βασιλῆας τὴν εἶχε ἀπειλήσει πώς, καθὼς θὰ ἔκανε τὴν ἐθιμοτυπικὴν ὑπόκλισι, δὲν θὰ τὴν βοηθοῦσε νὰ σηκωθῇ.

— Ἡ εὐγένεια τῆς Μεγαλειότητός σας δὲν θὰ τῆς ἐπιτρέψῃ νὰ φερθῇ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο.

— Καλά, στοιχηματίζουμε; τῆς εἶπε ὁ βασιλῆας.

— Στοιχηματίζουμε ἕνα χρυσὸ λουδοβίκειο.

— Δεκτόν!

Ὅταν ἔφτασε μπροστὰ στὸ μονάρχη, ὅταν λύγισε τὶς γάμπες της, ποὺ δύσκολα κρατοῦσαν τὸ βάρος τῶν φουστανιῶν καὶ τῶν διαμαντιῶν, ὁ Λουδοβῖκος 15ος τῆς πῆρε τὸ χέρι γιὰ νὰ τὴν βοηθήσῃ νὰ σηκωθῇ.

Τὰ γαλάζια μάτια, τὰ ὑπέροχα γαλάζια μάτια στηλώθηκαν πάνω του καὶ τὸ ἄλικο στόμα ψιθύρισε σὲ τρόπο ποὺ νὰ μὴν ἀκουστῇ παρὰ μονάχα ἀπὸ τὸν βασιλῆα:

— Χάσατε, Μεγαλειότατε.

Κι' ὁ Λουδοβῖκος:

— Τρόπος νὰ κρατήσω τὴν ἀξιοπρέπειά μου μπροστὰ σὲ τέτοιαν ὠμορφιὰ δὲν μποροῦσε εὔκολα νὰ βρεθῇ...

Αὐτὰ τὰ λόγια ἀκούστηκαν. Οἱ ἐχθροὶ τῆς φαβορίτας κεραυνοβολήθηκαν. Ἦταν μιὰ δημόσια διάψευσις γιὰ τὰ κουτσομπολιά τους. Εἶχαν πῆ σ' ὅλον τὸν κόσμο, πὼς ἡ Ζὰνν εἶχε τρόπους πλύστρας, πὼς ἦταν γελοία κι' ἀκόμη στὶς χειρονομίες της, πὼς ἀρκοῦσε νὰ τὴν δῇ κανένας γιὰ νὰ νοιώσῃ τὴν ταπεινὴ καταγωγή της.

ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΤΡΑΠΕΖΙΟΥ

Γιὰ νὰ γοητεύσῃ τὸν βασιλῆα, ὁ καλλίτερος τρόπος δὲν ἦταν καθόλου νὰ κάνῃ νὰ λάμπουν τὰ προτερήματά της, ἀλλὰ νὰ δείχνῃ εὐθυμία, πνεῦμα, εὐγένεια. Ὁ Λουδοβῖκος 15ος γελοῦσε τότε μ' ἕνα γέλιο ποὺ κατέληγε σὲ παροξυσμό, ὁπότε χρειαζόταν νὰ τὸν χτυπάῃ λίγο στὸν ὦμο ἡ Ζὰνν γιὰ νὰ συνέλθῃ.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐμψυχωτὲς τῶν γλεντιῶν αὐτῶν ἦταν ὁ δούκας ντὲ Φρονσάκ, γυιὸς τοῦ στρατάρχη Ρισελιέ, νέος ἀκόμα.

Σ' αὐτὰ τὰ φιλικὰ δεῖπνα παρευρισκόταν πάντα ὁ δούκας ντὲ Ντυρφόρ, μέγας τελετάρχης τῆς Γαλλίας. Δὲν σκεπτόταν τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ κανονίζῃ τὶς κινήσεις καὶ τὰ βήματα τῶν προσωπικοτήτων τῆς Αὐλῆς. Ὑπέφερε τρομερὰ στὴν ἰδέα, ποὺ δὲν μποροῦσε νἄνε νύχτα-μέρα κοντὰ στὸ κρεββάτι τοῦ βασιλῆα, ὄχι γιὰ νὰ βλέπῃ τὰ θεάματα, ποὺ θὰ προσφέρονταν στὰ μάτια του, ἀλλὰ ἀπ' τὴ σκέψι, ποὺ μποροῦσε στιγμὲς-στιγμὲς νὰ μὴ κρατιόταν καλὰ τὸ πρωτόκολλο.

Στιγμὲς-στιγμές...

Γιὰ τὰ ὑπέροχα ἐκεῖνα δεῖπνα πότε-πότε ὁ βασιλῆας ἔκανε ὁ ἴδιος τὰ φαγητά του. Ἦταν εἰδικευμένος στὴν τέχνη τοῦ ψησίματος τῆς ὀμελέττας.

Καὶ τὰ περὶ μαγειρικῆς «συγγράμματα» ἡ μόνη φιλολογία ποὺ εἶχεν εὐχαρίστως διαβάσει καὶ ποὺ συχνὰ ἀνέφερε ὁλόκληρες περικοπές.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΤΗΣ

Η ΚΥΡΙΑ ΚΙΟΥΡΙ

ΕΥΑΣ ΚΙΟΥΡΙ

28ον

Ἡ ΜΑΡΙΑ Κιουρί, χήρα τοῦ διασήμου ἐπιστήμονος ὁ ὁποῖος ἀπέθανε ὑπὸ τόσον τραγικὰς συνθήκας καὶ εἰς τὴν ἕδραν τοῦ ὁποίου διωρίσθη, θὰ κάμη τὸ ἐναρκτήριό της μάθημα τὴν Δευτέρα 5 Νοεμβρίου 1906 καὶ ὥρα 1.30΄ μ. μ. Ἡ κυρία Κιουρὶ εἰς τὸ ἐναρκτήριον αὐτὸ μάθημα θὰ ἐξηγήσῃ τὴν θεωρία τῶν ἰόντων εἰς τὰ ἀέρια καὶ θὰ πραγματευθῇ περὶ ἀκτινεργείας. Αἱ αἴθουσαι τῶν παραδόσεων θὰ καταληφθοῦν ἀπὸ τοὺς σπουδαστάς, διὰ δὲ τὸ κοινὸν διατίθενται μόνον τριάντα θέσεις! Δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν εἰς περίπτωσιν τόσον μοναδικὴν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Σορβόννης νὰ ἐγκαταλειφθοῦν οἱ κανονισμοὶ ὥστε νὰ τεθῇ τὸ μέγα ἀμφιθέατρον εἰς τὴν διάθεσιν τῆς κυρίας Κιουρὶ διὰ τὸ πρῶτον της μάθημα μόνον». Δημοσιεύματα αὐτῆς τῆς φύσεως στὶς ἐφημερίδες καθρεφτίζουν τὴν ἀνυπομονησίαν μὲ τὴν ὁποίαν τὸ Παρίσι περίμενε τὴν πρώτην δημοσίαν ἐμφάνισιν τῆς «διασήμου χήρας». Οἱ ρεπόρτερ, οἱ γυναῖκες, τῆς ἀριστοκρατίας, οἱ καλλιτέχνες ποὺ ἐπολιορκοῦσαν τὴν γραμματεία τῆς Σχολῆς Ἐπιστημῶν καὶ ἀγανακτοῦσαν ὅταν δὲν κατώρθωναν νὰ ἀποσπάσουν «δελτία προσκλήσεως» δὲν ἐκινοῦντο οὔτε ἀπὸ συμπόνοια, οὔτε ἀπὸ ἐπιθυμία νὰ μορφωθοῦν,. Δὲν ἐνοιάζοντο διόλου γιὰ τὴν «θεωρία τῶν ἰόντων εἰς τὰ ἀέρια». Ὁ πόνος τῆς Μαρίας τὴν σκληρὴ ἐκείνη μέρα ἦταν ἁπλῶς ἕνα γαργαλιστικὸ γιὰ τὴν περιέργειά τους. Γιὰ πρώτη φορὰ γυναῖκα ἐπρόκειτο νὰ μιλήσῃ στὴν Σορβόννη, μιὰ γυναῖκα ποὺ ἦταν συγχρόνως μεγαλοφυΐα καὶ ἀπαρηγόρητη χήρα. Κι' αὐτὸ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ προσελκύσῃ τὸ κοινὸν τῶν θεατρικῶν «πρώτων» καὶ τὸ ἀκροατήριον τῶν ἐπισήμων συγκεντρώσεων.

Κατὰ τὸ μεσημέρι, τὴν ὥρα ποὺ ἡ Μαρία ἐστεκόταν μπροστὰ στὸν τάφο, στὸ νεκροταφεῖο τοῦ Σῶ καὶ ἐσιγομιλοῦσε σ' ἐκεῖνον τοῦ ὁποίου ἀνελάμβανε σήμερα τὴν βαρειὰ κληρονομία, πλῆθος εἶχε κιόλας γεμίσει τὸ μικρὸ ἀμφιθέατρο, εἶχε κατακλύσῃ τοὺς διαδρόμους τῆς Σχολῆς καὶ εἶχε ξεχειλίσῃ ἔξω στὴν πλατεῖα. Στὴν 1.25΄ τὸ κουβεντολόγι εἶχε πάψει κι' ὅλοι μὲ συγκρατημένη ἀναπνοὴ περίμεναν ν' ἀκούσουν ποιὰ θὰ ἦταν τὰ πρῶτα λόγια τῆς μεγαλοφυΐους χήρας. Θὰ μιλοῦσε γιὰ τὸν Πιὲρ Κιουρί; Ἀσφαλῶς, ναί: τὸ ἔθιμον ἐπέβαλλε στοὺς νέους καθηγητὰς νὰ ἀρχίζουν μὲ ἕνα ἐγκώμιο τοῦ προκατόχου των. Ἀλλὰ σ' αὐτὴν τὴν περίπτωσιν ὁ προκάτοχος ἦταν ὁ σύζυγος. Τί «δραματικὴ» τί «συναρπαστικὴ» σκηνή!

Μιάμιση ἡ ὥρα. Ἡ πόρτα τοῦ βάθους ἄνοιξε καὶ ἡ Μαρία Κιουρὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὴν ἕδρα μέσα σὲ θύελλα ἐπευφημιῶν. Ἔγυρε τὸ κεφάλι της, μὲ μιὰ ξερὴ μικρὴ κίνησι, σὰν νὰ χαιρετοῦσε. Ὀρθή, μὲ τὰ χέρια ἀκουμπισμένα ἀπάνω στὸ μεγάλο τραπέζι ποὺ ἦταν φορτωμένο μὲ ἐπιστημονικὰ ὄργανα, ἐπερίμενε νὰ σταματήσουν οἱ ἐκδηλώσεις. Καὶ ἐσταμάτησαν ξαφνικά. Μπροστὰ σ' ἐκείνη τὴν δυνατὴ χλωμὴ γυναῖκα ποὺ ἐπροσπαθοῦσε νὰ δώσῃ ἔκφρασι ψυχραιμίας στὸ πρόσωπό της, μιὰ ἄγνωστη συγκίνησις ἐπέβαλε σιγὴ στὸ πλῆθος ποὺ εἶχεν συρρεύσῃ γιὰ νὰ παραστῇ σὲ θέαμα. Ἡ Μαρία ἐκύτταξε ὁλόϊσια μπροστά της καὶ εἶπε:

— Ὅταν ἀναλογισθῇ κανεὶς τὴν πρόοδον ἡ ὁποία ἐπετελέσθη εἰς τὴν φυσικὴν κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετίαν, ἐκπλήσσεται πρὸ τῆς κινήσεως, ἡ ὁποία ἐσημειώθη εἰς τὰς ἰδέας μας περὶ ἠλεκτρισμοῦ καὶ ὕλης.

Ἡ κυρία Κιουρὶ ἄρχιζε τὸ μάθημά της μὲ τὴ φράσι ἀκριβῶς ὅπου εἶχεν ἀφήσῃ τὸ δικό του ὁ Πιὲρ Κιουρί. Δάκρυα ἐθούρκωσαν ὅλων τὰ μάτια.

Μὲ τὴν ἴδια σταθερή, σχεδὸν μονότονη φωνή, ἡ ἐπιστήμων συνέχισε καὶ ἐτελείωσε τὸ μάθημά της ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Καὶ ὅταν ἔφθασε στὸ τέλος χωρὶς νὰ κομπιάσῃ, χωρὶς νὰ δειλιάσῃ ἀπεσύρθη ἀπὸ τὴ μικρὴ πόρτα τοῦ βάθους γοργὰ καὶ ἀθόρυβα ὅπως εἶχεν ἔλθη.

Ἐὰν θαυμάζουμε τὴν ζωὴ τῆς Μαρίας Κιουρί, στὸ πλάϊ τοῦ μεγαλοφυΐους συζύγου της, γιὰ τοὺς κόπους καὶ τὴν ἐπιμονὴ ποὺ κατέβαλε στὸ ἐπιστημονικό της ἔργο. Ἡ ζωὴ αὐτὴ θὰ μᾶς φανῇ γλυκειὰ καὶ ἥσυχη συγκρινόμενη μὲ αὐτὴν ποὺ ἄρχιζε τώρα σὰν χήρα. Ἔπρεπε νὰ μεγαλώσῃ δυὸ παιδιά, νὰ κερδίσῃ τὴν ζωή τους, να διδάσκῃ μὲ θρίαμβο σὲ μιὰ τόσο δύσκολη ἕδρα. Ἔξω ἀπ' αὐτὰ ἔπρεπε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὶς ἐπιστημονικὲς της ἔρευνες. Ἔπρεπε τέλος νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ ὄνειρο τοῦ Πιέρ, νὰ δημιουργήσῃ ἕνα ἐργαστήριο ὅπου οἱ νέοι επιστήμονες, μελλοντικὲς μεγαλοφυΐες, θὰ εὕρισκαν τόπο νὰ πειραματίζωνται ἐπὶ τῆς ραδιενεργείας.

Ἡ πρώτη φροντίδα τῆς Μαρίας εἶναι νὰ δώσῃ μιὰ ὑγιᾶ ζωὴ στὰ παιδιά της καὶ στὸν πεθερό της. Νοίκιασε ἕνα σπίτι μὲ κῆπο. Ὁ γιατρὸς Κιουρὶ βρῆκε ἐκεῖ τὸ ἰδιαίτερο διαμέρισμά του. Ἡ Εἰρήνη ἔχει ἕνα κομμάτι τοῦ κήπου ὑπὸ τὴν κατοχήν της καὶ τὸ καλλιεργεῖ μόνη της, ἐνῷ ἡ Εὔα κυνηγᾶ τὰ μικρὰ ζωάκια. Ἡ κυρία Κιουρὶ τὶς εὐχαριστήσεις αὐτὲς τὶς πληρώνει μὲ περισσότερο κόπο: Μιάμιση ὥρα δρόμος τὴν χωρίζει ἀπὸ τὰ ἐργαστήριά της. Κάθε πρωῒ τρέχει στὸν σταθμὸ πάντοτε βιαστικὴ σὰν νὰ πρόκειται νὰ κερδίσῃ κάποιον χαμένον χρόνο. Ἡ βαρυπενθοῦσα αὐτὴ γυναῖκα ποὺ μπαίνει πάντοτε βιαστικὴ στὴ δευτέρα θέσι τοῦ τραίνου ἔγινε γρήγορα τύπος γνωστός. Δὲν τῆς περισσεύει καιρὸς γιὰ νὰ γυρίσῃ πίσω στὸ Σῶ νὰ φάῃ. Ξαναεπισκέπτεται τὰ μικρὰ ρεστωρὰν τοῦ Καρτιὲ Λατὲν ὅπου μπαίνει μόνη ὅπως καὶ ὅταν ἦταν φοιτήτρια. Κάποτε δὲν φεύγει καθόλου ἀπὸ τὸ ἐργαστήριό της καὶ μασουλίζει ἁπλῶς ἕνα σάντουϊτς περπατῶντας πάνω, κάτω νευρικά.

Τὸ βράδυ πολὺ ἀργὰ γυρίζει στὸ σπίτι της. Τὸν χειμῶνα ἡ πρώτη της φροντίδα εἶναι νὰ ἐξετάσῃ τὴν σόμπα. Ἔχει τὴν ἔμμονη ἰδέα πὼς ἐκτὸς ἀπ' αὐτὴν κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ φτιάξῃ τὴν σόμπα.

Ποτὲ δὲν κλαίει μπροστὰ σὲ τρίτους, γιατὶ ἀπεχθάνεται τὶς παρηγοριές. Δὲν λέει σὲ κανέναν τὶς ἀγρυπνίες καὶ τὶς ἀπαρηγόρητες νύχτες ποὺ περνᾶ. Οἱ γύρω της ὅμως βλέπουν μὲ φόβο τὸν ὅλο καὶ αὐξανόμενο ἐκνευρισμό της.

Ἔτσι μιὰ μέρα τὴν ἐγκατέλειψαν οἱ δυνάμεις της καὶ θυμᾶμαι γιὰ πρώτη φορὰ στὰ παιδικά μου χρόνια, τὴν μητέρα μου νὰ κοίτεται ἀναίσθητη.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΔΙΑ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΩΜΕΝ ΤΑ ΣΩΜΑΤΕΙΑ ΜΑΣ

ΤΟ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟΝ ΙΔΡΥΜΑ ΠΕΡΙΘΑΛΨΕΩΣ

ΤΜΗΜΑ ΑΣΘΕΝΩΝ ΒΡΕΦΩΝ

ΣΚΟΠΟΣ τοῦ Τμήματος εἶναι ἡ παροχὴ ἰατρικῆς προστασίας εἰς ἀσθενῆ βρέφη. Τὸ τμῆμα συντηρεῖ δύο ἰατρεῖα. Τὸ ἰατρεῖον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σωκράτους παρὰ τὸ Βαρβάκειον, ποὺ εἶναι ἀνοιχτὸ 10—12. Κάθε μέρα γυναῖκες μὲ ἄρρωστα παιδιὰ στὴν ἀγκαλιά τους τρέχουν νὰ συμβουλευθοῦν τὴν ἰατρὸ Δδα Π. Ἀνδρουτσέλη, ποὺ χρόνια σπούδασε στὴν Ἑλβετία καὶ Γερμανία καὶ παρακολουθεῖ τὰ ἄρρωστα παιδιὰ μ' ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον καὶ στοργή. Δεύτερο ἰατρεῖον εἶναι τοῦ Ἁγ. Παντελεήμονος Ἀχαρνῶν, ποὺ δέχεται τὰ ἄρρωστα παιδιὰ στὶς 10—12, ποὺ διευθύνει ἡ Δὶς Μαντζαβίνου.

Τὰ Ἰατρεῖα τοῦ Πατριωτικοῦ Ἱδρύματος, παρέχουν δωρεὰν τὴν ἰατρικὴ ἐξέτασι, ἐνέσεις, φάρμακα καὶ ὁδηγίας, ἀντὶ ἐλαχίστης καταβολῆς, 2 δρ. τὴ φορά.

Τὰ πολὺ ἄρρωστα βρέφη παραπέμπονται στὸ Νοσοκομεῖον Παίδων, ἢ σὲ ἄλλα νοσοκομεῖα ἢ ἐργαστήρια γιὰ βιολογικὲς ἐξετάσεις.

Τώρα θὰ ποῦμε λίγα λόγια γιὰ τὰ Τμῆμα προστασίας τῶν Παιδιῶν ἀπὸ 3—6 χρόνων. Προτιμῶνται τὰ νήπια ποὺ παραπέμπονται ἀπ' τοὺς βρεφοκομικοὺς σταθμοὺς τοῦ Τμήματος Προστασίας Βρεφῶν τοῦ Π. Ι. Π. Τὸ τμῆμα συντηρεῖ 4 νηπιοτροφεῖα σὲ συνοικίες τῶν Ἀθηνῶν. Σ' αὐτὰ φοιτοῦνε παιδιὰ 3—6 ἐτῶν ποὺ μένουν ἐκεῖ ὅλη τὴν ἡμέρα, τρῶνε τὸ πρωῒ καὶ τὸ μεσημέρι. Μιὰ νηπιαγωγὸς τοὺς διδάσκει τὰ πρῶτα γράμματα, τραγούδια, τοὺς διηγεῖται παραμύθια—παίζει μαζύ τους. Τὰ παιδιὰ ἀσχολοῦνται στοὺς σχολικοὺς κήπους ποὺ λειτουργοῦν θαυμάσια. Ὁ ἰατρὸς τοῦ τμήματος τὰ παρακολουθεῖ καὶ κατὰ τοὺς χειμερινοὺς μῆνας τοὺς δίνει μουρουνέλαιο. Οἱ μητέρες πληρώνουν μόνον 10 δραχμὲς τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ πτωχότερες διαθέτουν 5 δρ. ἀπ' τὴν ἐργασία τους. 30 % ὀρφανὰ παιδάκια (ἢ παιδιὰ ἀσθενῶν μητέρων) γίνονται δεκτὰ δωρεάν. Στὰ νηπιαγωγεῖα μπαίνουν παιδιὰ ἄπορα, τῶν ὁποίων οἱ μάνες ἔχουν ἀνάγκη νὰ δουλέψουν γιὰ νὰ ζήσουν.

Τὰ νηπιαγωγεῖα τοῦ Πατριωτικοῦ Ἱδρύματος εἶναι τὰ ἑξῆς :

1) Νηπιαγωγεῖον Νέας Ἰωνίας, ποὺ ἱδρύθηκε τὸ 1923. Φοιτοῦν ἐτησίως 100 — 120 νήπια.

2) Νηπιαγωγεῖον Δουργουτίου, ποὺ ἱδρύθηκε στὸ 1927. Φοιτοῦν ἐτησίως 70—80 νήπια.

3) Νηπιαγωγεῖον Βύρωνος. Ἱδρύθηκε τὸ 1923 ἀπὸ τὴν Κα Μοργκεντάου, μαζὺ μὲ τὴν βοήθεια τῆς Ἐπιτροπῆς Ἀποκαταστάσεως Προσφύγων καὶ ἀπὸ τότε ἀνήκει στὸ Πατριωτικὸν Ἵδρυμα. Φοιτοῦν ἐτησίως 110 — 130 νήπια.

4) Νηπιαγωγεῖον Λαχαναγορᾶς (ὁδὸς Ἱεροφαντῶν, ποὺ ἱδρύθηκε στὸ 1929). Ἐκεῖ φοιτοῦν ἐτησίως 70—80 νήπια.

Πρέπει ἐπίσης νὰ ἐξάρωμε τὸ Τμῆμα Προστασίας τῶν Μαθητῶν τῶν Σχολείων, ποὺ προστατεύει τὸ Πατριωτικὸν Ἵδρυμα. Στὴ Μαθητικὴ Πολυκλινικὴ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μηλιώνη (πρὸς τὸ Κολωνάκι), ὅπου εἶναι δεκτὸς κάθε μαθητὴς 6—13 ἐτῶν, ποὺ ἔχει δελτίον ἀπόρου καὶ ποὺ παίρνει ἀντὶ ἐλαχίστου τιμήματος ἀπὸ δέκα δραχμάς, γιὰ ὅλη τὴν σχολικὴ περίοδο.

Στὴν Μαθητικὴ Πολυκλινική, λειτουργοῦν 6 τμήματα : Παθολογικόν, Χειρουργικόν, Ὀρθοπεδικόν, Ὀφθαλμολογικόν, Ὠτορινολαρυγγολογικόν, Δερματολογικὸν καὶ Ὀδοντοϊατρικόν. Ἡ Πολυκλινικὴ λειτουργεῖ θαυμάσια, ἔρχονται δὲ σ' αὐτὴν 5.500 — 6.000 μαθηταὶ τὸ χρόνο. Τὴν Δευτέρα, Τετάρτη καὶ Παρασκευὴ 10—12 π.μ. γίνονται δεκτὰ τὰ παιδιὰ ποὺ ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ἰατρικὴ ἐξέτασι.

Γιὰ τὸ Τμῆμα Ψυχαγωγίας καὶ τὶς Παιδικὲς Ἐξοχὲς τοῦ Π. Ἱδρύματος ποὺ εἶναι καύχημα τῆς κοινωνικῆς προνοίας, θὰ μιλήσωμε στὸ προσεχὲς φύλλον τῆς «Γυναίκας».

ΑΛΛΑ ΣΩΜΑΤΕΙΑ

Ἐρυθρὸς Σταυρὸς τῆς Νεότητος.—Ὁ Ἐρυθρὸς Σταυρὸς τῆς Νεότητος εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα τμήματα τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ. Ἀριθμεῖ περὶ τὰς 220.000 μέλη, ποὺ ἀποτελοῦν ὁμάδες κατὰ σχολεῖα καὶ διδάσκονται εἰς τὴν ἐθελουσίαν τῆς ἀτομικῆς καὶ οἰκιακῆς καθαριότητος, εἰς τὴν μεταξύ των ἀλληλεγγύην καὶ ἀλληλοβοήθειαν καὶ γενικὰ σὲ ὅλες τὶς ἠθικὲς καὶ βασικὲς ἀρχὲς τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.

Διατηρεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὰ μέλη τῶν ξένων Ἐρυθρῶν Σταυρῶν τῆς Νεότητος, μετέχει τῆς καθημερινῆς ζωῆς καὶ τῶν ἀναγκῶν τῆς μεγάλης οἰκογενείας τῆς Νεότητος. Ὁ Ἐρυθρὸς Σταυρὸς ἵδρυσε τὸ τμῆμα αὐτὸ γιὰ νὰ διαδώσῃ σοβαρὲς ἐπιστημονικὲς καὶ παιδαγωγικὲς ἀρχές, στὴν σπουδάζουσα νεολαία, ποὺ διδάσκεται καὶ διαδίδει ἀποτελεσματικὰ τὶς ἀρχὲς τῆς ὑγιεινῆς διαπλάσεως, τὴν ἀγάπη πρὸς τὴν ἐργασία, τὴ σεμνότητα καὶ τὴν πίστι, ποὺ ἐνισχύουν τὶς πατροπαράδοτες θρησκευτικές, πατριωτικὲς καὶ οἰκογενειακὲς Ἑλληνικὲς παραδόσεις.

Εἰς τὰς Ἑλληνοπούλας τῆς Ἰωνίας καὶ τοῦ Πόντου, τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Θράκης, τῆς Ἠπείρου καὶ τῆς Κρήτης, τῶν Νήσων τοῦ Ἰονίου καὶ τοῦ Αἰγαίου, τῆς Ρούμελης καὶ τοῦ Μωρηᾶ ἀπευθύνει τὴν ἔκκλησιν νὰ μὴ ξεχνοῦν ποτὲ τὸν ἀργαλειὸ καὶ τὸ ἀδράχτι τῆς προμάμμης των, σύμβολα τῆς Ἑλληνικῆς οἰκοκυρωσύνης, οὔτε τὰ προικιά τους, τὰ σεμνά, ὡραῖα καὶ στερεά, ποὺ συμβολίζουν τὴ σεμνότητα τῶν οἰκογενειακῶν δεσμῶν, κατ' ἀντίθεσιν σὲ μερικὰ ἀραχνοΰφαντα σύγχρονα προικιά, ἐνδεικτικὰ τῆς χαλαρότητος εὐτυχίας ἀκόμη ὀλίγων συζυγικῶν καὶ οἰκογενειακῶν δεσμῶν.

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΚΟΡΙΤΣΙΟΥ

Εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ Σπιτιοῦ τοῦ Κοριτσιοῦ (Νάξου 56, Πατήσια), τὸ πρωῒ τῆς 24 Μαρτίου, ὡμίλησεν ἡ Δὶς Μαργαρίτα Ἀποστολίδου, γεν, γραμματεὺς τοῦ Συνδέσμου Σπίτι τοῦ Κοριτσιοῦ, εἰς τὰς τροφίμους, διὰ τὴν πατριωτικὴν καὶ χριστιανικὴν σημασίαν τῆς Ἐθνικῆς μας ἑορτῆς. Εἰς τὴν ὁμιλίαν αὐτήν, ἡ ὁμιλήτρια ἀνέπτυξε μὲ σπουδαῖα ἐπιχειρήματα, τὴν αὐταπάρνησι καὶ τὴν αὐτοθυσίαν τῶν ἀθανάτων μας ἡρώων, ποὺ ἐθυσίασαν τὴν ζωήν των ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος μας.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς 24 Μαρτίου ἔλαβε χώραν εἰς τὴν ἰδίαν αἴθουσαν μιὰ ὡραία πατριωτικὴ ἑορτὴ τῇ συνεργασίᾳ τῶν μικρῶν μαθητριῶν, τοῦ ἐκπαιδευτηρίου Μπαστέα. Τὰ παιδιὰ τοῦ Σπιτιοῦ τοῦ Κοριτσιοῦ, μαζὺ μὲ τὰ παιδιὰ τοῦ Ἐκπαιδευτηρίου, ἐτραγούδησαν καὶ ἀπήγγειλαν ὡραιότατα πατριωτικὰ ἄσματα. Ἐχόρευσαν ἐθνικοὺς χοροὺς καὶ κατόπιν ἐστεφάνωσαν τὰς εἰκόνας τῶν ἐνδόξων μας ἡρώων.

ΤΜΗΜΑ ΦΥΣΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

Εἰς τὸ θαυμάσιον αὐτὸ τμῆμα τοῦ Ἐθνικοῦ Συμβουλίου τῶν Ἑλληνίδων, διὰ τὸ ὁποῖον ἡ «Γυναῖκα» θὰ ἀσχοληθῇ εὐρύτερον, ἑωρτάσθη προχθὲς ἡ Ἐθνική μας ἑορτὴ μεγαλοπρεπέστατα, ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τῆς Προέδρου τοῦ Τμήματος, τῆς τόσον ἀλτρουϊστρίας καὶ γνωστῆς διὰ τὴν μεγάλην της κοινωνικὴν δρᾶσιν Κας Θεσπιάδος Κοκόλη. Πλῆθος παιδιῶν, ἀπὸ τὰ Πετράλωνα καὶ τὰ γύρω προάστεια, ἐμαζεύθησαν εἰς τὸ γήπεδον Πετραλώνων, ποὺ ἔχει μεταμορφωθῇ χάρις εἰς τὴν ἠθικὴν ἐνίσχυσιν τοῦ δημοφιλοῦς Διοικητοῦ Πρωτευούσης κ. Κοτζιᾶ, τοῦ Πατριωτικοῦ Ἱδρύματος, τὴν ἐντατικὴν ἐργασίαν τῆς Κας Κοκόλη καὶ τῶν κυριῶν τοῦ Τμήματος, εἰς ἀληθινὸν παράδεισον. Ἡ παρέλασις τῶν μικρῶν μαθητῶν μὲ λάβαρα καὶ σημαῖες, ἦταν θαυμασία, ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Τραγούδια ἐθνικά, χοροί, ζητωκραυγαὶ ὑπὲρ τῆς Πατρίδος μας, τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Ἐθνικοῦ μας Κυβερνήτου, ἀντήχησαν εἰς τὸν κῆπον Πετραλώνων καὶ μὲ φρενίτιδα ἐνθουσιασμοῦ τὰ παιδιὰ ἐπευφήμησαν τοὺς Ἐθνικοὺς μας ἥρωας.

Πῶς διδάσκονται αἱ Ἀμερικανίδες τὴν γοητείαν καὶ τὴν κομψότητα

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 12ης ΣΕΛΙΔΟΣ)

κάθε μαθήτριά της νὰ κυτταχθῇ ὁλόγυμνη στὸν καθρέφτη καὶ νὰ τῆς περιγράψῃ τὸν τύπο της λεπτομερῶς. Πόδια μακρυὰ ἢ κοντά; Ἀδύνατη ἢ χοντρή; Στῆθος; μέση; χρῶμα μαλλιῶν; Σ' ἕνα μικρὸ φακελλάκι ἀπὸ σελοφὰν κάθε μαθήτρια ὀφείλει νὰ τῆς στείλῃ λίγα μαλλιά της γιὰ δεῖγμα.

Ἐκτὸς ὅμως αὐτῆς τῆς περιγραφῆς, ἡ μὶς Ἄρτσερ ζητεῖ κι' αὐτὴ νὰ τῆς ἀπαντήσουν σὲ 36 ἐρωτήσεις: «Εἶσθε εὐτυχὴς στὴν συζυγικὴ ζωή σας; Ἐπιθυμεῖτε τὰ καινούργια πράγματα; Ποιοὺς ἠθοποιοὺς προτιμᾶτε; Ποία ὑπῆρξε ἡ πιὸ καλὴ στιγμὴ τῆς ζωῆς σας; Ποιὰ εἶναι ἡ μεγαλείτερη ἀπογοήτευσί σας; Πιστεύετε πὼς ἔχετε κάποια προσωπικότητα; Εἶσθε ψυχρὸς ἢ θερμὸς τύπος; Πῶς ἀντιδρᾶτε σὲ μιὰ δύσκολη περίστασι; Ποῦ ἀποδίδετε τὴν ἔλλειψι ἀποφασιστικότητος καὶ θετικότητος;».

Ὅταν ἡ μὶς Ἄρτσερ ἔχῃ στὸ χέρι τὸν φάκελλο κάθε μαθήτριας, ὅταν ξέρῃ τὸ βάρος, τὸ ὕψος, τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν, τὸν χαρακτῆρα τοῦ συζύγου, τοὺς λόγους τῆς ἀνωτερότητος ἢ τῆς κατωτερότητος τῆς πελάτιδος, τὰ γοῦστα της τὰ λογοτεχνικά, τὰ κοσμικὰ ἢ τὰ σπορτίφ, τότε εἶναι βέβαιο πὼς θὰ τῆς δώσῃ σωστότατες συμβουλές.

Πρῶτα-πρῶτα εἶναι τὰ εἴκοσι μαθήματα τοῦ γενικοῦ σὶκ πρὸς 30 δολλάρια, τὰ ὁποῖα ἀποστέλλονται δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα. Τὰ μαθήματα αὐτὰ εἶναι πολυτιμότατα. Περιέχουν δείγματα ντυσίματος κομψοῦ, ὑφασμάτων, χρωμάτων, παπουτσιῶν, δερμάτων.

Σχέδια ὡραιότατα δείχνουν τί πρέπει καὶ τί δὲν πρέπει νὰ φορῇ κανείς. Ἐπίσης περιέχουν συμβουλὲς πρακτικὲς καὶ δείχνουν γιατί πρέπει κανεὶς νὰ ντύνεται ἔτσι καὶ ὄχι ἀλλοιῶς, πὼς μπορεῖ μὲ λίγα πράγματα νὰ παρουσιασθῇ κανεὶς καλοντυμένος.

Βεβαίως ἡ μὶς Ἄρτσερ δὲν μπορεῖ νὰ ἀπαντᾷ ἡ ἴδια στὰ χιλιάδες γράμματα ποὺ λαβαίνει καθημερινά. Ἔχει ἀντάξιές της συνεργάτιδες, οἱ ὁποῖες χωρίζουν τὶς πελάτιδες σὲ τύπους καὶ βρίσκουν πὼς μιὰ κοσμικὴ ξανθή, μὲ ἄνδρα ἔμπορο καὶ παιδιά, μὲ σπίτι πέντε δωματίων καὶ ὑπηρέτρια, δὲν ἀπέχει πολὺ ἀπὸ ἄλλες χιλιάδες τοῦ ἴδιου τύπου.

ΘΑ ΠΡΟΣΠΑΘΗΣΩ ΝΑ ΕΙΜΑΙ ΠΑΝΤΟΤΕ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ

Ἡ μὶς Ἄρτσερ ζητεῖ μερικὲς ὑποσχέσεις ἀπὸ τὶς μαθήτριές της. Μεταξὺ τῶν ἄλλων θέλει:

Νὰ γυμνάζωνται ἐμπρὸς στὸν καθρέπτη καὶ νὰ προσπαθοῦν νὰ εἶναι αἰωνίως ἐρωτευμένες. Στὸ τελευταῖο αὐτὸ σημεῖο ἐπιμένει ἡ καθηγήτρια. Εἶναι τῆς γνώμης πὼς χωρὶς ἔρωτα δὲν ὑπάρχει κομψότης. «Πρέπει, λέει, νὰ ἀποφεύγετε νὰ ἔχετε αὐτὸ τὸ ἀνήσυχο, ἀνικανοποίητο καὶ ξηρὸ βλέμμα τῆς γυναίκας ποὺ δὲν ἔχει ἔρωτα στὴ ζωή της».

Ἡ μὶς Ἄρτσερ διδάσκει τὴν δραστήρια, εὔθυμη, κομψὴ καὶ ἐρωτευμένη ζωή. Δὲν εἶναι καθόλου σνόμπ. Δίνει μικρο-συμβουλὲς γιὰ νὰ τσακώσουν οἱ πελάτισσές της κανέναν πλούσιο ἄντρα, νὰ διατηρήσουν τὴν συζυγικὴ στοργὴ καὶ γι' αὐτὰ ὅλα ἀναφωνεῖ: Πρωτίστως τὴν κομψότητα, κυρίες μου!

Ἡ μὶς Ἄρτσερ εἶναι διάσημος στὴν Νέα Ὑόρκη. Ὁ ἄνδρας της συνθέτει ὀπερέττες καὶ εἶναι δημοφιλέστατος, δέχονται δὲ πολὺ κόσμο, πηγαίνουν παντοῦ, ταξειδεύουν. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἐνσαρκώνει τὸν τύπο τῆς Ἀμερικανίδος μὲ ζωτικότητα. Δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα δίνει μαθήματα καὶ τὸ θέαμα αὐτὸ ὅποιος τὸ δῇ δὲν τὸ ξεχνᾶ ποτέ.

Γυναῖκες ἀπὸ 17 ἕως 70 χρόνων κρέμονται ἀπὸ τὰ χείλη της καὶ μελετοῦν τὶς κινήσεις της.

ΑΝΑΛΥΕΤΕ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΣΑΣ

Ἡ μὶς Ἄρτσερ μεταξὺ τῶν ἄλλων θέτει τὶς παρακάτω ἐρωτήσεις στὶς πελάτισσές της:

Εἶσθε σκλάβες τοῦ περιβάλλοντός σας;

Ξέρετε ποιὸ ἄρωμα ἀρέσει στοὺς ἄνδρες καὶ ποιὸ τοὺς ἀπωθεῖ;

Εἶσθε βέβαιες πὼς ξέρετε νὰ συνδυάζετε τὸ ντύσιμό σας μὲ τὶς λοιπὲς λεπτομέρειες;

Ξέρετε πὼς ὁ ρωμαντικὸς τύπος γυναίκας ἀρέσει στοὺς ἄνδρες ποὺ ἀγαποῦν νὰ προστατεύουν; Ὁ τύπος τῆς σκεπτομένης στοὺς ἥσυχους, ὁ τύπος τῆς ἀθλήτριας στοὺς ἁπλοῦς συντροφικοὺς τύπους;

Ἐσεῖς ποιοὺς ἄνδρες ἐπηρεάζετε;

Ἔχετε ζωτικότητα;

Ξέρετε πὼς οἱ κατακόρυφες γραμμὲς τῶν ὑφασμάτων ἀδυνατίζουν; Τί κάνετε γιὰ τὴν σιλουέττα σας;

Εἶσθε ὡραία στὸ κρεββάτι;

Τί προόδους κάνατε τὸν χρόνο ποὺ πέρασε;

Ξέρετε τοὺς νόμους τῶν χρωμάτων γιὰ νὰ ντυθῆτε ὅπως πρέπει τὸν χειμῶνα καὶ τὸ καλοκαῖρι;

Ποιὰ εἶναι τὰ κυριώτερα θέματα τῶν συζητήσεών σας;

Ἡ φωνή σας εἶναι εὐχάριστη;

Εἶσθε καλὴ οἰκοδέσποινα καὶ εὐχάριστη ἐπισκέπτρια;

Ξέρετε τὸ μέσον νὰ φορῆτε τὸ ἴδιο φουστάνι σὲ πολλὲς περιπτώσεις, χωρὶς νὰ σοκάρετε καὶ χωρὶς νὰ τὸ παρατηροῦν;

Εἶσθε εὔθυμη; Μπορεῖτε νὰ διασκεδάσετε τοὺς πέριξ σας;

Ξέρετε νὰ μιλᾶτε στὶς ὑπηρέτριες καὶ στὰ γκαρσόνια;

Μπορεῖτε νὰ μιλᾶτε ὀρθὴ πρὸς καθημένους μὲ χάρι;

Ξέρετε νὰ περιποιηθῆτε τὸ δέρμα σας, τὰ μαλλιά σας, τὸ σῶμα σας, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἀνάγκη νὰ καταφεύγετε σὲ ἰνστιτοῦτα καλλονῆς; Μπορεῖτε νὰ συνδυάσετε τὴν οἰκονομία μὲ τὸ καλὸ ντύσιμο;

Μπορεῖτε νὰ εἶσθε κομψὴ παρ' ὅλη τὴν μυωπία σας καὶ τὰ γυαλιά σας, τὴν φτώχεια ἢ τὰ φυσικά σας ἐλαττώματα;

Ξέρετε τί ἐκνευρίζει τοὺς ἄνδρες, ἰδίως τὸ πρωΐ;

Ὁ κύκλος ποὺ συχνάζετε εἶναι ὁ κατάλληλος γιὰ σᾶς;

ΑΛΛΟΙΜΟΝΟ ΣΤΟΥΣ ΑΝΔΡΕΣ....

Οἱ γυναῖκες τῆς Ἀμερικῆς εἶναι κατ' ἐξοχὴν δραστήριες, ἱκανὲς καὶ ἀπορροφημένες. Γι' αὐτὸ ἐννοοῦν νὰ τὰ ὀργανώσουν ὅλα, νὰ τὰ ἁπλοποιήσουν ὅλα, ὥστε νὰ μὴν τοὺς ξεφεύγουν οἱ πιθανότητες εὐζωΐας καὶ εὐτυχίας.

Στὴν Ὀκλαόμα, πόλι, ὅπου οἱ γυναικεῖες ὀργανώσεις εἶναι ἰσχυρότατες, ὑπάρχει μιὰ περίεργη φεμινιστικὴ ὀργάνωσι μὲ τὸν ἑξῆς μακροσκελῆ τίτλο: «Ἑταιρεία παρεμποδίσεως τῶν παντρευμένων ἀνδρῶν νὰ παρουσιάζωνται ὡς ἐλεύθεροι».

Ἡ διευθύντρια τῆς Ἑταιρείας αὐτῆς, μιὰ κομψότατη νέα γυναῖκα, ἐξηγεῖ τοὺς λόγους τῆς ἱδρύσεως τοῦ συλλόγου:

«Ὅλες οἱ νέες, λέει, σήμερα, ἐργάζονται καὶ εἶναι ἀπασχολημένες σὲ κάτι. Δὲν ἔχουν πολὺ ἐλεύθερον καιρό. Καὶ τὸν λίγο ποὺ ἔχουν δὲν μποροῦν νὰ τὸν δίνουν σὲ ἔρευνες γιὰ νὰ μάθουν, ἐὰν ὁ ἄνδρας ποὺ τοὺς κορτάρει εἶναι λεύτερος ἢ παντρεμένος».

Γι' αὐτὸ ἡ Ἑταιρεία ἀπαιτεῖ νὰ γίνῃ νέος νόμος, ποὺ θὰ ἐπιβάλλῃ στοὺς ἄνδρες μέρα καὶ νύχτα νὰ φοροῦν τὴ βέρα τοῦ γάμου τους. Ἐκεῖνοι ποὺ δὲν θὰ ὑπακούουν στὸν νόμο, θὰ... πρέπει νὰ καταδικάζωνται μὲ φυλάκισι...

Ἀλλοίμονο στοὺς ἄνδρες! Οἱ γυναῖκες τῆς Ἀμερικῆς δὲν ἀστειεύονται καὶ δὲν ἔχουν σκοπὸ νὰ τοὺς συγχωρήσουν τίποτε...

Ἡ ἀνατροφὴ τῶν παιδιῶν

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 17ης ΣΕΛΙΔΟΣ)

ὕστερα ἀπὸ μιὰν ἐξευτελιστικὴ τιμωρία, ὅπως λ. χ. ξύλο ἐμπρὸς σ' ὅλη τὴν τάξι, γονάτισμα ἐνῷ ὅλοι οἱ συμμαθητές του τὸ φτύνουν περνῶντας μπροστά του, (παράδειγμα παρμένο ἀπὸ παιδικὸ περιοδικό, ὅπου πολλαπλασιάζονται τέτοιες «διδακτικὲς» διηγήσεις), πὼς εἶναι δυνατὸν νὰ φυλάξῃ μέσα του σκιὰ φιλοτιμίας καὶ ἀξιοπρέπειας ; Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ σηκώσῃ ποτὲ τὸ κεφάλι του, ὕστερα ἀπὸ μιὰ τέτοια σκηνή, νὰ νοιώσῃ αὐτοσεβασμό, νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τοὺς ἄλλους νὰ σεβαστοῦν τὸ ἄτομό του, τὴ φιλοτιμία του, καὶ ὑπερήφανα νὰ μιλήσῃ πιὰ σὲ κανένα σύντροφό του ;

Ἡ τιμωρία δὲν τὸ διώρθωσε, ἀπεναντίας τὸ ἐχάλασε, γιατὶ ἐταπείνωσε τὴν ψυχή του, τὴν ἔκανε σκουπίδι, τοῦ ἀφαίρεσε κάθε μέσον νὰ ξανασηκωθῇ καὶ ἀκόμα καὶ χρόνια σὰν περάσουν καὶ σὰν ξεχαστεῖ ὁ πόνος καὶ ἡ ντροπὴ τῆς ἐξευτελισετικῆς αὐτῆς τιμωρίας, κάτι ὅμως μέσα του θὰ μείνῃ μαραμένο, λερωμένο : ἡ συναίσθησι τῆς ταπεινωμένης του ἀξιοπρέπειας.

Ὅταν ὁ δάσκαλος πεῖ τοῦ μαθητῆ, — «Ἀνάμεσα στοὺς γαϊδάρους, πρῶτος γάϊδαρος εἶσαι σύ», ὅπως μοῦ τὸ διηγοῦνταν μὲ ἀδιαφορία ἕνα ἀγόρι, σὰν κάτι ἀστεῖο, σὰν πρᾶγμα συνηθισμένο καὶ φυσικό ὅταν ἄλλος δάσκαλος συνηθίζει νὰ λέῃ στοὺς μαθητές του μόλις θυμώσει, — «Γουρουνάνθρωποι, ἔτσι σᾶς ἐμάθανε οἱ γουρουνοπατεράδες σας !» (sic), ὄχι μόνο αὐτὸς χάνει τὸ σεβασμὸ τοῦ παιδιοῦ, ὄχι μόνο γίνεται μισητὸς στὸ παιδί, ἀλλὰ καὶ σιγὰ-σιγὰ καταστρέφει τὴν ἀξιοπρέπεια καὶ τὴ φιλοτιμία τῆς παιδικῆς ψυχῆς ποὺ τοῦ ἐμπιστεύθηκαν.

Ὅταν ὁ δάσκαλος δώσῃ τοῦ παιδιοῦ νὰ γράψῃ ἕνα μάθημα καὶ τοῦ πεῖ : —«Δός μου τὸ βιβλίο σου γιὰ νὰ μὴν κυττάξεις μέσα», τὸ σπρώχνει στὴν πονηριά, τὸ ξεμαθαίνει νὰ φυλάγεται μόνο του καὶ νὰ αἰσθάνεται ὑπεύθυνο γιὰ τὶς πράξεις του. Ἂν ἀφοῦ τοῦ πῆραν τὸ βιβλίο του, τὸ παιδὶ βρεῖ ἄλλο, ἢ κατορθώσει νὰ ξαναπάρῃ τὸ δικό του, θεωρεῖ τὴν πρᾶξι του δικαιολογημένη, κάνει τὸ συλλογισμὸ πὼς ἔπρεπε ὁ δάσκαλος νὰ τὸ φυλάξῃ καλλίτερα.

Ἂν πῇ ὁ δάσκαλος στοὺς μαθητές, —«Παιδιά, παρακαλῶ νὰ ἑτοιμάσετε τὸ μάθημα χωρὶς νὰ κυττάξετε στὸ βιβλίο σας», βέβαια μπορεῖ νὰ βρεθοῦν δυὸ τρεῖς ἀσυνείδητοι ποὺ νὰ παραβοῦν τὴν ἀπαγόρευσι τοῦ δασκάλου. Ἂν ὅμως ὁ δάσκαλος ἔχει ἀναπτύξῃ στὴν τάξι του τὸ αἴσθημα τῆς ἀξιοπρέπειας, ἡ ἀτμοσφαῖρα τῆς τάξεως, ἡ περιφρόνησις τῶν συντρόφων του θὰ συγκρατήσουν τὸ ζαβολιάρη μαθητὴ περισσότερο ἀπὸ κάθε φύλαγμα τοῦ βιβλίου, γιατὶ ἡ ζαβολιά του θὰ τὸν ντροπιάσῃ ἐμπρὸς στὴν τάξι ὁλόκληρη, πὼς βρέθηκε ἀνάξιος τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ δασκάλου του.

Τὸ ἴδιο καὶ στὸ σπίτι, ἡ μητέρα βρίσκει χίλιες περιστάσεις γιὰ νὰ καλλιεργήσῃ τὴν ὑπερηφάνεια τοῦ παιδιοῦ της, ἀλλὰ δυστυχῶς καὶ ἄλλες τόσες γιὰ νὰ τὴν καταστρέψῃ. Ὅσο πιὸ ὑποψιαζόμαστε τὸ παιδί, τόσο τὸ γυμνάζομε στὶς πονηριές γιὰ νὰ μᾶς γελάσῃ ἐνῷ ἂν τοῦ φερθοῦμε ἀπὸ μικρὸ μ' ἐμπιστοσύνη, μοιραίως ἀναπτύσσεται ἡ ἀξιοπρέπειά του, ἡ εὐγένεια, ἡ τιμιότης του.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

19ον

ΣΤΙΣ τέσσερις ἡ ὥρα τ' ἀπόγεμα τὸ τραῖνο ἔφθασε στὴ Βιλφράνς.

— Ἐδῶ θὰ κατέβουμε, δὲν εἶν' ἔτσι, μαμά ;

— Ναί, μικρούλη μου, ἐδῶ θὰ περιμένωμε τὸν παπποῦ σου.

—Νὰ ὁ Βικτώρ, ὁ ὑπηρέτης !

Ἡ Ζερμαὶν εἶπε :

— Τὶ κάνει ὁ πατέρας μου ; Εἶν' ἐδῶ ;

— Ὁ κύριος παρακαλεῖ τὴν κυρία νὰ τὸν συγχωρῇ. Δὲν μπόρεσε νάρθῃ .

—Εἶναι ἄρρωστος ;

— Ὄχι κυρία... Ὁ κύριος ἀναγκάσθηκε νὰ φύγῃ γιὰ μιὰ ὑπόθεσι ἀναγκαία. Θὰ σᾶς ἔβλεπε στὴ Μασσαλία.

— Στὴ Μασσαλία ;

Ἡ Ζερμαὶν ἔμεινε μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

— Εἶδες μαμὰ ποὺ στὄλεγα ; Τὸν ἀφήσαμε κεῖ, κρῖμα ! Γιατὶ ὅμως δὲν ἦρθε νὰ μᾶς φιλήσῃ ;

Ἡ Ζερμαὶν δὲν μποροῦσε ν' ἀπαντήσῃ. Εἶχε ἄσχημες προαισθήσεις. Ἀκολούθησε μηχανικὰ τὸ Βίκτωρα καὶ μπῆκε στὸ λεωφορεῖο ποὺ τοὺς περίμενε. Τὸν ρωτοῦσε, μὰ δὲν ἤξερε τίποτα περισσότερο :

— Φαινόταν λυπημένος ὁ πατέρας μου ;

— Εἶχε τὸ ὕφος ποὺ εἶχε κάθε μέρα. Δὲ γέλαγε ποτέ.

— Ἔφυγε μόνος ;

— Δὲν ἤθελε νὰ πάω μαζί του, νὰ σᾶς ὁδηγήσω στὸ σπίτι.

—Δὲν εἶπε τίποτα γιὰ μένα ; Πότε σκοπεύει νὰ ξανάρθῃ ;

Ἄφησε ἕνα γράμμα γιὰ σᾶς.

— Γιατὶ δὲν τὸ ἔφερες ;

— Μά...γιατὶ ὁ κύριος τὸ ἔβαλε ὁ ἴδιος στὴν κάμαρά σας καὶ δὲ θεώρησε καλὸ νὰ κάνω ἀλλοιώτικα.

Οἱ ἀποσκευὲς φορτώθηκαν εἰς τὸ λεωφορεῖο καὶ ξεκίνησαν. Ἡ διαδρομὴ φάνηκε στὴν Ζερμαὶν ἀτέλειωτη. Βράδυαζε. Μέσα στὸ σκοτάδι ποὺ ὁλοένα γινόταν πυκνότερο, ξεχώριζε τὶς βίλλες, καὶ τὰ περιβόλια μὲ τὶς βαρειὲς μυρωδιές. Φυσοῦσε ἐλαφρά. Ἡ Ζερμαὶν συλλογιζόταν τὶ τὴν περίμενε ὅταν θάφτανε στὸ σπίτι. Δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ τὰ φερσίματα τοῦ πατέρα της, εἶχε φύγει γρήγορα-γρήγορα ἀπὸ τὸ Παρίσι χωρὶς νὰ τὴ χαιρετήσῃ, καὶ τώρα ἔφευγε πάλι, τὴ στιγμὴ ποὺ αὐτὴ ἐρχόταν μονάχη, μ' ἕνα παιδὶ ἄρρωστο ! Τὶ σημαίνουν ὅλα αὐτά ; Μήπως ὅλ' αὐτὰ ἦταν σημάδια πὼς ὁ πατέρας της δὲν ἦταν στὰ λογικά του ; Ἡ σκέψι αὐτὴ τῆς εἶχε ἔρθει πολλὲς φορὲς μὰ δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ τὴν κυττάξῃ κατάμματα.

Μόλις τὸ ἁμάξι σταμάτησε μπροστὰ σὲ μιὰ πόρτα σκεπασμένη μὲ περικοκλάδες, ἡ Ζερμαὶν κατέβηκε γρήγορα κι' ἔτρεξε στὸ σπίτι. Ἦταν ἕνα σπιτάκι ρὸζ μὲ πράσινα παράθυρα. Μόλις πρόφτασε νὰ τὸ κυττάξῃ στὸ φῶς τῶν φαναριῶν καὶ μπῆκε μέσα γρήγορα. Μιὰ γυναῖκα ἀποτελείωνε τὸ συγύρισμα τοῦ διαδρόμου.

— Ποῦ εἶναι τὸ δωμάτιό μου, σὲ παρακαλῶ ;

— Ἀπὸ δῶ, κυρία.

Ὁ Ρισὰρ τὴν ἀκολουθοῦσε στὰ χέρια τοῦ Βίκτωρα.

Πάνω στὸ μάρμαρο τοῦ κομοδίνου βρισκόταν ἕνα γράμμα. Ἡ Ζερμαὶν τὸ πῆρε, ξέσκισε ἀνυπόμονα τὸ φάκελλο καὶ τὸ διάβασε.

Τὸ γράμμα τοῦ πατέρα της ἔλεγε :

«Ἀγαπημένο μου παιδί, καταλαβαίνω πόσο αὐτὴ ἡ ἀναχώρησί μου θὰ σὲ λυπήσῃ. Μὰ δὲν μπορῶ νὰ κάνω ἀλλοιῶς. Συχώρεσέ με ἀγαπημένη μου Ζερμαίν, ὑποφέρω πολύ. Σὲ λίγες μέρες θὰ μάθῃς τὸ μυστικό μου. Ὁ Θεὸς νὰ σὲ βοηθήσῃ μικρούλα μου Ζερμαίν».

Ἡ Ζερμαὶν διάβασε καὶ ξαναδιάβασε τὸ γράμμα αὐτό, χωρὶς νὰ καταλαβαίνῃ. Ποιὸ ἦταν τὸ μυστικὸ ποὺ θὰ μάθαινε σὲ λίγες μέρες ; Ὁ πατέρας της εἶχε λοιπὸν κάποιο μυστικό ; Τὶ τῆς ἔκρυβε ;

Τὴ νύχτα δὲν κοιμήθηκε καθόλου. Ἔβλεπε τρομεροὺς ἐφιάλτες. Ὁ μικρὸς Ρισὰρ πεταγόταν κάθε τόσο μὲς στὸν ὕπνο του, ἔλεγε πὼς ἔβλεπε φαντάσματα, φώναζε ὁλοένα κοντά του τὴν μητέρα του.

Τέλος ξημέρωσε. Ἀπὸ τὸ παράθυρο ἔβλεπε ἡ Ζερμαὶν τὰ δένδρα ἔξω, τὶς ἐπαύλεις, ποὺ πνιγμένες στὸ πράσινο ἔφθαναν ὥς τὸν ὅρμο μὲ τὰ γαλάζια ἀνήσυχα νερά. Μιὰ γαλήνη γλυστροῦσε μέσα της. Σκεπτόταν : «Εἶμαι νέα ἀκόμη καὶ ὄμορφη». Γιατί νὰ μὴν ἐρχόταν καὶ γι' αὐτὴν ἔπειτα ἀπὸ μιὰ νύχτα γεμάτη ἐφιάλτες ἕνα ξημέρωμα λαμπερὸ καὶ ἥσυχο !

Ξεχώριζε μέσα στὴ σκέψι της, μακρυὰ πολύ, ἕνα πρόσωπο, ἕναν ἄνθρωπο. Τὸν ἔβλεπε, τὸν φώναζε, καὶ κεῖνος ἐρχόταν καὶ τὴ γέμιζε φιλιά !....

Μὲ μιὰ κίνησι ἀποφασιστικὴ ἄφησε τὸ παράθυρο κι' ἄρχισε θαρραλέα τὶς δουλειές της γιὰ τὴν περιποίησι τοῦ Ρισάρ. Τὸ βράδυ ἦρθε γρήγορα. Καμμιὰ εἴδησι δὲν εἶχε φθάσει ἀπὸ τὸν ντὲ Μασσιέ.

XII

Πέρασαν ἔτσι μερικὲς ἡμέρες ἀναμονῆς. Τέλος μιὰ μέρα ἔφθασε μὲ τὸ ταχυδρομεῖο ἕνα πακέτο γιὰ τὴ Ζερμαίν. Ἦταν ἕνα γράμμα μεγάλο μὲ πολλὲς σελίδες ποὺ ἄρχιζε ἔτσι :

«Ἀγαπημένο μου παιδί, χρυσή μου Ζερμαίν, πρῶτα-πρῶτα θὰ σοῦ ζητήσω νὰ μὲ συγχωρήσῃς γιὰ τὸ κακὸ ποὺ σοὔκανα, κι' ἀκόμη γιὰ τὸ κακὸ ποὺ θὰ σοῦ κάνω. Ἀλλὰ πρέπει νὰ τὸ μάθῃς, πρέπει νὰ τὰ μάθῃς ὅλα ὅλα. Ἐγὼ τὸν σκότωσα τὸν ἄντρα σου, Ζερμαίν, ναί, ἐγὼ τὸν σκότωσα, μὲ τὴ θέλησί μου, κι' ἔπειτα ἀπὸ μιὰ διαρκῆ πάλη μὲ τὸν ἑαυτό μου. Τὸν σκότωσα γιατὶ εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ τὸ κάνω, γιατὶ ἤτανε χρέος μου καὶ καθῆκον μου. Καὶ ἄκουσε γιατί : «Θυμᾶσαι λίγον καιρὸ μετὰ τὸ γάμο σου, πῶς φανερώθηκε ὁ ἀπαίσιος χαρακτῆρας τοῦ Ντυβιβιέ, τὶς τύψεις ποὺ δοκίμασα, τὴν ἀπογοήτευσί μου ! Κατηγοροῦσα τὸν ἑαυτό μου γιατὶ ἔγινες δυστυχισμένη. Ἔπειτα ἄρχισα νὰ τὸν μισῶ, νὰ τὸν συχαίνομαι. Καὶ μιὰ μέρα, θυμᾶσαι, στὸ τραπέζι ποὺ μιλούσαμε γιὰ κυνήγια. Κάποιος ἄνοιξε κουβέντα γιὰ κεῖνο τὸ νεαρὸ ποὺ τὸν σκότωσε ὁ φύλακας στὸ κυνήγι ἐπάνω, γιατὶ τοὖχε κλέψει τὴν ἀγάπη τῆς γυναίκας του. Ὅλοι στὸ τραπέζι ἔδωκαν δίκηο στὸ φύλακα ἐκτὸς ἀπὸ σένα. Συζητήσαμε γιὰ πολὺ κείνη τὴν ἡμέρα. Ἐμένα στὸ νοῦ μου εἶχε καρφωθῆ ἡ σκέψι : «Κι' ἂν τὸν σκότωνα !» Πολὺν καιρὸ αὐτὴ ἡ σκέψις τριγύριζε μὲς στὸ μυαλό μου καὶ μὲ βασάνιζε. Πάλευα μὲ τὴ συνείδησί μου, πολεμοῦσα νὰ παραδεχτῶ πῶς αὐτὸ ἦταν ἁμαρτία, πῶς δὲν εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ τὸ κάνω. Μιὰ φωνὴ ὅμως μέσα μου μοὔλεγε διαρκῶς : «Νὰ τὸν σκοτώσῃς! Κατέστρεψες τὴν εὐτυχία τοῦ παιδιοῦ σου παντρεύοντάς την μ' αὐτὸν τὸν ἐλεεινό. Τώρα χαρίζοντάς του τὴ ζωή, κινδυνεύεις νὰ καταστρέψῃς καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ παιδιοῦ σου !». Ἔβλεπα μέρα μὲ τὴ μέρα, νὰ μεγαλώνουν τὰ παιδιά σου καὶ νὰ παραδειγματίζωνται ἀπὸ τὶς αἰσχρότητες τοῦ Ντυβιβιέ. Ἔβλεπα νὰ σὲ ντροπιάζῃ μέσα στὸ ἴδιο σου τὸ σπίτι μὲ τὴν ὑπηρέτρια. Καὶ ὁλοένα συλλογιζόμουν : «Ἂν μποροῦσε νὰ πεθάνῃ!» Πλῆθος νύχτες ἀγωνίας πέρασαν φριχτὲς γιὰ μένα. Ξυπνοῦσα μὲς ἀπ' τὸν ὕπνο μου καὶ φώναζα: «Νὰ τὸν σκοτώσῃς ! Εἶναι χρέος σου !» Καὶ ἦρθε μιὰ μέρα ποὺ πῆρα τὴν ἀπόφασι. Ἔμενε νὰ ὁρίσω τὴν ἡμέρα. Τὸ πιὸ φυσικὸ ἤτανε νὰ τὸν σκοτώσω στὸ κυνῆγι. Μιὰ φορὰ μόνο —θυμᾶσαι;— τὴ βραδυὰ ποὺ ἔβρεχε ἡ ποὺ ἀνήγγειλε πῶς θὰ πήγαινε στὸ Πρὲ—Ζολὶ νὰ δῇ τὸ φύλακα, μὲ τύφλωσε ἡ ἀγανάκτησι καὶ θέλησα νὰ τὸν σκοτώσω τὸ ἴδιο κεῖνο βράδυ. Περίμενα πίσω ἀπὸ κάτι θάμνους μὲ τὸ ντουφέκι στὸ χέρι νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸν δρόμο. Μὰ τὸ ψέμμα του τὸν ἔσωσε. Δὲν εἶχε πάει στὸ Πρὲ—Ζολί, ἀλλὰ στοῦ Λυγκὲ νὰ βρῇ τὴ Ζουαβίν. Σὲ κάθε κυνῆγι ποὺ γινόταν ἐγὼ ἀποφάσιζα: «Τώρα θὰ τὸν σκοτώσω». Ἕνα τίποτε ὅμως, μιὰ μικρολεπτομέρεια ποὺ δὲν τὴν εἶχα προσέξει μ' ἔκανε ν' ἀναβάλλω πάντα. Ἦρθε τέλος τὸ μεγάλο κυνῆγι τῆς 21ης Ὀκτωβρίου. Πῶς εἶχα κείνη τὴ μέρα τὸ θάρρος νὰ κάνω κεῖνο ποὺ ἀπὸ τόσον καιρὸ εἶχα ἀποφασίσει, δὲν ξέρω. Τὰ νεῦρα μου βρισκόνταν σὲ μιὰ τέτοια ὑπερένταση ποὺ ἐνεργοῦσα μηχανικὰ σὰν νὰ μ' ἔσπρωχνε μιὰ δύναμι ἀνώτερη ἀπὸ τὴ θέλησί μου. Θυμᾶμαι πῶς μοὔκανε μεγάλη ἐντύπωσι τὸ ἀκόλουθο ἀσήμαντο γεγονός:

Εἴμαστε ὅλοι στουβαγμένοι στὸ ἁμαξάκι ποὺ μᾶς πήγαινε στὸ δάσος. Ἕνα κοπάδι κίσσες πέταξε μπροστά μας καὶ κάποιος εἶπε πὼς καλὰ θἄτανε νὰ δοκιμάζαμε ἂν θἄτανε τυχερὸ τὸ κυνῆγι.

Ὁ Ντυβιβιὲ πῆρε τὸ ὅπλο καὶ πυροβόλησε:

—Καλὸς οἰωνός, ἢ κακός;

Οἱ κίσσες τρομαγμένες πέταξαν μακρυά. Μιὰ μόνο πληγωμένη ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ Ντυβιβιὲ ἀφοῦ τὸν ἄγγιξε πέφτοντας στὸ μέτωπο.

Ὁ Λερισσὲ τὴν πῆρε ἀπὸ χάμω καὶ τοῦ τὴν ἔδωσε:

—Λοιπόν; καλὸς ἢ κακὸς οἰωνός;

Ἐκεῖνος εἶπε γελῶντας:

—Κακὸς οἰωνός, μὰ τὸν σκότωσα!

Ὅλοι γελοῦσαν εὔθυμα. Ἐγὼ πάγωσα. Κάτι μοὔλεγε μέσα μου: «Σήμερα!» Ὅταν φτάσαμε πήραμε θέσεις. Ἐγὼ βρέθηκα κοντὰ στὸ Ντυβιβιέ. Γιὰ μιὰ στιγμὴ πέρασε ὁ Φερνὰν κοντά μου. Τὸν φώναξα.

—Ὁ μπαμπᾶς, εἶπε, θὰ μοῦ δείξῃ νὰ σκοτώσω ἕνα φασιανό.

Καὶ ἔτρεξε νὰ βρῇ τὸν πατέρα του. Ἐγὼ κάθησα χάμω νὰ ξεκουραστῶ. Ἡ μυρουδιὰ τοῦ μπαρουτιοῦ μοὔκανε κακό. Ξαφνικὰ σὰν κάποιος νὰ μὲ τραβοῦσε ἀπὸ τὸ μανίκι, σηκώθηκα. Ὁ Ντυβιβιὲ ἦταν ἐκεῖ μπροστά μου. Μηχανικὰ τὸν σημάδεψα. Ἐκείνη τὴν ὥρα φώναζαν: «Πῦρ!» Ὁ Ντυβιβιὲ εἶχε σκύψει νὰ δείξῃ στὸ Φερνὰν πῶς σημαδεύουν. Κείνη τὴ στιγμὴ ἀκούστηκαν οἱ πυροβολισμοί. Εἶχα καὶ ἐγὼ πυροβολήσει. Ὁ Ντυβιβιὲ στριφογύρισε κι' ἔπεσε. Ἄκουσα μιὰ κραυγὴ σπαραχτικὴ καὶ ἔφυγα. Αὐτὴ ἡ φωνὴ εἶχε μείνει στ' αὐτιὰ καὶ στὴν καρδιά μου. Μέσα στὴν ταραχή μου δὲν κατάλαβα ποῦ πήγαινα. Βρέθηκα στὴν ἄκρη τοῦ δάσους μπροστὰ στὸν Σατὼ—Λαβὰλ ποὺ ἔτρεχε μὲ τοὺς φύλακες.

—Ἐκεῖ κάτω! μοῦ εἶπε, δείχνοντας μὲ τὸ δάχτυλο.

—Τί συμβαίνει; ρώτησα.

—Ἕνα δυστύχημα. Φοβᾶμαι πὼς ὁ γαμπρός σας πληγώθηκε.

Τὸν ἀκολούθησα γιὰ νὰ μὴν ὑποψιαστοῦν τίποτα. Γύρω ἀπὸ τὸν πληγωμένο εἶχαν μαζευτῆ ὅλοι οἱ κυνηγοί. Ὁ Φερνὰν ἔκλαιγε φωνάζοντας:

—Μπαμπᾶ μου, μπαμπάκα μου!

Οἱ κυνηγοὶ συζητοῦσαν, γύρευαν νὰ δώσουν μιὰ ἐξήγησι στὸ δυστύχημα, κάποιος εἶχε πάει νὰ φέρῃ γιατρὸ καὶ φορεῖο. Ἐγὼ ἄκουγα μόνο τὶς φωνὲς τοῦ Φερνὰν ποὺ μοῦ ραγίζαν τὴν καρδιά. Μιὰ φωνὴ μοῦ ἔλεγε μέσα μου:

«Δολοφόνε!» καὶ θαρροῦσα πὼς τὴ φωνὴ αὐτὴ τὴν ἄκουγαν ὅλοι γύρω. Νόμισα πὼς θἄνοιγε ἡ γῆ νὰ μὲ καταπιῇ, πὼς ὁ οὐρανὸς ἔπεφτε πάνω μου. Ἔκανα νὰ πέσω. Μὲ κράτησαν. Μιλοῦσαν γιὰ συγκίνησι δυνατή. Εἶπα σιγά:

—Πάρτε τὸ παιδί.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ ΜΕ ΤΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ

Ἡ αἰσθηματικὴ ἀλληλογραφία

Μαργ. Γ., Βόλον. Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ καλά σας λόγια καὶ τὴν ἀγάπη ποὺ ἔχετε στὴ «Γυναῖκα», ποὺ εἶναι ἀποκλειστικὰ γυναικεῖο περιοδικὸ καὶ ποὺ περιέχει τόσα καὶ χρήσιμα πράγματα. Μοῦ λέτε πὼς εἶσθε ἐνθουσιασμένη γιατὶ ἐγκαινιάσθηκε στὶς στῆλες του τὸ Ἑλληνικὸ διήγημα ποὺ σεῖς καὶ οἱ φίλες σας παρακολουθεῖτε μὲ τόσο ἐνδιαφέρον. Μὲ ρωτᾶτε ἂν μποροῦν νὰ δημοσιευθοῦν καὶ διηγήματα ἀναγνωστριῶν ποὺ ἔχουν ταλέντο. Γιατὶ ὄχι; Φτάνει μόνον τὰ διηγήματα αὐτὰ νὰ σταλοῦν στὴν διεύθυνσι τοῦ περιοδικοῦ καὶ νὰ δημοσιευθοῦν ἂν ἐγκριθοῦν ἀπ' τὴν ἐπιτροπὴ σὲ ἄλλη στήλη. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἡ «Γυναῖκα» θὰ βοηθήσῃ τὶς ἀναγνώστριές της ποὺ γράφουν καλὰ νὰ «λανσαρισθοῦν», ἔχει δὲ σκοπὸ καὶ νὰ ὀργανώσῃ ἐντὸς τοῦ ἔτους «διαγωνισμὸν γυναικείου διηγήματος» μὲ ἔπαθλον, τὸ ὁποῖον θὰ ἀνακοινώσωμεν ἐγκαίρως εἰς τὰς ἀναγνωστρίας μας.

Ἐλ. Β., Κέρκυραν. Τὸ γράμμα ποὺ μοῦ ἀναφέρετε καὶ στὸ ὁποῖο παραπονεῖσθε ποὺ δὲν σᾶς ἀπήντησε ἡ αἰσθηματική σας φίλη, δὲν τὸ λάβαμε. Διαφορετικὰ στὴν ἀλληλογραφία μας θὰ παίρνατε τὴν ἀπάντησι ποὺ τόσο θέλατε, ἔστω καὶ λίγο ἀργά. Ἐπειδὴ δὲν ξέρω γιὰ ποιὸ ζήτημα πρόκειται, θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μοῦ γράψετε ὅ,τι θέλετε καὶ νὰ στείλετε τὸ γράμμα σας στὴ διεύθυνσι τῆς «Γυναίκας». Θὰ σᾶς ἀπαντήσω δίχως ἄλλο.

Μ. Ν. Ἐνταῦθα. Ἀφοῦ θέλετε νὰ εἰσαχθῇ ἡ προστατευομένη σας στὸ «Σπίτι τοῦ Κοριτσιοῦ» καὶ μὲ ρωτᾶτε τί πρέπει νὰ γίνῃ, σᾶς συμβουλεύω νὰ στείλετε τὰ πιστοποιητικά της (ἀπορίας, ὑγείας κτλ.) μὲ τὴ σχετικὴ αἴτησι πρὸς τὸ ὑπουργεῖον Προνοίας. Χωρὶς νὰ θέλω νὰ σᾶς ἀπογοητεύσω, σᾶς λέγω ἀγαπητή μου φίλη, πὼς εἶναι πολλὰ παιδιὰ ποὺ ἔχουν προϋποβάλει τὶς αἰτήσεις των στὸ ὑπουργεῖο καὶ πὼς τώρα εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ εἰσαχθῇ τὸ κορίτσι ποὺ προστατεύετε. Θὰ ἔχετε ὅμως τὴν ὑπομονὴ νὰ προσληφθῇ ἴσως τὸν προσεχῆ Σεπτέμβριο.

Καν Ἀννύ, Ἐνταῦθα. Κάνατε πολὺ καλὰ νὰ κρατήσετε αὐτὴ τὴ στάσι μὲ τὸν κύριο αὐτό, ποὺ εἶναι πολὺ ἀξιοπρεπής. Τὸ νὰ σᾶς πῶ ὅμως τί νὰ κάνετε, ἀγαπητή μου φίλη, εἶναι λίγο δύσκολο γιὰ μένα. Ἕνα πρᾶγμα ὅμως μπορῶ νὰ σᾶς πῶ, πὼς ἡ στενὴ φιλία μὲ ἕνα ξένον ἄνδρα—ἔστω καὶ φίλο τοῦ ἀνδρός σας, εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνη καὶ σιγὰ σιγὰ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ἡ γυναῖκα ὑποχωρεῖ καὶ ὑποκύπτει στὸν πειρασμό. Ἂν ἔχετε ἀρκετὰ δυνατὸ χαρακτῆρα, τότε ἐξακολουθῆστε τὴν τακτικὴ ποὺ ἀκολουθεῖτε τώρα. Φοβοῦμαι ὅμως πὼς δὲ θὰ μπορέσετε νὰ τοῦ ἀντισταθῆτε, ὅπως συμβαίνει πάντα... Τὸ γράμμα σας θὰ τὸ ἐξαφανίσω... ὅπως ἐξαφανίζω ὅλα τὰ γράμματα τῶν ἀναγνωστριῶν μου ποὺ μοῦ ζητᾶνε ἀπόλυτη ἐχεμύθεια. Γι' αὐτὸ μπορεῖτε νάσαστε ἀπόλυτα ἥσυχη.

Πονεμένη καρδιά, Κόρινθον. Ἀγαπημένη μου φίλη, τὸ γράμμα σας μὲ συγκίνησε βαθειά. Φαντάζομαι πὼς ὁ ἄνδρας σας σᾶς ἀγαπάει. Ἂν ἡ ἀγάπη του εἶναι λιγώτερο θερμὴ ἀφ' ὅ,τι ἦτανε πρίν, ἂν σᾶς παραμελῇ λιγάκι, ἂν χλωμιάζει ὅταν βλέπῃ τὴν ἄλλη κοπέλλα ποὺ σᾶς μοιάζει καὶ ποὺ τὸν τραβάει λίγο, μὴν εἶσαστε ἀδιάφορη μαζί του, μὴν τοῦ δημιουργεῖτε σκηνὰς ποὺ μποροῦν νὰ σᾶς ψυχράνουν μαζί του. Τὴν καρδιά σας, ποὺ σπαράσσεται ἀπ' τὸ ἰδικόπο μαχαῖρι, ποὺ φωνάζει «τὸν ἀγαπῶ καὶ κλαίγω» μὴν τὴν ἀφίνετε νὰ ξεχειλίσῃ ἀπ' τὸ σπαραγμὸ τοῦ πόνου. Ἀμυνθῆτε, ἀντιδράσετε καὶ θὰ ξαναφέρετε τὸν ἄνδρα σας κοντά σας. Δὲν φαντάζομαι ἀφοῦ εἶναι καλὸς καὶ εἰλικρινής, νάναι ἀνάξιος τῆς ἀγάπης σας. Σᾶς δίνω καὶ μιὰ ἄλλη συμβουλή. Ἂν αὐτὴ ἡ κοπέλλα ποὺ συνεργάζεται μὲ τὸν ἄνδρα σας εἶναι εἰλικρινὴς καὶ καλή, ἐξηγηθῆτε μαζί της, παρακαλέστε την νὰ μὴν εἶναι κοκέτα μὲ τὸν ἄνδρα σας, ἀλλὰ μὲ τὴ ψυχρότητά της νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νάρθῃ πιὸ κοντὰ σὲ σᾶς. Καὶ τότε ὅταν ὁ ἄνδρας σας γίνῃ πιὸ τρυφερὸς μαζί σας, μὴν τοῦ πῆτε τίποτε, μὴν τοῦ κάνετε σκηνὲς ζηλείας. Δῶστε του τὸ φιλὶ τῆς συγγνώμης, τὸ σιωπηλό, ἀλλὰ κεῖνο ποὺ δένει δυὸ καρδιὲς πιὸ σφιχτὰ ἀπὸ τὰ πολλὰ καὶ ἄσκοπα λόγια. Εἶμαι βεβαία πὼς ἂν τὰ θεμέλια τῆς οἰκογενειακῆς σας ζωῆς κλονιστήκανε λίγο, θὰ τὰ στερεώσετε πάνω σὲ ἄλλες βάσεις πιὸ στερεὲς καὶ πιὸ διαρκεῖς... Δὲν πρέπει ὅμως νὰ σᾶς καταβάλλῃ ἡ ἀπογοήτευσις ποὺ ἔχει σχέσι μὲ τὴ νευρασθένεια.

Α. Δ. Β.Β. Ἀσφαλῶς θἄγινε κάποιο λάθος. Τὰ στοιχεῖα ἔμοιαζαν χωρὶς νὰ εἶναι τὰ ἴδια ἀντὶ Α.Δ.Β.Β. ἦταν Α.Ω.Ρ.Β. Ἀθῆναι. Θἄγινε ἀσφαλῶς κάποιο τυπογραφικὸ λάθος. Τὴν ἐπιστολὴ ποὺ μοῦ ζητᾶτε δὲν τὴν ἔχω πιὰ δυστυχῶς. Σᾶς παρακαλῶ λοιπὸν ἐπειδὴ πρὸ καιροῦ ἔχω ἀπαντήσει στὰ στοιχεῖα σας, ἂν θέλετε νὰ μοῦ γράψετε τίποτε νεώτερο εἶμαι πρόθυμη νὰ σᾶς ἀπαντήσω.

DIANA

Οἱ ἀπαντήσεις μου κατὰ σειρὰν στὸ ἑπόμενο φύλλο τῆς «Γυναίκας».

ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ

Η ΥΓΙΕΙΝΗ ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΗ

ΤΩΝ ΙΑΤΡΩΝ GASTON ΚΑΙ AN. DURVILLE

«Τρώγετε γιὰ νὰ εἶσθε ὑγιεῖς» σημαίνει σήμερα: Τρώγετε πολὺ γιὰ νὰ δηλητηριάζεσθε»

ΚΡΕΑΤΑ, ΒΩΔΙΝΟ ΚΑΙ ΜΟΣΧΑΡΙ

Ἔχομεν ἤδη εἰπεῖ ὅτι τὰ κρέατα τῶν νεαρῶν ζώων εἶναι λιγώτερο τοξικὰ ἀπὸ τῶν γέρικων ζώων. Τὸ μοσχάρι λοιπὸν εἶναι προτιμότερο ἀπὸ τὸ βωδινό.

Εἰς περίπτωσιν ἀνεπαρκείας τῶν ἐκκρίσεων τοῦ πεπτικοῦ συστήματος τὸ βωδινὸ προκαλεῖ καλλίτερον τὰς ἐκκρίσεις, παρὰ τὸ μοσχαρίσιο. Πάντως μιὰ ἐλαχίστη δόσις εἶναι ἀρκετή.

ΒΡΑΣΤΟ ΒΩΔΙΝΟ

Πολλοὶ διατείνονται ὅτι τὸ βραστὸ εἶναι κακὸ καὶ μοιάζει σὰν σόλα. Καὶ ὅμως, γιὰ νὰ κρατήσῃ μιὰ εὐχάριστη γεῦσι, ἀρκεῖ νὰ μὴν τὸ βράσωμε ὑπερβολικά ! Διαλέγομε τὸ κρέας ψαχνὸ πάντοτε καὶ ἂς μὴν προσθέτομε κόκκαλα μὲ μεδοῦλι οὔτε πλατάρια. Βάζομε πρῶτα τὸ κρέας σὲ κρύο νερὸ, ἁλατίζομε, προσθέτομε καρότα, πράσα, πατάτες. Βράζομε ἐπὶ τρεῖς ὧρες. Οἱ νατουρισταὶ χύνουν τὸ ζουμὶ ποὺ περιέχει τὰ τοξικὰ προϊόντα τοῦ κρέατος.

Σερβίρομε μὲ πατάτες, σαλάτα μαρούλι καὶ φρέσκο βούτυρο.

ΜΥΑΛΟ ΒΩΔΙΝΟ

Εἶναι σφάλμα τὸ νὰ θεωροῦμε τὸ μυαλὸ ὡς φαγητὸ ἐλαφρὸ, κατάλληλο γιὰ τὰ παιδιὰ, γιὰ τοὺς ἀρρώστους καὶ γιὰ τοὺς ἀναρρωνύοντας.

Τὸ μυαλὸ εἶναι ὑπερβολικὰ πλούσιο σὲ λιπαρὲς οὐσίες καὶ εἶναι γιὰ αὐτὸ τὸ λόγο δύσπεπτο καὶ τοξικό. Ἀκόμη χειρότερα εἶναι, ἂν τὸ παρασκευάσωμε τηγανητὸ μὲ καμένο βούτυρο. Πρέπει λοιπὸν νὰ τὸ ἀποφεύγωμε.

ΒΩΔΙΝΕΣ ΚΟΤΟΛΕΤΕΣ

Σπουδαῖο πιάτο θὰ ἦταν οἱ κοτολέτες ἂν τὶς παρασκευάζαμε χωρὶς νὰ ἀφήσωμε τὸ κρέας νὰ σιτέψῃ.

ΜΠΙΦΤΕΚΙ ΚΑΙ ΒΩΔΙΝΟ ΣΧΑΡΑΣ

Τὸ φιλέτο, τὸ κόντρα - φιλέτο καὶ ἡ ἀντρεκότα, κάνουν τὰ καλλίτερα μπιφτέκια. Πρέπει νὰ τοὺς ἀφαιροῦμε ὅσο τὸ δυνατὸν τὸ λῖπος τους. Ἁλατίζομε καὶ ψήνομε στὴ σχάρα σὲ δυνατὴ φωτιά. Νὰ μὴν τὰ περιχύνωμε μὲ τὸ αἷμα ποὺ χύνουν.

ΦΙΛΕΤΟ ΒΩΔΙΟΥ

Εἶναι τὸ πιὸ λεπτὸ μέρος τοῦ βωδινοῦ κρέατος, ποὺ τὸ λέμε ψαρονέφρι. Ὁ ὑγιεινότερος τρόπος τῆς παρασκευῆς του εἶναι, ψητὸ στὴ σχάρα. Συνήθως τρώγεται μὲ τὸ αἷμα του, ὅμως δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦμε ὅτι τὸ ἄψητο βωδινὸ εἶναι ὑπεύθυνο τῆς μεταδόσεως στὸν ἄνθρωπο τῆς ταινίας. Συνοδεύομε τὸ μπιφτέκι μὲ φρέσκες σαλάτες.

ΓΛΩΣΣΑ ΒΩΔΙΝΗ

Βάζομε νὰ στραγγίσῃ τὴν γλῶσσα δυὸ - τρεῖς ὧρες. Τὴν βράζομε ἔπειτα σὲ ἁπλὸ νερὸ ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς ὧρες, κατὰ τὸ πάχος της. Τὴν σερβίρομε ζεστὴ ἢ κρύα, μαζὺ ἢ χωρὶς χορταρικά, μὲ λάδι (χωρὶς ξύδι).

ΕΝ ΑΡΧΗ ΗΝ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΓΚΟΥΣΤΑΦΣΕΝ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΑΝΔΡΕΣ ΤΗΣ ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 13ης ΣΕΛΙΔΟΣ)

Πάμπστ τὄλεγε αὐτὸ στὰ 1924. Κι' ὁ Στίλλερ τὸ ἐπιβεβαίωνε...

Ἔτσι ἡ Μαργαρίτα-Λουΐζα Γκούσταφσεν ἀρχίζει νὰ μπαίνῃ στὴ ζωὴ ἀμέσως μετὰ τὴν ἄφιξί της στὸ Χόλλυγουντ: ἀγαπᾷ καὶ ἡ ἀγάπη της τὴν κάνει νὰ γνωρίσῃ τὶς χαρὲς ποὺ εὐχόταν δειλά, ἀλλὰ γνωρίζει ἐπίσης καὶ τὶς ἀπογοητεύσεις, γιατὶ ὁ Στίλλερ, ἂν καὶ τὴν ἀγαπᾶ, δείχνεται πολλὲς φορὲς πολὺ κακὸς μαζί της καὶ μάλιστα σὲ ζητήματα ἐπαγγελματικά. Ἔτσι πρὶν τὸν θάνατο τοῦ Στίλλερ, θάνατο ποὺ τὴν συγκλόνισε τρομακτικὰ γιὰ ὁλόκληρη τὴ ζωή της, ἐκείνη ἀρχίζει νὰ πλάθῃ τὸ ἄγαλμα ποὺ ἀργότερα θὰ ὀνομασθῇ Γκρέτα Γκάρμπο.

⁂

Τὴ ζωή της τὴν ξέρουν. Εἶνε ὁ ἔρωτας καμωμένος γυναῖκα. Οἱ ἀηδίες κι' οἱ εὐτυχίες τῆς ἀγάπης, ὁ μοιραῖος ἄνεμος τοῦ πάθους, ὁ ἴλιγγος τῆς ψυχῆς, ποὺ αὐτὴ μόνη μπόρεσε νὰ ἐκφράσῃ. Γιατὶ ἡ ζωὴ τῆς Γκρέτα Γκάρμπο δὲν ἐκδηλώνεται ἀπ' τὸ 1927 ὥς τὸ 1937 παρὰ στὴν ὀθόνη.

Τὸ μυστήριο, μέσα στὸ ὁποῖο ζοῦσε, δὲν δόθηκε ποτὲ στὴ δημοσιότητα: ἦταν ἡ ζωὴ μιᾶς ὑπάρξεως δειλῆς, ποὺ δὲν τολμᾷ νὰ ἐκφρασθῇ ἀλλοιῶς παρὰ μὲ τὴν ὑπόκρισι. Εἶνε γι' αὐτὴν πὼς ὄντας ἀσθενικὴ, ἀναιμικὴ, μισάνθρωπος, δὲν ἤξερε νὰ φροντίζῃ τὸν ἑαυτό της. Ἄλλοι ἔφτασαν στὸ σημεῖο νὰ τῆς δώσουν ἰατρικὲς συμβουλὲς, νὰ τῆς συστήσουν διάφορα γιατροσόφια. Εἶνε ἀκόμα πὼς ἂν οἱ ἄνδρες δὲν τὴν ἐνδιαφέρουν, δὲν συνέβαινε τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὶς γυναῖκες· καὶ εἶνε μερικὰ ὀνόματα—ἁπλῶν φίλων καὶ κυριῶν συντροφιᾶς—γιατὶ ἡ Γκρέτα δὲν τολμοῦσε νὰ ζητήσῃ παρὰ αὐτὸ ἀπὸ τὴ ζωή: φιλία καὶ συντροφιά. Οἱ διαφημισταὶ διέδωσαν κατὰ περιόδους εἰδύλλιά της μὲ τοὺς παρτεναίρ της: ἀφοῦ διεστρέβλωσαν τὸ αἴσθημα εἰλικρινοῦς συναδελφικότητος ποὺ τὴν συνέδεε μὲ τὸν Τζὼν Μπρὲντ, ἀκόμα καὶ γιὰ τὸν Ραμὸν Νοβάρρο καὶ γιὰ ἕνα σωρὸ ἄλλους. Στὸ τέλος κάθε φὶλμ κάθε λόγος γιὰ εἰδύλλιο ἔπαυε.

Μέχρι τὴν ἡμέρα ποὺ κατὰ τὴ λῆψι τῶν σκηνῶν τῆς «Μαρία Βαλέφσκα» ἀνεκάλυψαν μιὰ Γκρέτα Γκάρμπο ἄγνωστη, ποὺ γελοῦσε, δεχόταν νὰ πάρῃ τὸ γεῦμα της μὲ τοὺς συναδέλφους καὶ δὲν παρίστανε πιὰ τὴν μυστηριώδη. Τί εἶχε συμβῆ; Ἡ ἁπλῆ καὶ τυχαία συνάντησι αὐτῆς μὲ ἕνα ἀρχιμουσικὸ, τὸν πιὸ περίφημο τῆς Ἀμερικῆς: τὸν παληὸ Λέοπολντ Στοκόφσκυ. Ἕνας ἄνδρας ποὺ ἀπὸ χρόνια, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ πέθανε ἡ γυναῖκα του, ζοῦσε μόνος καὶ χωρὶς φίλους, μὴ φροντίζοντας πιὰ παρὰ γιὰ τὴν μεγαλοφυΐα του. Χρειάστηκε νὰ πάρῃ μέρος στὴν ὑπόθεσι τὸ σινεμὰ, νὰ καταφέρουν νὰ τὸν πείσουν νὰ ἐμφανισθῇ μὲ τὴν ὀρχήστρα του σ' ἕνα φὶλμ, γιὰ νἄρθῃ στὸ Χόλλυγουντ καὶ νὰ γνωρίσῃ τὴ γυναῖκα ποὺ θὰ τὸν ἀπελευθερώσῃ ἀπ' τὴ μόνωσί του, τὴν Γκρέτα Γκάρμπο, ποὺ τὴν ἔκαμε, μὲ τὴ σειρά του, νὰ ξαναγίνῃ ἡ Μαργαρίτα-Λουΐζα Γκούσταφσεν τῆς νεότητός της.

⁂

Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο εἶνε μιὰ μεγάλη καὶ ἴσως-ἴσως ἄγρια παρένθεσι στὴ ζωὴ τῆς Μαργαρίτας-Λουΐζας Γκούσταφσεν. Σήμερα αὐτὴ ἡ γυναῖκα, ποὺ ξαναβρῆκε τὴν νεότητά της, διασκεδάζει σκαρώνοντας ἱστορίες στοὺς τριάντα ἢ σαράντα Εὐρωπαίους καὶ Ἀμερικανοὺς δημοσιογράφους ποὺ στριμώχνονται μπροστὰ στὰ κάγκελλα τῆς βίλλας Σιμπρόνε, στὸ Ραβέλλο.

Θὰ παντρευτοῦν αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα; ἢ σ' ἕνα χρόνο; ἢ ποτέ;

Περνοῦν τὶς μέρες τους κάτω ἀπὸ τὸν χαϊδευτικὸ ἥλιο καὶ φλυαροῦν. Κάνουν μακροὺς περιπάτους μέσα στὸ δάσος χειροπιασμένοι. Περνοῦν μπροστὰ στὴ μύτη τῶν δημοσιογράφων, γελοῦν προκαταβολικὰ γιὰ τὴ φάρσα ποὺ τοὺς παίζουν, γιὰ νὰ τοὺς κάνουν νὰ τρέξουν στὸ Ἀμάλφι ἢ στὸ Κάπρι.

Ἐκείνη εἶνε τριάντα δυὸ χρόνων, ἐκεῖνος πενῆντα ἕξ. Ἀλλὰ ξαναβρῆκαν τὴ μέθη, ποὺ κάνει τὰ χρόνια νὰ μὴ φαίνωνται: τὸν ἔρωτα.

Πρόκειται μήπως νὰ σημάνῃ τὸ τέλος τῆς Γκρέτα Γκάρμπο;

ΝΙΝΟ ΦΡΑΝΚ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΣ ΜΑΣ ΕΡΕΥΝΕΣ

ΠΩΣ ΜΟΡΦΩΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΤΟΠΟ ΜΑΣ Η ΓΥΝΑΙΚΑ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 8ης ΣΕΛΙΔΟΣ)

χικὴ παρὰ στὴν διανοητικὴ καλλιέργεια τῶν μαθητριῶν ;

— Ἀκριβῶς.

— Θὰ θέλατε, λοιπόν, πολλὰ θρησκευτικὰ ὡς ἠθικὸ ἔρεισμα;...

— Ὄχι μόνον Θρησκευτικὰ, ἀλλὰ κυρίως πολλὰ Φιλοσοφικὰ, ποὺ εὐρύνουν καὶ ἐξευγενίζουν τὴ σκέψι καὶ δίδουν μιὰ πλατυτέρα ἀντίληψι τῆς ζωῆς, καθὼς καὶ πολλὴ Ψυχολογία, ποὺ θὰ κάμῃ τὴν γυναῖκα νὰ καταλάβῃ καλλίτερα καὶ τοὺς ἄλλους καὶ τὸν ἑαυτό της. Ἐπίσης ἐφ' ὅσον ὁ προορισμός της εἶνε νὰ γίνῃ μητέρα, τὰ Παιδαγωγικὰ θἄταν ἄχρηστα στὰ Παρθεναγωγεῖα... Μὰ ὅλα αὐτὰ, εἶνε γενικὲς γραμμὲς, ποὺ ἔχουν θεωρητικὴ μόνον ἀξία.

— Οἱ ἀστικὲς σχολὲς ποὺ δημιουργήθηκαν ἐφέτος, ἀνταποκρίνονται καλλίτερα στὸν προσανατολισμὸ τῆς ἐκπαιδεύσεως ποὺ θὰ θέλατε σεῖς;

— Εἶνε πολὺ νωρὶς ἀκόμη γιὰ νὰ τὶς κρίνῃ κανείς. Εἶνε κι' αὐτὲς ἕνα πείραμα ποὺ ὁ χρόνος θὰ δείξῃ κατὰ πόσον εἶνε ἐπιτυχές.

— Οἱ γονεῖς στέλλουν εὐχαρίστως τὰ παιδιά τους σ' αὐτές;

—Πρὸς τὸ παρὸν τοὐλάχιστον, ὄχι. Δὲν ἀποκλείεται ὅμως ν' ἀλλάξουν ἀργότερα γνώμη... Ἄλλως τε εἶνε τόσο δύσκολο καὶ τόσο πολύπλευρο, τὸ ζήτημα τῆς ἐκπαιδεύσεως...

Ἐν τῷ μεταξὺ κατὰ τὸ διάστημα τῆς συνομιλίας μας, διάφοροι γονεῖς ἦρθαν νὰ ρωτήσουν γιὰ τὴν ἐπίδοσι τῶν παιδιῶν τους. Εἶνε ὁ τρίτος ποὺ παρουσιάζεται τὴν ὥρα ἐκείνη καὶ γιὰ τρίτη φορὰ ἀκοῦμε μιὰ λεπτομέρεια στὴ βαθμολογία, ποὺ μᾶς ἐκπλήττει. Ὁ βαθμὸς τῶν νέων Ἑλληνικῶν εἶνε κατώτερος τοῦ βαθμοῦ τῶν Ἀρχαίων.

Δὲν μποροῦμε νὰ κρατηθοῦμε καὶ ρωτοῦμε σχετικῶς τὸν κ. γυμνασιάρχη.

Χαμογελᾷ, σταυρώνει τὰ χέρια καὶ ἀναποδογυρίζει τὴν ἐρώτησι:

— Σεῖς; ποῦ τὸ ἀποδίδετε ; μᾶς λέει.

— Ἢ σὲ διαφορετικὴ βαθμολογία τοῦ καθηγητοῦ, ἢ σὲ πλημμελῆ κατάρτισι τῶν κοριτσιῶν στὸ δημοτικὸ, ποὺ ἔλαβαν τὶς βάσεις τῆς Νέας, λέμε διστακτικά:

— Τὸ πρῶτο ἀποκλείεται, τὸ δεύτερον εἶνε ὁ κυριώτερος συντελεστὴς τοῦ λυπηροῦ αὐτοῦ φαινομένου, μᾶς ἀπαντᾷ. Ὑπάρχει ὅμως κι' ἕνας ἄλλος παράγων, ποὺ παίζει σημαντικὸ ρόλο σ' αὐτὸ τὸ μάθημα: Τὸ σπίτι. Τὰ παιδιὰ ἔχουν καλλιτέραν ἢ χειροτέραν φραστικὴ διατύπωσι ἀναλόγως τοῦ οἰκογενειακοῦ περιβάλλοντος.

Ἡ ὥρα ἔχει περάσει πιὰ καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶνε σωστὸ ν' ἀπασχολοῦμε περισσότερο τὸν κ. γυμνασιάρχη, τὸν ἀποχαιρετοῦμε, ἀφοῦ τὸν εὐχαριστοῦμεν.

Κ. Σ.

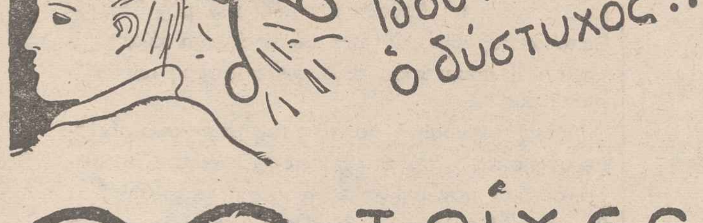
Ἰδοὺ ποὺ ἔφθασε ὁ δύστυχος...

22 τρίχες μένουν στὸ κεφάλι του

Τὸ ψαλλίδι δὲν βρίσκει τίποτε νὰ κόψῃ

Μὴ βρέχετε τὰ μαλλιά σας μὲ νερὸ καὶ μὲ διάφορες ἄλλες λοσιόν.

Ἡ ἀρωματοποιΐα «Cana» μὲ τὸν ειδικόν της χημικὸν ἠσχολήθη ἀρκετὰ μὲ τὸ ζήτημα αὐτὸ καὶ ἔφθασε στὸ σημεῖον νὰ παρασκευάσῃ τὸ “PÉTROLE CANA„ προϊὸν τὸ ὁποῖον τονώνει τὸ τριχωτὸν τῆς κεφαλῆς, σᾶς προφυλάσσῃ ἀπὸ τὴν πιτυρίδα καὶ κρατᾷ τὰ μαλλιά σας κτενισμένα καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν.

Pétrole CANA

ΠΡΟΪΟΝ ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΪΑΣ «Cana»

ΙΩΑΝ. ΓΕΩΡΓ. ΛΟΥΪΖΙΔΗΣ
ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ
Διπλωματοῦχος τῆς Ὀδοντοϊατρικῆς Σχολῆς Παρισίων
Ε. Ρ. Π.
Ἀκαδημίας 29
ἔναντι Δημοσίου Μαιευτηρίου
Τηλέφ. 24-568
Δέχεται 9—1 καὶ 3—7½

Ἐπισκεπτήρια. Προσκλητήρια γάμων. Πᾶσα τυπογραφικὴ ἐργασία.

ΝΤΟΚΑΣ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 7

ΚΥΡΙΕΣ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ!...

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!...

Θέλετε νὰ ἀποκτήσετε καλλονὴν καὶ θέλγητρα; Θέλετε νὰ ἐπιδιορθώσετε κάθε σας φυσικὸν ἐλάττωμα; Μελετήσατε ὁπωσδήποτε τὸ περίφημον βιβλίον «Σύμβουλος Γυναικείας Καλλονῆς». Εἶναι ἀπαραίτητον γιὰ κάθε γυναῖκα ποὺ θέλει νὰ εἶναι πραγματικὰ ὡραία. Ζητήσατέ το ἐγκαίρως, διότι μένουν ὀλίγα μόνον ἀντίτυπα. Ἐμβάσατε δραχ. 50 εἰς τὸ Ἐκδοτικὸν Γραφεῖον «ΑΝΑΠΤΥΞΙΣ», ὁδὸς Ἀκαδημίας 73. Ἀθῆναι.

40 χρονῶ θὰ πεῖ φθινόπωρο, μαραμένο πρόσωπο, ρυτίδες, ἀπόμαχος τῆς ζωῆς!

Γι' αὐτὸ καὶ δὲν τολμᾶμε νὰ τ' ὁμολογήσουμε πως πατήσαμε τὰ 40. Δυστυχῶς δὲ φτάνει νὰ τὸ κρύβουμε, πρέπει καὶ νὰ μὴ φαίνεται! Ἐμπιστευθεῖτε ἐγκαίρως στὶς φροντίδες τῆς ACADEMIE DE BEAUTE Me KETTY, που, μὲ τὴν ἁπλῆ φυσικοθεραπευτική της μέθοδο καὶ τὰ ἀθῷα καλλυντικά της, θὰ σᾶς συγκρατήσει γιὰ νὰ μὴ γίνετε ποτὲ 40 χρονῶ. Εἶν' εὐκολότερο καὶ φθηνότερο νὰ προλάβει κανεὶς παρὰ νὰ διορθώσει.

ΕΡΜΟΥ 35 ΤΗΛΕΦ. 22-0-88

ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ Δ. ΓΙΟΒΑ

Διπλωματούχου Καθηγητρίας (PROFESSORAT)
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Ἀποκλειστικὴ Ἀντιπροσωπεία δι' ὅλην τὴν Ἑλλάδα ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ DAYDOU ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ
(Εἰδικῆς Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς).

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ.

Λεπτομερὴς κανονισμὸς παρέχεται δωρεὰν εἰς πάντα αἰτοῦντα. Ἑρμοῦ 51.

ΤΗΛ. 31-926

ΕΠΙΠΛΑ

τελευταίας παραλαβῆς ἐργοστασίου μας
Ὅ,τι νέον εἰς σχέδιον

Τραπεζαρίαι Ρυθμὸν Ἐπιπλώσεις γραφείων
Κρεββατοκάμαραι Κομψότητα Σαλόνια
Γραμμὴν

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΤΜΗΜΑ ΣΚΥΡΙΑΝΩΝ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ
Ξυλουργικὴ βιομηχανία

ΑΔΕΛΦΩΝ Σ. ΛΑΟΥΔΗ

ΕΚΘΕΣΕΙΣ: ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 34 — ΛΟΥΪΖΗΣ ΡΙΑΝΚΟΥΡ ΚΑΙ ΛΑΚΩΝΙΑΣ (ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ).
Τηλέφωνα Γραφείου 26.080. Ἐργοστασίου: 26.030

ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ - ΧΑΜΗΛΑΙ ΤΙΜΑΙ

Ἐπισκεπτόμενοι τὰς ἐκθέσεις μας ἐξασφαλίζετε τὰ συμφέροντά σας

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
36 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
12 ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ περιφερείας Ἀθηνῶν
3 ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ περιφερείας ΠΕΙΡΑΙΩΣ
Ἐκτελεῖ πᾶσαν Τραπεζιτικὴν ἐργασίαν.—Ἐνοικίασις διαμερισμάτων χρηματοκιβωτίων.